

ਫੁਲ ਬੈਂਚ

ਐਸਐਸ ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਪੀਸੀ ਜੈਨ, ਐਮਆਰ ਸ਼ਰਮਾ,

ਆਰਐਨ ਸਿੱਤਲ ਅਤੇ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.ਜੇ.

ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ 'ਤੇ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਬੰਸੀ ਲਾਲ, ਸੰਸਦ ਮੈਂਬਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ-ਜਵਾਬਦਾਤਾ

ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੂਲ ਨੰਬਰ 12—CRL। 1977 ਦੇ

20 ਮਾਰਚ 1978

ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਾਨੂੰਨ (1910 ਦਾ LXX)—ਸੈਕਸ਼ਨ 6, 10, 12, 13 ਅਤੇ 23—
ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ (ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ) ਨਿਯਮ, 1974— ਨਿਯਮ 5(2) ਅਤੇ 15(3)—
ਐਡਵੋਕੇਟਸ ਐਕਟ (1951 ਦਾ XXV) \)—ਸੈਕਸ਼ਨ 49(ਸੀ)-ਅਵਮਾਨ ਦੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ—ਇਸ ਦੇ
ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਵ—ਅਵਮਾਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ
ਸਬੂਤ ਦੀ ਡਿਗਰੀ—ਅਵਮਾਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ—ਉਚਿਤ ਜਾਂ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਦਲੀਲ—ਕੀ
ਮਾਣਹਾਨੀ ਵਿਚ ਬਚਾਅ ਵਜੋਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਚਾਰਜ—ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ o।
ਰਿਕਾਰਡ—ਕੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਇਕੋ ਪੈਂਤੜੇ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ— ਤੀਜੀ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਆਚਾਰ
ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ—ਕੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਨਿਆਂਇਕ
ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼—ਕੀ ਅਪਮਾਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਟਿੱਪਣੀ
ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ—ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ -ਜਦੋਂ ਸਜ਼ਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ
ਢੁਕਵਾਂ ਹੋਵੇ- ਸ਼ਰਤੀਆ ਮੁਆਫੀ-ਕੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ-ਅਪਮਾਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ
ਦੋਸ਼ੀ-ਦੇ ਵਸਤੂਆਂ-ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਫਰਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿਚ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਅਪਮਾਨ-ਕੀ ਇਕ ਘਟੀਆ
ਸਥਿਤੀ।

ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਮਾਨ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ
ਮੌਕਾ ਤਿੰਨ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਨਾਗਰਿਕ
ਕਾਰਜਪਾਲਿਕਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗਲਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਵਾਰਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ
ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਾਗਰਿਕ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਆਉਣਾ, ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਸੀਮਿਤ ਕਰਤੱਵ ਹੈ।
ਦੂਜਾ, ਸਿਵਲ ਝਗੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ
ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਵੇ, ਸਗੋਂ
ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਆਦਿ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ ਨਾਗਰਿਕ ਨੂੰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗਲਤ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਵੀ ਕਰੇ। ਤੀਜਾ, ਅਧਿਕਾਰ
ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਉਦੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ
ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਜੀਦਗੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ
ਅਦਾਲਤ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਕਾਰਨ ਵਿੱਚ ਜੱਜ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ ਕਿ
ਅਦਾਲਤ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਲਈ ਜਾਂ ਅਧੀਨ ਨਿਆਂਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਲਈ
ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਕਿ
ਨਿਆਂ ਨਾ ਸਿਰਫ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ

ਕੀਤਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ; ਕਿ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਜ਼ਮੋਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆ ਕੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(ਪਾਰਾ 116 ਅਤੇ 118)

ਪ੍ਰਤੀ ਐਸ.ਐਸ. ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਅਤੇ ਪੀ.ਸੀ. ਜੈਨ ਜੇ.ਜੇ. ਉਲਟ) ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 'ਕੋਟਿਪਟ ਕਾਨੂੰਨ' ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਧਾਂਤ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਆਂ ਦੇ ਚਸ਼ਮੇ ਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰੀਲਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਨਤਾ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਾਦਰ ਦੀ ਘਾਤਕ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸੇ ਅਧੀਨ ਮੁਢਲਾ ਸਿਧਾਂਤ ਕਾਨੂੰਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਮਾਣ ਅਤੇ ਜਨਤਾ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਕਸ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਨਿਰਾਦਰ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਜੱਜਾਂ ਲਈ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਨੂੰ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹ ਮਾਧਿਅਮ ਹਨ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਪਮਾਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਭੁਲੇਖਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਹੈ।

(ਪੰ: ੫੫)

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਇਸ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦਾ ਅਪਵਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਅਪਵਾਦ ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਲਿਆਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਮਾਨ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਹਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਅਸਲੀਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਕਿਸੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਚ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮਾਮੂਲੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

(ਪੰ: 125)

ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉੱਚ ਅਤੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਾਮੂਲੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਮੁਆਫੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਨਰਮੀ ਵਾਲਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(Para 154)

ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤੱਥ ਜਾਂ ਹਾਲਾਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਥਿਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਮੌਕੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਦੇ ਸੀਮਤ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ।

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc.

(ਪੰ: ੧੬੮)

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਾਇਜ਼ਤਾ ਦੇ ਇਹ ਜ਼ਾਹਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਜਿਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜ਼ਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਅਤੇ ਅਖੰਡਤਾ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ, ਇਹ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਚਿੱਕੜ ਸੁੱਟਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਤਮ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਜਿਸਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਣਹਾਨੀ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜ਼ਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਹੇਠਾਂ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਕੇ ਵੀ ਕੰਬ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਘਿਣਾਉਣੇ ਜਾਂ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸੱਚਾਈ ਜਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜ਼ਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਰਾਹ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਟਹਿਰੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇਜ਼ਾਜ਼ਤ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਮਾਤਹਿਤ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕੁਝ ਮਾਮੂਲੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਤਾਣੇ-ਬਾਣੇ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡੁੱਬ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਜਾਂ ਝਗੜੇ ਵਾਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਬਦਲਾਖੋਰੀ ਦੇ ਅਸਹਿ ਬੋਝ ਲਈ ਬੇਨਕਾਬ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਅਸਲ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ? ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਸ਼ਰਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਫਰਤ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਾ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦਾ ਮੂਲ ਸਿਧਾਂਤ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਂ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਦਲੀਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ- ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਨਿਰਾਦਰੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗੀ।

(ਪਾਰਾ 55, 61. 63 ਅਤੇ 67)

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਆਫ ਰਿਕਾਰਡ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਅਸਲ ਜਾਂ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਜਾਇਜ਼ਤਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਉਠਾਉਣ ਦੇ ਹੱਕ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ

ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਗੈਰ-ਉਚਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਨਿਯਮ ਇੱਕ ਠੋਸ ਅਤੇ ਸਲਾਘਾਯੋਗ ਨਿਆਂਇਕ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਤਰਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਵਖਰੇਵਿਆਂ ਦਾ ਚਿੱਤਰਣ ਇਸ ਬੁਨਿਆਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਧਾਰਨਾ ਦੀ ਜੜ੍ਹ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਆਂ ਇੱਕ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਅਵਿਭਾਗੀ ਹਸਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਣਾ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨੀ ਜੜ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰ ਹੈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਮੁੜ ਲੋੜ ਹੈ। ਰਿਕਾਰਡ ਦੀਆਂ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦੀ ਆਭਾ ਦੁਆਰਾ, ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਹੀ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਾਰ ਖੰਡਤ, ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਐਡ ਦੇ ਜ਼ਹਿਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ

ਪੈਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅੰਤਲੇ ਸਿਰਿਆਂ ਲਈ ਗੈਰ-ਸਿਧਾਂਤਕ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾਈ ਜਾਂ ਜਾਇਜ਼ਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੂਤ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਨਾਲ ਇਸਦੀ ਮੁੱਢਲੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਥੇ ਇਸਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋੜ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੀ ਸਾਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ, ਵਿਧੀ ਅਤੇ ਅਭਿਆਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਲਈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਲਈ ਵੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ।

(ਪਾਰਾ 56 ਤੋਂ 60)

ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਮਤ ਐੱਮ. ਆਰ. ਸ਼ਰਮਾ, ਆਰ.ਐੱਨ. ਮਿੱਤਲ ਅਤੇ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਜੇ. ਐੱਸ. ਐੱਸ. ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਅਤੇ ਪੀ. ਸੀ. ਜੈਨ ਜੇ. ਜੇ. ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ) ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਤੀਜੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਸ ਧਿਰ ਨੂੰ ਫਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਲੰਮੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਕੋਰਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਿਆਂ ਦਾ ਗੰਭੀਰ ਗਰਭਪਾਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਦੋ ਸੰਕਟਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਉਚਿਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਸਿਰਫ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰਹਿਣਗੀਆਂ।

(ਪੰ: 126)

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ (ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ) ਨਿਯਮ 1974 ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਨਿਆਂਇਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਭਾਗੀਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਆਂ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਨਿਯਮ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਧਿਰ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸੁਣੇ ਨਿੰਦਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਨਿਆਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਜਿਸਦਾ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਲਵਾਫ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਮਾਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਸਿਧਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਵੇ।

ਸੁਣੇ ਜਾਣ ਦਾ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਮੌਕਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕਿ ਜੋ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ, ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹਨ। ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦੀ ਦੂਰੋਂ ਵੀ ਵਾਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਧਿਰ ਲਈ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਤਸੱਲੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਅਤੇ ਨਿੰਦਣਯੋਗ ਨਤੀਜੇ ਸਿਰਫ ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਨ।

(ਪੰ: ੭੧)

ਪ੍ਰਤੀ ਐੱਸ.ਐੱਸ. ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਅਤੇ ਪੀ.ਸੀ. ਜੈਨ. ਜੇ.ਜੇ. ਉਲਟ) ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੋਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਆਂਇਕ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਨ ਲਈ ਜਮਾਂਦਰੂ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਵਿੱਚ

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc.

ਇਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕੋਲ ਸਹੀ ਜਾਂ ਗਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਆਂਇਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ, ਰੂਪ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਬਾਰੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਵਾਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਲੇਖਕ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਪੀਲ, ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਣਾ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਆਦਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ।

(ਪੰ: ੭੫)

ਪ੍ਰਤੀ ਐਸ.ਐਸ. ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਅਤੇ ਪੀ.ਸੀ. ਜੈਨ, ਜੇ.ਜੇ. ਉਲਟ) ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਜਾਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿਰੋਧੀ ਫਿਰ Mc Naughten ਨਿਯਮ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸਦੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਆਚਰਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸਿਰਫ ਮਨ ਦੀ ਚਿੜਚਿੜਾ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਗੁੱਸਾ ਗੁਆ ਲੈਣਾ ਕੋਈ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਚਿੜਚਿੜਾਪਣ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਜਾਂ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਕੁਝ ਕਥਿਤ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਇਰਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਂ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(ਪਾਰਾ 80 ਅਤੇ 81)

(ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਮਤ ਐਮ.ਆਰ. ਫਾਰਮਾ. ਆਰ.ਐਨ. ਮਿੱਤਲ ਅਤੇ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ. ਜੇ.ਆਈ.ਜੇ., ਐਸ.ਐਸ. ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਅਤੇ ਪੀ.ਸੀ. ਜੈਨ, ਜੇ. ਜੇ. ਉਲਟ) ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ, 1971 ਦੇ ਐਕਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਯੋਗ ਮੁਆਫੀ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਮੁਆਫੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਮੰਨਦੀਆਂ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਪਛਤਾਵੇ ਅਤੇ ਪਛਤਾਵੇ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਸ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸ਼ਰਤੀਆ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਣ ਦੇ ਹੱਕ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮੁਆਫੀ ਯੋਗ ਜਾਂ ਸ਼ਰਤ ਹੈ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(ਪੰ: ੧੫੭)

ਪ੍ਰਤੀ ਐਸ.ਐਸ. ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਅਤੇ ਪੀ.ਸੀ. ਜੈਨ, ਜੇ. ਜੇ. ਵਿਪਰੀਤ) ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਣ ਦੀ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਲਈ ਸੱਚਾ ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ 1 ਇਕਲੌਤਾ ਟੈਸਟ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੱਚਾ ਤਸੱਲੀ ਹੈ। ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਈ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਤੱਥ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਬੋਲੇ ਸਨ ਜਾਂ ਉਸ ਨੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਸੀ। ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸ਼ਬਦ, ਜੋ ਕਿ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਸੱਚੇ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਸਨ; ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ਤਾ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁੜ ਕੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਉਹ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਮਜ਼ਾਕ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਰਤੀਆ ਮੁਆਫੀ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(ਪਾਰਾ 85 ਅਤੇ 87)

ਪ੍ਰਤੀ ਬਹੁਮਤ ਐਸ.ਆਰ. ਸ਼ਰਮਾ, ਆਰ.ਐਨ. ਮਿੱਤਲ ਅਤੇ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਜੇ.ਜੇ., ਐਸ.ਐਸ. ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਅਤੇ ਪੀ.ਸੀ. ਜੈਨ ਜੇ.ਜੇ. ਉਲਟ) ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਿਰਾਦਰ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਸਜ਼ਾ ਜਾਂ ਬਦਲਾਖੋਰੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਹਿਮ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਛਤਾਵੇ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਉੱਚੇ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਜ਼ਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਹੋਰ ਥੋਪਣਾ ਬੇਲੋੜੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਸਦੇ ਕਰੀਅਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਧੱਬਾ ਹੋਵੇਗਾ।

(ਪੰ: ੧੬੪)

ਪ੍ਰਤੀ ਐਸ.ਐਸ. ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਅਤੇ ਪੀ.ਸੀ. ਜੈਨ, ਜੇ.ਜੇ., ਉਲਟ) ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਾਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੰਡਕਾਰੀ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਕੈਟੇਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗਣ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੈਦ ਦੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ।

(ਪੰ: ੯੫)

ਮੀਨਿਆ (ਪ੍ਰਤੀ ਐਸ.ਐਸ. ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਅਤੇ ਪੀ.ਸੀ. ਜੈਨ ਜੇ.ਜੇ. ਦੇ ਉਲਟ) ਕਿ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਸ ਦੇ ਮਦੇਨਜ਼ਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਮੁਢਲੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਪ੍ਰਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਕਰਤਵਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਦੇ ਮੂੰਹ-ਬੋਲੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਤੈਅ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੈਤਿਕਤਾ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਹੁਣ ਐਡਵੋਕੇਟਸ ਐਕਟ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 49 (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਹੈ, ਕਿ ਬਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਅਤੇ ਰੋਕਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਨੁਚਿਤ ਜਾਂ ਤਿੱਖੇ ਅਭਿਆਸ ਲਈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਨਿਯਮ 4 ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਮੂੰਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇਗਾ।

ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਹਿਸ ਦੌਰਾਨ ਸੰਜਮ ਵਾਲੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬੇਤੁਕੇ ਹਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਅਤੇ ਬੇਤੁਕੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਣਾ। ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਬਾਰ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਚੈਰੀਟੇਬਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਐਡਵੋਕੇਟ ਲਈ ਅਜੇ ਵੀ ਅਨੁਚਿਤ ਅਤੇ ਮੁਆਫ਼ੀਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਫਰਜ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਨਿਰਾਦਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਜੁਰਮ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਜਾਂ ਘਟਾਉਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਇੱਕ ਵਿਗਾੜ ਹੈ।

(ਪੰ: ੮੨)

ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ.ਐਸ. ਗੁਪਤਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਭਿਵਾਨੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਮਿਤੀ 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ 4076-ਜੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਹੀ ਮੋਸ਼ਨ 'ਤੇ ਲਿਆ ਗਿਆ ਕੇਸ ; ਥਾਣਾ ਸਿਟੀ ਭਿਵਾਨੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 406, 408, 420, 467, 468 ਅਤੇ 120 ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਐਫਆਈਆਰ ਨੰਬਰ 320, ਮਿਤੀ 23 ਅਗਸਤ, 1977 ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਗੌਰਖ ਨਾਥ, ਮੁਖੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਅਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ਼੍ਰੀ ਐਚ.ਆਰ. ਭਾਰਦਵਾਜ ਵਿਰੁੱਧ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਭਿਵਾਨੀ।

ਐਸ.ਸੀ. ਮੋਹੰਤਾ, ਏ.ਐਸ. ਨਹਿਰਾ ਦੇ ਨਾਲ ਏ.ਜੀ., ਵਧੀਕ ਏ.ਜੀ. ਅਤੇ ਨੌਬਤ ਸਿੰਘ, ਡੀ.ਏ.ਜੀ.

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc.

ਹਾਈ.

ਕੇ.ਐਸ.ਥਾਪਰ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਦਲੀਪ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜੁਆਬ ਨੰਬਰ 1 ਲਈ।

ਐਚਆਰ ਭਾਰਦਵਾਜ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2, ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਐਮਸੀ ਭੰਡਾਰੇ ਅਤੇ ਐਮਐਸ ਲਿਬਰਹਾਨ, ਵਕੀਲਾਂ ਨਾਲ।

ਨਿਰਣਾ

ਐੱਸ. ਸ: ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ, ਜੇ.

(1) ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਸ਼ਰਮਾ ਜੋ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਨਿਮਰਤਾ ਅਤੇ ਅਤਿ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਦੇ ਅਰਥਪੂਰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਰੇ ਹੋਏ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧੀਨ ਨਿਆਂਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਤੇ ਹਰ ਪਾਸੇ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਬੇਵਕੂਫੀ ਅਤੇ ਖਤਰਨਾਕ ਹਮਲੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਸਖਤ ਫਰਜ਼ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(2) ਇੱਕ ਸਹੀ ਪਰਿਪੇਖ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਕੈਨਵਸ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਹ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਅਪਮਾਨ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਅਸਾਧਾਰਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਹੋਈ ਸੀ।

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਪੰਜ ਜੱਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ: 1, ਚੌ. ਬੰਸੀ ਲਾਲ, ਭਿਵਾਨੀ ਦੇ ਇਸੇ ਜ਼ਿਲੇ ਦੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਿਸਾਨ ਭੰਡਾਰ ਤੋਂ ਉੱਠ ਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਭਾਰਤ ਕੇਂਦਰ ਦੇ ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰੀ ਵਜੋਂ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀਆਂ ਕਾਫ਼ੀ ਉਚਾਈਆਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਮਾਰਚ, 1977 ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਰਾਜ ਸਭਾ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਮੈਂਬਰ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਗ੍ਰਹਿ ਹਲਕੇ ਭਿਵਾਨੀ ਤੋਂ ਲੋਕ ਸਭਾ ਸੀਟ ਲਈ ਚੋਣ ਲੜੀ, ਪਰ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹਾਰ ਗਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੱਤਾ ਤੋਂ ਇੱਕ ਤੇਜ਼ ਪਤਨ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਹਿਣ ਹੋਇਆ। ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ 1 ਅਗਸਤ 1977 ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 161 ਅਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਰੋਕੂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਥਾਣਾ ਭਿਵਾਨੀ ਵਿਖੇ ਮਾਮਲਾ (ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਨੰ. 106) ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਰਣਧੀਰ ਸਿੰਘ ਯਾਦਵ, ਡੀ.ਐੱਸ.ਪੀ. ਭਿਵਾਨੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਅਗਾਊਂ ਜ਼ਮਾਨਤ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਹਰਬੰਸ ਲਾਲ ਨੇ - 16 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਮੰਗੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇ। ਜ਼ਾਹਰਾ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜਾਂਚ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਭਿਵਾਨੀ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, 23 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ, ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਕੇਸ, - ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 406, 420, 467/120-ਬੀ, ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਮਿਤੀ ਦੀ ਵਿਆਪਕ ਐਫਆਈਆਰ ਨੰਬਰ 320, ਥਾਣਾ ਭਿਵਾਨੀ ਵਿਖੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਐਸ.ਪੀ. ਵਿਜੀਲੈਂਸ, ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ (ਵਿਜੀਲੈਂਸ) ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ ਨੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕਰਕੇ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ।

(3) ਪਹਿਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਿਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚਲਾਈ ਗਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗੁੱਝਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਸੀ.ਐਚ. ਬੰਸੀ ਲਾਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਐਚ.ਆਰ. ਭਾਰਦਵਾਜ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰਬਰ 2, 23 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 3 ਵਜੇ ਭਿਵਾਨੀ ਵਿਖੇ ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ, ਚੀਫ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ, ਸੀ ਡਬਲਯੂ 1/2 ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੈਸ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲੇ ਲਈ ਜਿੱਥੇ ਲੋੜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮਾਹਰ ਡਾਕਟਰ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਮੇ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਮਰੀਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹਾਈਪਰਟੈਨਸ਼ਨ ਅਤੇ ਬੁਖਾਰ ਤੋਂ ਵੀ ਪੀੜਤ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, - ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਸੀਡਬਲਯੂ 1/4 ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਸ਼ਾਮ 4 ਵਜੇ ਤੱਕ ਸਹਾਇਕ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 1 Ch. ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਨੇ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ

ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੋਸ਼ਨ 'ਤੇ ਬੰਸੀ ਲਾਈ, ਐਮ.ਪੀ. ਆਦਿ (ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ, ਜੇ.) ਨੂੰ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਚੀਫ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ, ਭਿਵਾਨੀ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਹਰ ਸੰਭਵ ਡਾਕਟਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਈ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਸ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਿਵਾਸੀ ਪੱਛੋਟ ਨੰਬਰ 1 ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਜੇਐਮ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਸ਼੍ਰੀ ਐਚਆਰ ਭਾਰਦਵਾਜ ਅਤੇ ਸਹਾਇਕ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਉਹ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਤਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਆਰਡਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ CW 1/5 ਵੇਖੋ। ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਆਪਣਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਕੀਲ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਰਾਤ 8 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿਖੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਸ਼ਾਮ 5 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

(40 ਇਹ ਆਮ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ 23 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਭਿਵਾਨੀ ਵਿਖੇ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਨੇ ਕਸਬੇ ਅਤੇ ਭਿਵਾਨੀ ਹਲਕੇ ਵਿਚ ਹਲਚਲ ਮਚਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਸਬੰਧ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ। ਯਾਨੀ ਕਿ 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 11.30 ਵਜੇ ਚੌਧਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ ਲੈਣ ਲਈ ਚੀਫ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਵੀ. ਐਚ.ਆਰ. ਭਾਰਦਵਾਜ ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ। ਇਹ ਆਮ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਰਟ ਰੂਮ ਅਤੇ ਬਾਹਰਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਭੀੜ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਹੂਲਤ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਸਿਆਸੀ ਸਮਰਥਕ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਿਸ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਕ ਚੀਫ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ। ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ CW 1/7 ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 1 ਨੂੰ ਵਿਧੀਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਬਿਆਨ ਦਾ ਭੌਤਿਕ ਹਿੱਸਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

"* * *. ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਮਰੀਜ਼ ਹਾਂ, ਜੋ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਮਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਦੇਵੀ ਲਾਈ, ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ, ਹਰਿਆਣਾ, ਚੌ. ਧਰਮ ਸਿੰਘ, ਡੀ.ਆਈ.ਜੀ./ਸੀ.ਆਈ.ਡੀ., ਹਰਿਆਣਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਐਸ.ਪੀ ਸਪੈਸ਼ਲ ਇਨਕੁਆਰੀ ਏਜੰਸੀ, ਹਰਿਆਣਾ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸ਼੍ਰੀ ਬਨਾਰਸੀ ਲਾਈ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਆਦਿ ਨੇ ਸ਼ਿਰਕਤ ਕੀਤੀ। ਕੱਲ੍ਹ ਮੇਰੀ ਮੈਡੀਕਲ ਜਾਂਚ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਖਾਰਜ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸੀਜੇਐਮ ਭਿਵਾਨੀ ਵੀ ਇਸ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਿਰ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ

ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਮੇਰੇ ਵਾਰਸ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਐਚ.ਆਰ. ਭਾਰਦਵਾਜ਼ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਗੇ।

ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਭੀੜ-ਭੜਕੇ ਵਾਲੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਕੋਰਟ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬੀ ਡੈਟ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਵਿਦਵਾਨ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਏ: -

1. ਉਸਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਨਾਲ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ ਕਿ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਚੌਧਰੀ ਦੁਆਰਾ ਰਚੀ ਗਈ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਿਰ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਦੇਵੀ ਲਾਈ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਹਰਿਆਣਾ, ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਡੀ.ਆਈ.ਜੀ. ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਿੰਘ ਐਸ.ਪੀ.
2. ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਪੰਜ ਦਿਨ ਦਾ ਪੁਲਿਸ ਰਿਮਾਂਡ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਉਸਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਮਿਆਦ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਰਿਮਾਂਡ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦੇਵੇਗਾ।

ਗੰਭੀਰ ਭੜਕਾਹਟ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਆਪਣੀ ਸੰਜਮ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਜੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਰਿਮਾਂਡ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭੜਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਦਿੱਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮਾਂ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੇਆਮ ਅਤੇ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ।

Court:—

‘f1

3. ਕਿ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਝੂਠਾ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧੀ ਸੀ; ਅਤੇ
4. ਇਸ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਝੂਠੇ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧੀ ਤੋਂ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

ਓਪਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਉਪਰੋਕਤ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਬਾਰ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਨਾਲ ਕੁੱਟਿਆ।

(5) ਸ਼੍ਰੀ ਐਚ.ਆਰ. ਭਾਰਦਵਾਜ਼, ਜੋ ਕਿ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਚੌਧਰੀ ਦੇ ਕਤਲ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਿਰ ਸੀ। ਬੰਸੀ ਲਾਈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 1। ਉਸ ਨੇ ਬੇਵਕੂਫੀ ਨਾਲ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ

Court on its own motion v. Bansi Lal, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਪੱਖ ਲੈ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੰਜ ਦਿਨ ਦਾ ਪੁਲਿਸ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇਣ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੁਹਰਾਇਆ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

(6) ਜਦੋਂ ਉਪਰੋਕਤ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ, ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੇ ਅਦਾਲਤੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਰਨਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਐਮ.ਪੀ. ਮਹਿੰਦੀਰਤਾ, ਹਰਿਆਣਾ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾ ਦੇ ਦੋ ਪ੍ਰੋਬੇਸ਼ਨਰ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਆਂਇਕ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈ ਰਹੇ ਸਨ, ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮੰਚ 'ਤੇ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ।

(7) ਇਹ CW 1 ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਸਿਹਰਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸੰਜਮ ਬਣਾਈ ਰੱਖੀ ਅਤੇ ਦੋਨਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੰ. 1 ਅਤੇ 2 ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਘਾਟ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਭੈੜੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਸਨ, ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਰਿਮਾਂਡ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਚੈਂਬਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ CW 1/9 ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਅਣਸੁਖਾਵੀਂ ਘਟਨਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਰੀਡਰ ਨੂੰ ਇਹ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਐਸ ਡੀ ਅਰੋੜਾ, ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਚਰਖੀ ਦਾਦਰੀ, ਜੋ ਭਿਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਡੇਰਾ ਲਗਾ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੋਰਟ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਭਿਵਾਨੀ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਸ੍ਰੀ ਆਰ.ਐਸ.ਗੁਪਤਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚੈਂਬਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਦੱਸੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਭਿਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਚਾਰ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਪੁਲਿਸ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਨਜਿੱਠਣ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ 1 ਕਲਾਸ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ.

(8) ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਦਿਨ ਦੁਪਹਿਰ 12.45 ਵਜੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਨਾਲ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਭਿਵਾਨੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉਸਨੇ ਸਹਾਇਕ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਟੀ.ਡੀ.ਖੇਤਰਪਾਲ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ।

d rPrfpH

(5)

th ^ e ਪੁਲਿਸ ਰਿਮਾਂਡ ਲਈ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ
ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 1 10 ਤੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਹਿਰਾਸਤ

h 11

5 ਸਤੰਬਰ, 1977। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ^{BAIL W9S m o ਵੇਦ} ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਤਰਫੋਂ ^{bl ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ। af o} ਦੱਸੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ- ਦੁਪਹਿਰ 1.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਚੱਲੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚੈਂਬਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਵਿਦਵਾਨ ^{/? dICial} ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇ ਹੁਕਮ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਸੀਡਬਲਯੂ 1/11 ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਭੇਜਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜੋ ਕਿ ^{ਰਿਕਾਰਡ} 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਸੀਡਬਲਯੂ/1-12 ਵਜੋਂ ਸਾਬਤ ਹੋਈ ਹੈ, ਇਹ ^{ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ} ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਸਥਾਈ ਹਦਾਇਤਾਂ ਹਨ ਕਿ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਣਸੁਖਾਵੀਂ ਜਾਂ ਅਣਸੁਖਾਵੀਂ ਘਟਨਾ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਤੁਰੰਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਤਸਦੀਕਸ਼ੁਦਾ ਕਾਪੀ, ਉਸ ਦੀ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ ਐਸ ਗੁਪਤਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਭਿਵਾਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਵਰਿੰਗ ਲੈਟਰ ਦੇ ਨਾਲ। ਉਪਰੋਕਤ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਵੱਲੋਂ ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਬੈਂਚ ਅੱਗੇ ਰੱਖਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 29 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਹ ਪਾਇਆ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਫੌਜਦਾਰੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ^{ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਕੇਸ} ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਹੈ।

(91) ਹੁਣ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਵੀ ਦੋਨਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਸਟੈਂਡ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ: 1 ਚੌ. ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਨੇ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਦੇਵੀ ਲਾਲ ਉਸ ਨਾਲ ਡੂੰਘੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਧਰਮ ਸਿੰਘ, ਡੀਆਈਜੀ, ਜੋ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ (ਵਿਜੀਲੈਂਸ) ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਭਿਵਾਨੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਸਨ, ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਕੇਸ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚਲਾਏ ਗਏ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ, ਇਸ ਲਈ, ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ 23 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ^{ਬਦਨਾਮੀ ਅਤੇ ਬਾਹਰੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸੀ।} ਹਦਾਇਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸਦੇ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਬੀ.ਆਰ. ਭਾਰਦਵਾਜ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2. ਨੇ ਡਾਕਟਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਦਿਨ ਸ਼ਾਮ 8.00 ਵਜੇ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਵਿਖੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਿਵਾਨੀ ਦੇ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਲਗਭਗ 5.00 ਵਜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਹੱਥਕੜੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਜੀਪ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ। ਇਹ ਉਸ ਦਾ ਖਾਸ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਅੰਦਰ ਉਹ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਚੈਂਬਰ ਵਿੱਚ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋਣ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਡੀ.ਸੀ. ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ

Court on its own motion v. Bansi Lal, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਲਈ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਹੁਤ ਗੈਰ-ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੀਜੇਐਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਐਲਾਨ ਹੋਣ ਦਾ ਬਿਆਨ ਦੇਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਹੋਣ ਦੇ ਘਿਨਾਉਣੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਕਰਨਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਵਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਜੇਐਮ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧੀ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਇਹ ਦੋਸ਼ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰੋ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਭੀੜ ਅਤੇ ਰੌਲੇ ਕਾਰਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣਾ ਪਿਆ, ਤਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ ਸੀ ਜਾਂ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗਵਾਹ ਦੀ ਸਿਹਤ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਡਾਕਟਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਮੈਡੀਕਲ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੀ ਸਿਹਤ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਖੀਰਲੇ ਪੈਰਾ ਗ੍ਰਾਫ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਸੀਜੇਐਮ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਰ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਖਾਤੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੁੰਦੀ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ।

(10) ਸ੍ਰੀ ਐਚ.ਆਰ. ਭਾਰਦਵਾਜ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ 23 ਅਤੇ 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਦੀਆਂ ਸਾਮੱਗਰੀ ਮਿਤੀਆਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਵਿਦਵਤਾ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਵਿਦਵਤਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਭੌਤਿਕ ਸਮੇਂ ਤੇ ਉਸਦੇ ਆਚਰਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਰੀਬ 16 ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਵਕੀਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਚੌ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਧਾਇਕ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ. ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਅਦ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਤਹਿਤ ਉਸਨੇ 10, 11 ਅਤੇ 12 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਰਜੀਆਂ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਜੇਐਮ ਅੱਗੇ ਭੇਜੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਉਸਨੇ ਸੀਜੇਐਮ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਮੂਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਫਾਈਲ ਕਰਨ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। 11 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ, ਇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਚੌਧਰੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜੀ ਭੇਜੀ। ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਐਮ.ਐਲ.ਏ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਐਸ.ਪੀ., ਵਿਜੀਲੈਂਸ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਨਾਰਸੀ ਲਾਲ, ਐਸ.ਐਚ.ਓ ਥਾਣਾ ਸਿਟੀ ਭਿਵਾਨੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੀ

ਦੁਪਹਿਰ 2.00 ਵਜੇ ਤੋਂ 3.30 ਵਜੇ ਤੱਕ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ ਐਸਪੀ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਚੈਂਬਰ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸੀਜੇਐਮ ਵੀ ਬਾਹਰ ਆ ਗਏ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਿਗਰਟ ਪੀਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨਫਰਤ ਭਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਡੀਕ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 6 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸੀਜੇਐਮ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਚੌਥਰੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਤਲਾਸ਼ੀ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਭੌਤਿਕ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ।

(11) ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 23 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਇਸ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਡਾਕਟਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਦੁਪਹਿਰ 3.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀ.ਜੇ.ਐਮ., ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਮੋਜ਼ 'ਤੇ ਫੈਲਾ ਕੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮੰਚ 'ਤੇ ਪਏ ਪੈਕੇਟ 'ਚੋਂ ਸਿਗਰਟ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਖਾਸਤ 'ਤੇ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਜੇਐਮ, ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਸ਼੍ਰੀ ਬਨਾਰਸੀ ਲਾਈ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਚੈਂਬਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਸ਼ਾਮ 5 ਵਜੇ ਤੱਕ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਖੀਰ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। ਉਕਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਸਿੱਖਿਅਕ CJM ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਚੈਂਬਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ, ਉਹ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਹ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਕ CJM ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਖੂਨੀ ਮੂਰਖ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਖਰੜੇ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਟਿੱਪਣੀ ਵੀ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ।

(12) 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਬਾਰਾ ਸੀਜੇਐਮ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਪੀ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਭਿਵਾਨੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕੋਲ ਮਾਰਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੀਜੇਐਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਵੇਰੇ 11.00 ਵਜੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ।, CJM ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਖਰੜਾ ਕਿਵੇਂ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਕਾਇਆ ਟੈਟੂ ਬਹਾਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ", ਜਿਸ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਉਕਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਲਗਭਗ 11.30 ਵਜੇ ਤੱਕ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਭਿਵਾਨੀ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵਿਦਿਆਲੇ ਸੀਜੇਐਮ ਦੇ ਨਾਲ ਮੰਚ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਸੀ.ਜੇ.ਐਮ. ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ

ਚੈਬਰ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰੇ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੀਜੇਐਮ ਤੋਂ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੱਜਣ ਕੌਣ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਦਖਲ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੀਜੇਐਮ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ- ਉਹ ਸੱਜਣ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਕ ਸੀਜੇਐਮ ਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ CJM ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਰਖ ਮਿੱਟੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਟੈਟ ਬਣਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮੰਚ 'ਤੇ ਬਣੇ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਕੋਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 2 ਆਪਣੇ ਗਾਹਕ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਜੇਐਮ ਇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ, ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਅਣਉਚਿਤ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਅਤੇ ਮਰਿਆਦਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੰਜਮ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਿਆਨਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਕੋਈ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨੋਟਿਸ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਜੇਐਮ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਬਿਆਨਕਰਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨੁਕਸਦਾਰ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਟਿੱਪਣੀ ਉਸ ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੁਹਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਭਿਵਾਨੀ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ, ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਲਈ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਦੇ ਲਈ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੇਗਾ।

(13) ਦੋਵਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਬੂਤ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ.1 ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ, ਸੀਜੇਐਮ, ਭਿਵਾਨੀ ਦੀ ਜੁਬਾਨੀ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਕਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜੋ ਉਸਨੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ, ਹਰਿਆਣਾ ਨਿਆਂਇਕ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਦੋ ਮੈਂਬਰ ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ੰਨਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਐਮਪੀ ਮਹਿੰਦੀਰਤਾ ਸੀਜੇਐਮ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਸਿੱਖਿਆਰਥੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੰਚ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਵਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। CW 1 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਟੀ ਡੀ ਖੇਤਰਪਾਲ, ਸਹਾਇਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਟਾਰਨੀ, ਭਿਵਾਨੀ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੇਸ ਚਲਾ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨੇ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਇੱਕ ਹਲਫਨਾਮਾ ਲਿਆ ਹੈ।

ਸੰਸਕਰਣ. ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿਆਮ ਖੋਸਲਾ, ਡੇਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ ਦੇ ਸਟਾਫ਼ ਸੰਵਾਦਦਾਤਾ, ਜੋ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ 'ਤੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨੇ ਆਪਣਾ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਰਣਧੀਰ ਸਿੰਘ, ਡੀ.ਐਸ.ਪੀ, ਭਿਵਾਨੀ ਦਾ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਸ੍ਰੀ ਆਰ ਐਸ ਗੁਪਤਾ, ਜਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਭਿਵਾਨੀ ਦਾ ਹਲਫ਼ੀਆ ਬਿਆਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਭਿਵਾਨੀ, ਨੇ ਵੀ ਸੀਡਬਲਯੂ 2 ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ।

(14) ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ, ਤੀਹ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ, ਹਰਿਆਣਾ ਦਾ ਪੱਖ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹਨਾਂ ਹਲਫ਼ਨਾਮਿਆਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬੇਲੋੜੀ ਬਰਬਾਦੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਉਹ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਲਈ ਤਲਬ ਕਰਨ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਸ੍ਰੀ ਰਘਬੀਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਨਮੂਨੇ ਵਜੋਂ ਜਿਹੜਾ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਲੰਮੀ ਬਾਰੀਕੀ ਨਾਲ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

(15) ਦੋਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਜਾਂ ਬਚਾਅ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਚੌ. ਬੰਸੀ ਲਾਈ, ਜਿਸ ਨੇ ਖੁਦ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਬੇਨਤੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿੱਜੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ; ਉਹ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਬਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮਿਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(16) ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੀਜੇਐਮ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਫਰਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕਿ ਮਾਹੌਲ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਹਰ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਸੀਜੇਐਮ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨਾਲ ਅਣਉਚਿਤ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(17) ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਟਾਰ ਗਵਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ, ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਭਿਵਾਨੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਜ਼ਬਾਨੀ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤ ਦੋਵਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ ਦਾ ਮੂਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਲਿਆ ਸੀ

Court on its own motion v. Bansi Lal, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

9 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਆਸ-ਪਾਸ ਭਿਵਾਨੀ ਵਿਖੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸਕੋਤ ਜਾਂ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਗਵਾਹ ਦਾ ਉਸ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਜਾਂ ਪੱਖਪਾਤ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉਸ ਉੱਚੇ ਅਹੁਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸ ਲਈ ਕੁਝ ਸਤਿਕਾਰ ਜਾਂ ਸਤਿਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰੀ ਵਜੋਂ ਸੰਭਾਲਿਆ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੀ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਪਿਛਲੀ ਨਿੱਜੀ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ਾਵਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕੁਝ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਚਿਤ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਗਵਾਹ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਹੁੰ ਖਾ ਕੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਚੌਧਰੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੇਵੀ ਲਾਲ, ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ, ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇਸ ਸਟੈਂਡ ਨੂੰ ਜ਼ਿਰ੍ਹਾ ਰਾਹੀਂ ਦੂਰੋਂ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸੁਝਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਅਜੀਬ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਇਸਲਈ, ਇਹ ਉਭਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਸੁਆਰਥ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਗਵਾਹ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਪੱਖਪਾਤ ਜਾਂ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਜਾਂ ਪੱਖਪਾਤ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਕਾਰਵਾਈ ਹੋਈ ਹੈ।

(18f) ਫਿਰ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਘਿਣਾਉਣੇ ਹਮਲੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਨੁਕਸਾਨਦਾਇਕ ਅਤੇ ਬਦਨਾਮ ਹੈ। ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਦੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੈਰ ਈਰਖਾਲੂ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਹ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉਸਦੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਉਸਦੇ ਕਰੀਅਰ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਨਤੀਜੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਦੁਨਿਆਵੀ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਰੁਤਬੇ ਅਤੇ ਰੁਤਬੇ ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੂਰੋਂ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਘਿਣਾਉਣੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਪੱਧਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਚਾਹੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(19) ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੀਡਬਲਯੂ 1 ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਦੇ ਸਬੂਤ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ-ਇਨ-ਚੀਫ਼ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਵਿਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਦੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਰਜ ਕੇਸ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੁਭਾਅ ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਸਹੁੰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਲਈ ਭਾਰ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਜੋੜਦਾ ਸੀ।

(20) ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੀ ਜ਼ਿਰੂ ਅਸਲ ਦੀ ਬਜਾਏ 10, 11, 12 ਅਤੇ 23 ਅਗਸਤ, 1977 ਦੀਆਂ ਕਥਿਤ ਪਿਛਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 24 ਅਗਸਤ 1977 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 11.30 ਵਜੇ ਦੀ ਘਟਨਾ

(21) ਸ੍ਰੀ ਕੇ.ਐਸ. ਥਾਪਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਹੀ ਇਹ ਸਟੈਂਡ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਗਵਾਹ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਨੂੰ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਵਕੀਲ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਪੁੱਛੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ ਐਸਪੀ ਨਾਲ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਰਚ ਵਾਰੰਟ ਬਣਾਏ ਸਨ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਝਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੂਖਮ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੇ ਅਗਲੇ ਸੱਜੇ ਸਟੈਂਡ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।

(22) ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਰੂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਸਰਚ ਵਾਰੰਟਾਂ ਅਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ 10 ਤਰੀਕ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। 12 ਅਗਸਤ, 1977। ਗਵਾਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਵੀ ਕਦੇ ਵੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਗੈਰ-ਮਾਣਯੋਗ ਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਵਰਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਇਮਤਿਹਾਨ-ਇਨ-ਚੀਫ਼ ਅਤੇ ਜ਼ਿਰੂ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਗਵਾਹ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਸਵੇਰੇ 11.30 ਵਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਵਾਲੇ ਨਿੰਦਣਯੋਗ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲੇ ਗਏ ਸਨ।

(23) ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਗਵਾਹ ਦੀ ਜ਼ਿਰੂ-ਜਾਂਚ ਅਸਲ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਭਾਰ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦੂਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੈ, ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਘਟਨਾ.

(24) ਦੋ ਕਾਰਕ ਜੋ ਪੱਖਪਾਤ ਦੇ ਸਟੈਂਡ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਸੀ ਡਬਲਯੂ 1 ਦੀ ਅਤਿ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਖੁੰਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵੀ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

ਇੱਕ ਅੰਤਰਾਲ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸੀਜ਼ੋਐਮ ਅੱਗੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਪਰ ਦੇ ਵਾਰ। ਦਰਅਸਲ, ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੇ ਭੜਕਾਹਟ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਰਤੀ ਗਈ ਨਿੰਦਣਯੋਗ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਜ਼ੋਐਮ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਹੱਥ ਖੜੋ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਪੇਟੈਂਟ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮਿਸਾਲੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਚਲੇ ਗਏ। ਭਰੋਸੇ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਘਾਟ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਨਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਵਾਜ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿ ਉਸਨੇ ਰਿਮਾਂਡ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪੂਰੇ ਮਾਮਲੇ ਤੋਂ ਹੱਥ ਧੋਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਫੌਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਮਾਮਲਾ ਸ਼੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਭਿਵਾਨੀ ਦੇ ਦੌਰੇ 'ਤੇ ਇਕੱਲੇ ਹੋਰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ - ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਵਿਦਿਆਲੇ ਸੀਜ਼ੋਐਮ ਨੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ। ਜਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੰ: 1 ਅਤੇ 2 ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਸ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇਣ ਲਈ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਪੰਜ ਦਿਨ ਦੀ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦਾ ਪੁਲਿਸ ਰਿਮਾਂਡ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਬੰਦ ਅਤੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੀ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਅਨੁਕੂਲ ਆਰਡਰ ਜੋ ਕਿ ਉਹ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਗਵਾਹ ਦਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰਬਰ 1 ਲਈ ਨਿਆਂਇਕ ਹਿਰਾਸਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਪਾਸ ਹੋਣਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਮਹਾਨ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਅਤੇ ਪਰਿਪੱਕਤਾ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦਾ। ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਥਿਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਇਆ।

(251) ਫਿਰ ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਅਫਸਰ ਹੈ

ਪ੍ਰਮੁੱਖਤਾ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਦੁਰਲੱਭ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਯੂਨੀਅਨ ਬਨਾਮ ਟੀ.ਆਰ. ਵਰਮਾ (1) ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: -

“ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੋ ਕਥਨ ਹਨ, ਇੱਕ ਮਿਸਟਰ ਬਾਇਰਨ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਉਲਟ ਪਰੰਪਰਾ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੀ ਹੋਇਆ ਇਸ ਬਾਰੇ ਵਿਵਾਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਬਾਇਰਨ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਸੱਚ ਨਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ। .

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਉੱਚ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਝੂਠੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਦਾ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਹਨ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਮਿਸਟਰ ਬਾਇਰਨ ਦਾ ਬਿਆਨ ਸਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(26) ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਮੁਲਾਂਕਣ 'ਤੇ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗਵਾਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੂਰਨ ਸੱਚੇ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਗਵਾਹ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਵਦੀਵੇਲੂ ਥੇਵਰ ਬਨਾਮ ਮਦਰਾਸ (2) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਇਕੱਲੀ ਜੁਬਾਨੀ ਗਵਾਹੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਨਾਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ,

(27) ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਥੇ ਨਿਰਣਾਇਕ ਪੁਸ਼ਟੀ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ • ਅਤੇ ਮੌਖਿਕ ਦੋਵੇਂ ਉਪਲਬਧ ਹਨ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾਂ CW 1/7 ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, Ch ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ। ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਬਣਾਉਣਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦੋਸ਼ਪੂਰਨ ਦੋਸ਼ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸੀਜੇਐਮ ਵੀ ਇਸ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਿਰ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਮਾਰੋ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੀ. ਦੇਵੀ ਲਾਲ, ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਚੌ. ਧਰਮ ਸਿੰਘ, ਡਿਪਟੀ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਪੁਲਿਸ, ਸੀ.ਆਈ.ਡੀ. ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਣਸੁਖਾਵੀਂ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਆਪਣੇ ਚੈਂਬਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਸੀਡਬਲਯੂ 1/9 ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਤੱਥ

~ (1) ਏਆਈਆਰ 1957 ਐਸਸੀ 882.

(2) ਏਆਈਆਰ 1957 ਐਸਸੀ 614.

ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹੀ ਮੋਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਬੰਸੀ ਲਾਲ, ਐਮ.ਪੀ. ਆਦਿ (ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ, ਜੇ.) ਦੀ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

ਹੈ। ਘਟਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਕਾਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤਰ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ: -

ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਵੀ ਚੌਧਰੀ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਾਂ। ਦੇਵੀ ਲਾਲ, ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਧਰਮ ਸਿੰਘ, ਡੀ.ਆਈ.ਜੀ., ਸੀ.ਆਈ.ਡੀ., ਹਰਿਆਣਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ। ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਸਪੈਸ਼ਲ ਇਨਕੁਆਰੀ ਏਜੰਸੀ ਹਰਿਆਣਾ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੇ ਐਸ.ਪੀ. ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਝੂਠਾ ਵੀ ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪੰਜ ਦਿਨ ਦਾ ਪੁਲਿਸ ਰਿਮਾਂਡ ਲੈਣ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਰਿਮਾਂਡ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧੀ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਵੀ ਬਾਰ ਠੋਕਦਾ ਰਿਹਾ। ਮੈਂ ਸੀ.ਐਚ. ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ ਝੂਠੇ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਅਤੇ ਭੱਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਐਚ.ਆਰ ਭਾਰਦਵਾਜ ਨੇ ਚੌ. ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਵੀ ਚੌਧਰੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ। ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਕੋਈ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਵੀ ਚੌਧਰੀ ਦੇ ਕਤਲ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੌਧਰੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖ਼ਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਕੁਝ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਸਬ-ਮਿਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਸਾਥ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਪੰਜ ਦਿਨ ਦਾ ਪੁਲਿਸ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇਣ ਲਈ ਕਹਿ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 1 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ 1 ਵਜੇ ਨਿਆਂਇਕ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਜੇਐਮ ਨੇ ਰਿਮਾਂਡ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਆਰਡਰ, ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਸੀਡਬਲਯੂ 1/11 ਦਰਜ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਦੁਬਾਰਾ ਬੋਲੇਗਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਸਕਰਣ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਬੋਲਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਅਤੇ ਸਮਾਨਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਰਹਿਤ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਸਿੱਖਿਅਕ CJM ਨੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਘਟਨਾ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ CW 1/12 ਦਰਜ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਮੁੱਚੇ ਘਟਨਾਕ੍ਰਮ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਵਰਤੀ ਗਈ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਬਹੁਤ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ CW 1/9 ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਇੱਥੇ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ। ਬਿਨਾਂ ਦੇਰੀ ਕੀਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕਵਰਿੰਗ ਲੈਟਰ ਨਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਦੁਬਾਰਾ ਸੰਸਕਰਣ ਦੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿ ਪੂਰੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦੇ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸੰਚਾਰ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਗੁਆਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਹੈ।

(28) ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਈ.ਟੀ.ਕੋਰਟ ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ.ਐੱਸ.ਗੁਪਤਾ, ਜਿਲਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਭਿਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਹਲਫਨਾਮਾ ਅਤੇ ਗਵਾਹੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਮਲਾ ਜਿੰਨੀ ਜਲਦੀ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ, ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

"ਇਹ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ, ਚੀਫ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਭਿਵਾਨੀ ਨੇ ਉਦੋਂ ਮੇਰੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸ਼੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਦੇ ਪੁਲਿਸ ਰਿਮਾਂਡ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਝੂਠਾ, ਅਪਰਾਧੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਰਤਾ ਕਿਹਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਦੇਵੀ ਲਾਈ, ਸ਼੍ਰੀ ਧਰਮ ਸਿੰਘ, ਡੀ.ਆਈ.ਜੀ., ਸੀ.ਆਈ.ਡੀ. ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ ਐਸ.ਪੀ. ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਨੇ ਬਾਰ ਕਾਊਂਟਰ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਘੋਰ ਨਫਰਤ ਨਾਲ ਉਸ 'ਤੇ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹਨ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਉਸਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੇ ਆਪਣੇ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਝਿਜਕ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਨੇ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਨਿਆਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ. ਐਸ. ਗੁਪਤਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਜਿਹੜੀ ਲਈ ਬੇਨਤੀ 'ਤੇ ਸੀਡਬਲਯੂ 3 ਵਜੋਂ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਦੀ ਜਿਹੜੀ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਸੰਸਕਰਣ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਭੌਤਿਕ ਪਹਿਲੂਆਂ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਕੋਈ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੱਟ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਅਪਮਾਨ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਇਸ ਗਵਾਹ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ.ਐਸ. ਥਾਪਰ ਵੱਲੋਂ ਸਟੈਂਡ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਪਾਰਸਲ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਗਵਾਹ ਦੀ ਖੰਡਿਤ ਜਿਹੜੀ ਵਿਚ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ ਜੋ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਉਸਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਗਵਾਹੀ ਤੋਂ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਵਿਗੜਦਾ ਹੈ। ਇਹ CW 1 ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਭ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

(29) ਉੱਥੇ ਹੀ ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਦੋ ਨਿਆਂਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਐਮਪੀ ਮਹਿੰਦੀਰਤਾ ਦਾ ਹਲਫਨਾਮਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਵਜੋਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੰਚ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਕਿਸੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿਰੂ ਮੰਗਣ ਦੀ ਚੋਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਾ ਤਾਂ ਬਹਿਸ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਹਲਫਨਾਮੇ ਰਾਹੀਂ ਸ਼੍ਰੀ ਟੀ ਡੀ ਖੇਤਰਪਾਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ 'ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਹਾਇਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਟਾਰਨੀ ਸੀ ਜੋ ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਿੱਖਿਅਕ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਕੇਸ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਡੇਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ ਦੇ ਪੱਤਰਕਾਰ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਿਆਮ ਖੋਸਲਾ ਦਾ ਹਲਫਨਾਮਾ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਹੈ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕੋਰਟ ਰੂਮ 'ਚ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਿਆਮ ਖੋਸਲਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ 'ਤੇ ਦੋਵਾਂ 'ਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਦੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾ. ਉਹ ਸਟਾਫ਼ ਦਾ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ

ਪਿਛਲੇ ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ ਦਾ ਡੈੱਟ ਅਤੇ ਉਕਤ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਿਰੂ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਖੁਦ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀ ਇਸ ਪੱਤਰਕਾਰ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਡੇਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ CW 4/1 ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ। ਜੇ ਜ਼ਿਕਰ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਬਾਰੇ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਸੋਚਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਫਿਰ ਵੀ ਤਤਕਾਲ ਪ੍ਰੈਸ ਸੰਸਕਰਣ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਠੀਕ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ CW 4/1 ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ, ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

“ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਜਾਮ ਨਾਲ ਭਰੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਰੋਲਾ ਪਾ ਕੇ ਅਤੇ ਮੇਜ਼ ਨੂੰ ਥੱਪੜ ਮਾਰ ਕੇ ਇੱਕ ਅਜੀਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ 'ਤੇ ਨਿੱਜੀ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ।

ਸ਼੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਨੇ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਆਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਤੁਕ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ।

ਸਾਬਕਾ ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਪ੍ਰਧਾਨਗੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰਿਮਾਂਡ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ

ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿਚ * ਅਤੇ ਉਹ ^{ਅਦਾਲਤ} ਸ਼੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਦੀ ਹੱਤਿਆ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿਚ ਇਕ ਧਿਰ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਨੇ ਧੀਰਜ ਨਾਲ ਭੜਕਾਹਟ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਰਹੇ। ਉਸਨੇ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਨਾ ਹਾਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ ਝੂਠੇ ਅਤੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਸਨ।

ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, 'ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਟਾਈਮਜ਼' ਵਿਚ ਪ੍ਰੈੱਸ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਖੁਦ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ CW 2/2 ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

"ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚੀ ਗਈ ਸੀ।

ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਡੈਸਕ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਮਾਰ ਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਬੁਲੰਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਨੇ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸਨੇ 'ਮੇਰਾ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਹੈ' ਕਿਹਾ। ਇਸ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਦੁਬਾਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਨੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਨੂੰ ਅੱਧੇ ਘੰਟੇ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਿਆਂ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਆਪਣੇ ਚੈਂਬਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਏ।

(30) ਦੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਭਗ ਨਿਰਣਾਇਕ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਭਾਰੀ ਪੁੰਜ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਦੋ ਕਾਰਕ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਅਟੱਲ ਦਾਖਲਾ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕਿ CW 1/7 ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਆਂਇਕ ਰਿਕਾਰਡ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਪਾਰਸਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਓਨੇ ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਖੁੱਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਜ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸੀਜੇਐਮ, ਭਿਵਾਨੀ ਵੀ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਪਾਰਸਲ। ਉਸ ਇਲਜ਼ਾਮ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਟੈਂਡ ਨੂੰ ਕੋਈ ਗੁਪਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਸੀ ਡਬਲਯੂ 1 ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਿਵਾਨੀ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਪਾਰਸਲ ਸੀ। ਇਹ ਸਟੈਂਡ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਆਂਇਕ ਰਿਕਾਰਡ ਨਾਲ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਟੈਮ ਪੇਰਿੰਗ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗੈਰ ਰਾਖਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਗੱਲ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀ ਗਈ

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

ਪਰ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਦੋਸ਼ ਸਿੱਖ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਸ੍ਰੀ ਆਰ ਐਸ ਗੁਪਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਵੀ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਾਰਾ ਮਾਮਲਾ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਲੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀ ਗਈ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਸਨ। ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੇਸ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ।

(31) ਹੁਣ ਦੋਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ ਇਲਜ਼ਾਮ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 1, 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 11.30 ਵਜੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, 1 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, CJM ਨੂੰ ਸਿੱਖਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਭਿਵਾਨੀ, ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮੰਚ 'ਤੇ ਭੇਜਿਆ ਅਤੇ CJM ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਚੈਂਬਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਉਪਰੋਕਤ ਰੇਸਪੋਂਡੈਂਟ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਬਰਾਬਰ ਪੱਖਪਾਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮੰਚ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕਥਿਤ ਵਿਵਹਾਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਭੜਾਸ ਕੱਢਣ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਖਾਸ ਕੇਸ ਅਤੇ ਸਟੈਂਡ ਲਿਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਉਪਰੋਕਤ ਸਮੱਗਰੀ ਸਮੇਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮੰਚ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸਨ।

(32) ਉਪਰੋਕਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਰਾਸਰ ਝੂਠ ਵਜੋਂ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪੇਟੈਂਟ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ਤਾ ਦੇ ਕੁਝ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੋਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਘੋਰ ਅਪਮਾਨ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਆਫੀਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਕਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹਮਲੇ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ CW 1/7 ਦੀ ਕਥਿਤ ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਕਤ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਦੇਵੀ ਲਾਈ, ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ, ਹਰਿਆਣਾ, ਸ੍ਰੀ ਧਰਮ ਸਿੰਘ, ਡੀਆਈਜੀ, ਸੀਆਈਡੀ, ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਐਸਪੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ, ਇੰਸਪੈਕਟਰ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਜੋਂ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਪਾਰਟੀ ਵਜੋਂ ਸੀਜ਼ੇਮ, ਭਿਵਾਨੀ ਦਾ ਨਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਮਰਹੂਮ ਐਲਾਨਨਾਮੇ ਵਿਚ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲ ਠੀਕ ਹੀ ਕਹੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਮਰਹੂਮ ਐਲਾਨਨਾਮੇ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਸਮੇਂ ਮੰਚ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਤਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਤਲਾਬ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਕ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਖੁੰਝਦੇ ਲਿਆਉਂਦੇ।

ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਉਸੇ ਦਾ ਤੱਥ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ CW 1/7। ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਵੀ ਦੂਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮਰਨ ਦੇ ਐਲਾਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਹੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸਚਾਈ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਹੀ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਵਾਉਣ ਤੋਂ ਖੁੰਝਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਕੱਟੜ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮੰਚ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਅਤੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(33) ਹੁਣ ਉਪਰੋਕਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅੰਦਰੂਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗਤਾ ਦਾ ਇਹ ਸਟੈਂਡ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮੰਚ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਪੁਲਿਸ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇ -* ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੱਕਦਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਲਈ. ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਜੋ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸਹਾਇਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਟਾਰਨੀ ਦੁਆਰਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ * ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 1, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਕੀਲ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2) ਦੁਆਰਾ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹੋਰ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੇ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਸਾਧਾਰਨ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇੱਕ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਜਾਂ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਰਿਮਾਂਡ ਲਈ ਅਦਾਲਤੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਮੰਚ 'ਤੇ. ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੇਸ ਦੀ ਸਿਆਸੀ ਅਤੇ ਸਵੈਦਨਸ਼ੀਲ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਅਸੰਭਵ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗੀ, ਜੇਕਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮੰਚ 'ਤੇ ਹੋ ਕੇ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬੇਨਕਾਬ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰੇ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵੱਡਾ? ਹਾਜ਼ਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਉਸ ਦੇ ਗ੍ਰਹਿ ਹਲਕੇ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਸਮਰਥਕ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਆਗੂ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੰਦਭਾਗੀ ਘਟਨਾ ਵਾਪਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਤਣਾਅ ਅਤੇ ਅਮਨ-ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਖਤਰਾ ਵਧ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੁਪਹਿਰ 1 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਜੇਐਮ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਜੇ ਹੋ ਸਕੇ ਤਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਕੈਮਰੇ ਵਿੱਚ ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਸਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ। - ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ, ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ, ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਪੱਕੇ ਪੈਰੀਂ ਕਰਦੇ ਜਾਪਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਜੀਬ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਪਣੇ ਨਮਕ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਮੰਚ 'ਤੇ ਹੋਣਾ ਚੁਣੇਗਾ। ਅਜਿਹਾ ਨਾਜ਼ੁਕ ਮੌੜ ਇਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਹਾਸੋਹੀਣਾ ਹੈ।

(34) ਹੁਣ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਗਵਾਹੀ ਵੱਲ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ.1 ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਹੈ ਕਿ ਸਵੇਰੇ 11.30 ਵਜੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਸਮੇਂ ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸੀ ਡਬਲਯੂ 2 ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਖੁਦ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ ਦੇ ਪ੍ਰੈੱਸ ਸੰਵਾਦਦਾਤਾ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਿਆਮ ਖੋਸਲਾ, ਸੀ.ਡਬਲਯੂ.4 ਦਾ ਬਿਆਨ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸਮੱਗਰੀ ਸਮੇਂ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਮੰਚ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਟੀ.ਡੀ.ਖੇਤਰਪਾਲ, ਸਹਾਇਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਟਾਰਨੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਜੈ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਐਮ.ਪੀ. ਮਹਿੰਦੀਰੱਤਾ, ਪ੍ਰੋਬੇਸ਼ਨਰ, ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਪੇਸ਼ੀ ਸਮੇਂ ਸਵੇਰੇ 11.30 ਵਜੇ ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮਿਆਂ ਰਾਹੀਂ ਉਪਰੋਕਤ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਪ੍ਰਤੱਖ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਭਾਰੇ ਭਾਰ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਘੱਟ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ।

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

(35) ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਦੋਵਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸਟੈਂਡ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰੈੱਸ ਵਿਚ ਛਪੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਪ੍ਰੈੱਸ ਰਿਪੋਰਟਿੰਗ ਦੁਆਰਾ ਝੁਠਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨੋਟਿਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। CW 4/1 ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ, ਡੇਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿਆਮ ਖੋਸਲਾ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸੰਕੇਤ ਜਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਮੰਚ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਸਵੇਰੇ 11.30 ਵਜੇ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸਨਸਨੀਖੇਜ਼ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੈੱਸ ਦੁਆਰਾ ਖੁੰਝਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਦੂਰੋਂ ਵੀ ਹੁੰਦਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਸੀਡਬਲਯੂ 2/2, 'ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਟਾਈਮਜ਼' ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੰਚ 'ਤੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਇਸ ਦੀ ਚੁੱਪੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ।

(36) ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ, ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ, ਭਿਵਾਨੀ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, 24 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 11.30 ਵਜੇ ਮੰਚ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਦਲੀਲ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿਚ ਸਬੂਤ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਅਗਸਤ, 1977 ਝੂਠਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਮੋੜ ਦੇਣ ਲਈ ਸੋਚਿਆ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਨਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪਿੱਚ ਨੂੰ ਵਿਅੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਖਰੀ ਖਾਈ ਸਟੈਂਡ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਘੜਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੂਝਵਾਨ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਦਰ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਥੋਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(37) ਇੱਥੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਸ਼ਰਮਾ ਜੇ. ਐੱਸ. ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਰੋਧੀ ਸਟੈਂਡਾਂ ਕਾਰਨ ਉਸ ਲਈ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਨਤੀਜੇ ਦੇਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਲੜੇ ਹੋਏ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹੀ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਅਟੱਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮੁੱਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੋਵਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਧੁਰਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਪੜਾਅ ਤੱਕ ਆਖਰੀ। ਆਦਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਖੋਜ ਨੂੰ ਮੱਧਮ ਹਵਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਛੱਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ 'ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਦੇ ਪੱਕੇ ਸਿੱਟੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(38) ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਾਕੀ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇਣਾ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਚੱਲੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਛੋਟ ਲਈ ਉਸ ਦੀਆਂ ਲਗਾਤਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੂੰ. ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ 'ਤੇ ਵੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ.ਐਸ. ਥਾਪਰ ਨੇ ਇਹ ਸਟੈਂਡ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਚੌਧਰੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਨੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਜਾਂ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ 33 ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(39) ਮੈਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਸਕਰਣ ਦੀ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਲਈ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਸ਼ਰਮਾ, ਜੇ., ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੋਰ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ 'ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ 24 ਦਾ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਹਵਾਲਾ ਨਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸਹੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਕੀ 8 ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ- ਕਿਉਂਕਿ ਕੇਸ ਇੱਕ ਮੂਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ।

(49) ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਹਰਿਆਣਾ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਸਨ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਕੁਝ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਭਿਵਾਨੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ RW 1 ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਓਲੀ Wi-cs^i1 a3-

ਭਿਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਬਾਰ. ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਰੀਬ ਤਿੰਨ-ਚਾਰ ਸਾਲ ਬਾਰ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਭਿਵਾਨੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਰਹੇ ਅਤੇ ਬਾਰ ਕੌਂਸਲ ਆਫ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਵੀ ਰਹੇ। ਇਹ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨ ਦੇ ਅਭਿਆਸੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨਾਂ

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਧਾਰਨ ਅਤੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਅਭਿਆਸ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਇਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਦੇ ਵੱਡੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਮੋਹਰੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਮਾਮੂਲੀ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਦੀ ਤਰਫੋਂ ਬਾਕੀ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨਾ ਬਰਾਬਰ ਆਸਾਨ ਸੀ।

ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਦੀ ਮਕੈਨੀਕਲ, ਇਕੋ ਜਿਹੀ ਅਤੇ ਸਟੀਰੀਓ ਟਾਈਪ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਹੈ ਜੋ ਲਾਇਕ ਹੈ। ਉਜਾਗਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਡ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜਿਸਦੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਪੇਟੈਂਟ ਹੈ। ਹਲਫਨਾਮੇ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 7 ਦੀ ਜਾਂਚ ਇਹ ਦਰਸਾਏਗੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਇੰਨੇ ਸਮਾਨ ਹਨ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦ ਲਈ ਇੱਕੋ ਹੀ ਸ਼ਬਦ ਅਤੇ ਕਾਮੇ ਲਈ ਕਾਮੇ। ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਲਤੀਆਂ, ਸ਼ਬਦ-ਜੋੜਾਂ ਅਤੇ ਟਾਈਪੋਗ੍ਰਾਫੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੋਧਾਂ ਆਦਿ ਸਮੇਤ, ਇੱਕੋ ਜਿਹੀਆਂ ਅਤੇ ਆਮ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਇਹ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰੋਟੋ ਦੁਆਰਾ। ਉਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਬਾਰ 'ਤੇ ਥੱਪ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ਨੰਬਰ 10 ਤੋਂ 20 ਅਤੇ 24 ਤੋਂ 27 ਵੀ ਸ਼ਬਦ ਲਈ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦ ਹਨ। ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹਲਫਨਾਮਾ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਿਆਨ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਲਫਨਾਮੇ ਨੰ: 21 ਤੋਂ 23 ਨੂੰ ਫਿਰ ਹਲਫਨਾਮੇ ਨੰ: 28 ਤੋਂ 33 ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੇ ਸਟੈਂਡ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੇਗੀ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਟਾਈਪ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸਨੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਬੇਲੋੜੀ ਬਰਬਾਦੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਆਰਡਰਲਯੂ 1 ਨੂੰ ਜਿਰ੍ਹਾ ਲਈ ਗਵਾਹ-ਬਾਕਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਬੁਲਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਨੇ ਖੁਦ ਇਸ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਕਾਫੀ ਨਫਰਤ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।

(42) ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਬਚਾਅ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਟੈਂਡ ਲੈ ਕੇ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਤੇਲ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ

ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਸਾਰੇ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਅਣਗੌਲਿਆ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਸੀਡਬਲਯੂ 1 ਸ਼੍ਰੀ ਗੌਰਖ ਨਾਥ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਕਈ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਪੈਰਾ 10 ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਟੈਂਡ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮਾਣ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

(43) ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਝੂਠੀ ਸਾਬਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਸੀ ਕਿ 11 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਿਗਰਟ ਪੀਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ 23 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਅਕ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਪੈਰ ਪਸਾਰ ਲਏ। ਕੋਰਟ ਦੇ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਥੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇਆਮ ਸਿਗਰਟ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਚ 'ਵਿਲਜ਼ ਸਿਗਰੇਟ' ਦਾ ਪੈਕੇਟ ਕੋਰਟ ਦੀ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਜਦੋਂ ਗਵਾਹੀ ਵਾਲੇ ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵੱਲੋਂ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਸਲੀਲ ਅਤੇ ਅਸਲੀਲ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਰਿਜ਼ਰਵ ਪੈਕੇਟ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਉਸ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਸ 'ਤੇ ਇਹ ਘਿਣਾਉਣੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਲਈ। ਇਹਨਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀ ਪੂੜ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤੰਬੂ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਕਾਫ਼ੀ ਚਿੱਕੜ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਚਿਪਕ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(44) ਫਿਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 23 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਉਨੇਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ 'ਖੂਨੀ ਮੂਰਖ' ਕਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਮ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਅਗਸਤ, 1977 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. 1 ਸ਼੍ਰੀ ਗੌਰਖ ਨਾਥ ਅਤੇ ਨਿਵਾਸੀ ਪੈਕੇਟ ਨੰਬਰ 2 ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਜਾਂ ਪੱਖਪਾਤ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦਾ ਆਪਣਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਏ. ਖੜੋ ਹੋਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਉਹ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗਾਹਕ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਲਪਨਾਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਬਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਜਿਹੀ ਅਣਸੁਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਗੇ ਜੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਕੇਸ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਗਵਾਹ-ਬਾਕਸ ਸੀ ਡਬਲਯੂ. 1 ਸ਼੍ਰੀ ਗੌਰਖ ਨਾਥ ਨੇ ਸਹੁੰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਗਵਾਹ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਸ ਘਿਣਾਉਣੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

Court on its own motion v. Bansi Lal, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

(45) ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਸੀਡਬਲਯੂ 1/13 ਨੇ 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 10 ਵਜੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ, 2 ਗਲਤ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਫੜਿਆ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ 11 ਵਜੇ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ "ਕਿਆ ਟੈਟੂ ਬਹਿਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ"। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਸਵੇਰੇ 11.30 ਵਜੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ.

(46) ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ CW 1/13 ਅਸਲ ਅਰਜ਼ੀ ਵਜੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਸ ਦੀ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਹਾਣੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਭਿਵਾਨੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਸ੍ਰੀ ਐਚਆਰ ਭਾਰਦਵਾਜ ਅਤੇ ਆਰਡਬਲਯੂ 1 ਸ੍ਰੀ ਰਘਬੀਰ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਛੋਟੇ ਭਰਾ ਦੇ ਦਸਤਖਤਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਦਾ ਹੈ। ਪੈਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਟਾਈਪ ਕੀਤੀਆਂ ਲਾਈਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਆਹੀ ਵਿੱਚ ਕੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਰਡਬਲਯੂ 1 ਸ੍ਰੀ ਰਘਬੀਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੁਦ ਆਪਣੇ ਦਸਤਖਤਾਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ 23 ਅਗਸਤ, 1973 ਦੀ ਮਿਤੀ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਸਗੋਂ ਉਤਸੁਕਤਾ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮਿਤੀ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਦਰਖਾਸਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਕੋਲ 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਐਚ.ਆਰ. ਭਾਰਦਵਾਜ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਟਾਈਪ ਕੀਤੀ ਮਿਤੀ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਅੰਤ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 23 ਅਗਸਤ, 1977 ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਟਾਈਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਿਖਰ 'ਤੇ ਵੀ, ਮਿਤੀ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 23 ਅਗਸਤ ਸੀ, 1977 ਨੂੰ ਓਵਰਰਾਈਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਅੱਗੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਕਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਪੈਰਾ 3 ਦੇ ਪਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ 23 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਮੈਡੀਕਲ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪੈਰਾ 5 ਦੇ ਅੰਤਮ ਹਿੱਸੇ ਨੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਖਾਸਤ ਦੀ ਮਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਫੋਰਬਦਲ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦੇ ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ 23 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਟਾਈਪ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸੀ ਡਬਲਯੂ 1/2 ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਦੇਵੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ ਰਘਬੀਰ ਸਿੰਘ, ਆਰ ਡਬਲਯੂ 1, ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਸਨ।

(47) TIn (> CWh 1 ਸ੍ਰੀ ਅਗੋਰਖਨਾਥ, ਪੈਂਡੈਂਟ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਸਕਰਾਸ-ਪ੍ਰੀਖਿਆ 2, ਜਿਸ ਨੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਨੇ ਇੱਕ ਸਟੈਂਡ ਲਿਆ ਜੋ ਖਾਸ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਵਾਹ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਰਜ਼ੀ CW 1/13 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ 24 ਅਗਸਤ 1977 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 10 ਵਜੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰੋ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਖੁਦ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕੋਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਾਸ਼ੋਹੀਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਇਹ ਦਰਖਾਸਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਸਵੇਰੇ 11 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਤੋਂ ਰੂਟ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ, ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਢੰਗ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ 'ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੂਠਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਐਚ.ਆਰ. ਭਾਰਦਵਾਜ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਲੀਲ ਜਾਂ ਟਿੱਪਣੀ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ CW 1/13 ਤੋਂ ਅਤੇ RW 1 ਦੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਦੁਬਾਰਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। 'ਬਾਅਦ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ 23 ਅਤੇ 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਚੌਧਰੀ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1. ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ, ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਸੀਡਬਲਯੂ 1/13 ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਇਹ ਸਟੈਂਡ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਖੁਦ ਇਸ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਸਵੇਰੇ 10.30 ਵਜੇ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਦਾ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਇਹ ਸਟੈਂਪ ਅਤੇ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਦੁਆਰਾ ਉਸੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਵਿਦਿਆਲੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਭਿਵਾਨੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਸ 'ਤੇ ਸੀਡਬਲਯੂ 9/1 ਦਾ ਆਰਡਰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਅਗਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਹੈ ਕਿ RW 1 ਸ੍ਰੀ ਰਘਬੀਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸਬੂਤ ਨਿਰਣਾਇਕ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ CW 1/13 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਐਚਆਰ ਭਾਰਦਵਾਜ। ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਦਾ ਬਿਆਨ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕੋਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ 3.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ] ਜੇ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇ ਸੀ.ਓ.ਆਈ. ਸ੍ਰੀ ਰਘਬੀਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਇਕੱਲੇ ਐਡਵੋਕੇਟ ਕੈਟ, ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ 'ਤੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਹਿੰਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਸੀਡਬਲਯੂ 1/15 ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹੁਕਮ

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਐਗਜ਼ਿਬਿਟ CW 1/17 ਖੁਦ RW 1 ਦੇ ਸਬੂਤ ਲਈ ਠੋਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ CW 1 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੇਵਲ RW 1 ਸ਼੍ਰੀ ਰਘਬੀਰ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ CW 1/13 ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸਨ।

(48) ਉਪਰੋਕਤ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦੇਖੇ ਗਏ ਅੰਦਰੂਨੀ ਕਾਰਕ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਝੂਠ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਵੇਰੇ 11.00 ਵਜੇ 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਉਹ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੇਤੁਕੀ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰੀ ਅਣਸੁਖਾਵੀਂ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ।

(49) ਮੈਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦਾ ਖਾਸ ਸਟੈਂਡ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਤਾ ਮੁੱਖ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਦਸਲੂਕੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਝੂਠੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਪ੍ਰਤੀਰੂਪ ਪੈਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਸ ਦੇ ਮਨੋ-ਪ੍ਰਮਾਣ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣਾ।

(50) ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲੂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 11.30 ਵਜੇ ਜਦੋਂ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ, ਸੀਜੇਐਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਸੀ ਡਬਲਯੂ 1/7 ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕਰਵਾਇਆ ਕਿ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਰਿਕਾਰਡ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੇ ਕਚਹਿਰੀ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਰਿਜ਼ਰਵ - ਪੈਂਟੋਟ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਨਾਲ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਚੌਧਰੀ ਵੱਲੋਂ ਰਚੀ ਗਈ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਇੱਕ ਧਿਰ ਹੈ। ਦੇਵੀ ਲਾਲ, ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਚੌ. ਧਰਮ ਸਿੰਘ, ਡੀ.ਆਈ.ਜੀ., ਸੀ.ਆਈ.ਡੀ., ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਣਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਕੇ ਉਸਦੀ ਨਿੱਜੀ ਹਿਰਾਸਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਬਾਰ 'ਤੇ ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਥੱਪੜ ਮਾਰਦੇ ਹੋਏ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ, 1 ਨੇ ਫਿਰ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਦੁਹਰਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਝੂਠੇ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧੀ ਤੋਂ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਿ ਅਸਲ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮੰਚ 'ਤੇ ਵਿਦਿਅਕ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ, ਜੋ ਦੋਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਪੈਂਟੋਟ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਜ਼ਾਇਨ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ। ਚਾਲ-ਚਲਣ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਕੁਝ ਝਲਕ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਕਿ ਹੋਰ ਮੁਆਫ਼ੀਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

(51) ਇਹ ਬਰਾਬਰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਵਕੀਲ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗਾਹਕ ਨਾਲ ਸਾਂਝਾ ਕਾਰਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਵੀ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਸਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਚੌਧਰੀ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਿਰ ਸੀ। ਬੰਸੀ ਲਾਇ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਪੱਖ ਪੂਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। - ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਖੁਲ੍ਹੇਆਮ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੇ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤੈਅ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਗੁਪਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਪੰਜ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਰਿਮਾਂਡ 'ਤੇ ਭੇਜਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਦਿਵਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਕੋਈ ਨਿਆਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ। ਉਸ ਨੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਸਲੀਲ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਕਥਿਤ ਦਾਅਵਾ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ।

(52) ਇਹ ਸਹੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ; ਇਸ ਤੋਂ ਦੂਰ ਇਸ 'factual2' ਪਹਿਲੂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਮਾਮਲਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਦੋ ਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਸ਼ਰਮਾ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਜੁਥਾਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਤਾਏ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਬੇਝਿਜਕ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ: -

“* * * ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਸਹੁੰ ਚੁਕਾਏ ਗਏ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਐਮਪੀ ਮਹਿੰਦੀਰਤਾ, ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਹਨ, ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਭਿਵਾਨੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਟੀ.ਡੀ.ਖੇਤਰਪਾਲ, ਸਹਾਇਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਟਾਰਨੀ, ਭਿਵਾਨੀ ਦਾ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ। ਹਲਫ਼ਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਇਲਜ਼ਾਮ ਸਨ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਸਹੁੰ 'ਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਅਤੇ ਭਿਵਾਨੀ ਵਿਖੇ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਰਹੇ ਅੱਠ ਵਕੀਲਾਂ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਸ਼ਬਦ. ਹਾਲਾਂਕਿ , ਮੈਂ ਵਿਦਵਾਨ ਮੁਖੀ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਸਟੈਂਡ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵਧੇਰੇ ਯਕੀਨਨ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

“ਇਸ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਬਾਰੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਗੰਭੀਰ ਦੋਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਜੇਐਮ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚਣ ਦਾ ਝੂਠਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ।

ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ। 9 ਅਗਸਤ 1977 ਨੂੰ ਇਸ ਥਾਣੇਦਾਰ ਦੀ ਬਦਲੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ

।

ਲਗਭਗ 2,500 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਚਾਰਜ 500 ਫਾਈਲਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਉਲਟ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਫਾਈਲਾਂ ਪੈਂਡਿੰਗ ਸਨ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੰਬਿਤ ਸਾਰੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਨੋਡਿਓ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣੀ ਉਸਦੇ ਲਈ ਅਸੰਭਵ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕੇਸ ਵੱਲ ਇੰਨਾ ਧਿਆਨ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਕੰਮ ਦਾ ਬੋਝ ਇੰਨਾ ਭਾਰੀ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਸਰਚ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਲੱਭਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ 'ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਸ਼ੱਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਪੁਲਿਸ ਅਫਸਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਦੋਖਿਆ। ਹੋਰ ਸਰਕਾਰੀ ਕਾਰੋਬਾਰ. ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਿੰਡ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ 5 ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਰਿਮਾਂਡ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦੇਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਜੇਐਮ ਦੇ ਸਿਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਨਿਆਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਕੰਮ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ.ਡੀ. ਅਰੋੜਾ, ਚਰਖੀ ਦਾਦਰੀ ਦੇ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।, ਜੋ ਭਿਵਾਨੀ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਕਾਰਨ ਇਹ ਕੇਸ ਖੁਦ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਣਾ ਪਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ, ਸ਼੍ਰੀ ਐੱਮ.ਸੀ. ਭੰਡਾਰੇ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ CJM ਨੇ ਬਹੁਤ ਸੰਜਮ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ।

(53) ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਪਰੋਕਤ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕਿ ਜਾਇਜ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਦਲੀਲ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਸ਼ਰਮਾ, ਜੇ. ਨੇ, ਫਿਰ

ਵੀ, ਸਵੈ-ਸਮਾਨ ਈਰਾਈਡੈਂਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਹੈ। ਇਹ, ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਉਸ ਸਬੂਤ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੋਵਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮੁਆਫੀ (ਜੋ ਮੈਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਇੱਕ ਹੈ) ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚੁਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਿੱਟੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਅੰਤਰ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਦਰ ਦੇ ਨਾਲ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਰਤਾ, ਕਾਤਲ, ਅਪਰਾਧੀ ਅਤੇ ਝੂਠਾ ਕਰਾਰ ਦੇਣ ਅਤੇ ਜੱਜ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜੱਜ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਜਿਹੇ ਬੇਰਹਿਮ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਮੁਆਫੀ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਨਾਲ ਪਰਚਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਨਿਆਂ ਦੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਸਰੀਰਕ ਹਮਲਾ ਕਰਨਾ ਕਦੇ ਵੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ।

(54) ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਵੱਲ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਕੀ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਦਲੀਲ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਚਾਅ ਵਜੋਂ ਉਠਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਾਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਕਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਸ਼ਰਮਾ ਜੇ. ਦੀ ਇਕਸਾਰ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਆਰਜ਼ੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਾਖਲ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਹੁਣ, ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਮਰਥ ਅਤੇ ਝੂਠੀ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, 10 ਤੋਂ 12 ਅਗਸਤ, 1977 ਦੇ ਕੁਝ ਕਥਿਤ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸਖਿਪ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸਹਾਇਤਾ ਵਜੋਂ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। . ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਚਾਹਾਂਗਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਸੱਚਾਈ ਜਾਂ ਜਾਇਜ਼ਤਾ ਦੀ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(55) ਹੁਣ ਇਸ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਧਾਂਤ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨਿਕ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੋਵਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਗੁਰਮਨ ਨਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਯਤਨ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਆਂ ਦੇ ਚਸ਼ਮੇ ਨੂੰ ਜ਼ਹਿਰੀਲਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਲਈ ਨਫਰਤ ਦੀ ਘਾਤਕ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਹੈ।

ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸੇ ਅਧੀਨ ਮੁਢਲਾ ਸਿਧਾਂਤ ਕਾਨੂੰਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਮਾਣ ਅਤੇ ਜਨਤਾ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਕਸ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਾਦਰ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

ਸਨਮਾਨ ਨੂੰ ਸਹੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹ ਮਾਧਿਅਮ ਹਨ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਲਈ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇੱਕ ਮੌਲਿਕ ਭੁਲੇਖੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਰਾਦਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਨੂੰ ਵਿਲਮੋਟ ਦੇ ਅਕਸਰ ਉਲੇਖਿਤ ਅਤੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਪਰਿਪੇਖ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜੇ. (ਅਲਮੇਨ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ) ਜੋ ਕਿ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਦੀਆਂ ਬੀਤਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵੀ ਮੱਧਮ ਨਹੀਂ ਪਿਆ:

“ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਰਾਜੇ ਦੇ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਇਹ ਉਸਦੇ ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਚੰਗਿਆਈ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਨਿਆਂਇਕ ਸੰਕਲਪਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਇੱਕ ਆਮ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਪ੍ਰਤੀ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਇੰਨੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਿੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਆਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਘਾਤਕ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਰੁਕਾਵਟ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਰੁਕਾਵਟ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਤੇਜ਼ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਨਿਵਾਰਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੱਜਾਂ ਦੀ ਖਾਤਰ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿੱਜੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹ ਚੈਨਲ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜੇ ਦੇ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ। ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਜਾਂ ਅਨੇਕ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦਾ ਇਸਤਿਹਾਰ ਦੇਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਫਾਲਤੂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਪੂਰਨ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਕੇ. ਐਲ. ਗੌਬਾ, ਬੈਰਿਸਟਰ-ਐਟ-ਲਾਅ, ਲਾਹੌਰ (3):-

“ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ 25 ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਸੱਚੇ ਸਨ। ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਆਂਇਕ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ, ਬੇਈਮਾਨੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਜਾਂ ਗਲਤ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਾਰਣ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘੋਟਾਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

(3) ਏਆਈਆਰ 1942, ਲਾਹੌਰ 105।

ਉਸ ਲਈ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ ਸਹੀ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੋਰਸ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਕਿ ਜੱਜ 'ਤੇ ਮਾਣਹਾਨੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਨਿਰਾਦਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਵਿਰੋਧੀ ਜਿਸਨੂੰ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਜੱਜਾਂ 'ਤੇ ਹਮਲੇ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ,

ਉਹ ਕਿਸੇ ਮਾਣਹਾਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ।

ਪਰਸਪੈਕਟਿਵ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨਜ਼ (ਪ੍ਰਾਇਵੇਟ) ਲਿਮਿਟਿਡ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ (4) ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ : -

"* * * ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚਾਈ ਜਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸੁੱਧਤਾ ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਬਚਾਅ ਹੈ, ਪਰ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਜਾਂ ਭਾਰਤੀ ਕੇਸ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਬਚਾਅ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਬਥਿਨਾ ਰਾਮਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੈਡੀ (5) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਕੰਮਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਚਰਚਾ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਉੱਠੇ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਪੁਰਦਗੀ ਨੂੰ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਿਰਾਦਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ ਚੰਗੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਵਜੋਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ 'ਭਾਵੇਂ ਨੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ ਬਚਾਅ ਵਜੋਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ' ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਦਭਾਵਨਾ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ ਬਚਾਅ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੰਗੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸੀ ਕੇ ਦਫਤਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਪੀ. ਪੀ. ਗੁਪਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ

(6)-

“ਅਸੀਂ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਕੋਤ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਜਾਂ ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦਾਇਰ ਕਰੇ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

(4) ਏਆਈਆਰ 1971 ਐਸਸੀ 221:

(5) ਏਆਈਆਰ 1952 ਐਸਸੀ: 149:

(6) ਏਆਈਆਰ 1971 ਐਸਸੀ: 1132:

ਅਪਮਾਨ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਹੋਰ ਸਬੂਤ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਅਪਮਾਨ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗਲਤੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਆਲੋਚਨਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਬੇਈਮਾਨੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਗਲਤੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਰਾਸ਼ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹੱਲਾਸ਼ੇਰੀ ਦੇਵੇਗੀ- ਅਤੇ ਕੇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਜੱਜ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਹਾਰ ਦਾ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਤੱਕ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨਤ ਦੇ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਦਲੀਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤਾਜ਼ਾ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗੀ।

(56) ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਸਿਧਾਂਤ ਅਤੇ ਉਦਾਹਰਣ ਦੀ ਪੱਥਰ ਦੀ ਕੰਧ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਟੈਂਡ ਲੈਂਦਿਆਂ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖਰੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਬਲਕਿ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੱਕ ਹੈ।

(57) ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਯੋਗਤਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਕੋਰਟ ਆਫ਼ ਰਿਕਾਰਡ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਸ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਭੇਦ ਲਈ ਨਾ ਤਾਂ ਸਿਧਾਂਤ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਪੂਰਵ ਦਰਜਾ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ, ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲੱਭਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਵੱਡੀ ਜਨਤਕ ਦੁਰਘਟਨਾ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ।

(58) ਹੁਣ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਘੋਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਅਪਮਾਨ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਾ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਨਿਯਮ ਇੱਕ ਠੋਸ ਅਤੇ ਸਲਾਘਾਯੋਗ ਨਿਆਂਇਕ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਸ ਤਰਕ ਨਾਲ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਉਚਿਤਤਾ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ

ਕਿਸੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਜੱਜ ਕਿਸ ਸਿਧਾਂਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਸੋਚਿਆ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਨਕਲੀ ਰੇਖਾ ਨੂੰ ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਕੋਈ ਬੁਨਿਆਦ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਭਿੰਨਤਾ ਦਾ ਡਰਾਇੰਗ ਫੰਡਰਕਪੈਟਵਿਲ ਸੰਕਲਪ ਦੀ ਜੜ੍ਹ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਆਂ ਇੱਕ ਏਕੀਕ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਅਵਿਭਾਗੀ ਹਸਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਣਾ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵਿਲਮੇਟ, ਜੇ. ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜ ਜਾਣਾ ਸ਼ਾਇਦ ਸਿੱਖਿਆਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ।

“ਸਾਡੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ, ਰਾਜਾ ਹਰ ਪ੍ਰਜਾਤੀ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦਾ ਚਸ਼ਮਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਜਾ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਵੰਡਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਇਹ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਆਪਣੇ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਰਾਜਾ ਦੀ ਸਹੁੰ ਦਾ ਰਾਖਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਦੀ ਸੀਟ 'ਤੇ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਇਨਸਾਫ਼।”

ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲਾ ਬੇਅੰਤ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਆਂ ਦੀ ਹਰ ਪ੍ਰਜਾਤੀ ਇੱਕੋ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਵਿਲਮੇਟ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਖਾਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਸ ਕਥਨ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਵਿਲਮੇਟ, ਜੇ. ਨੇ ਰਾਜਾ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਭਾਰਤੀ ਗਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿਚ, ਭਾਰਤ ਵਿਚ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਘੱਟ ਜਾਂ ਵੰਡਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(59) ਹੁਣ ਇੱਕ ਹੋਰ 1 ਐਗਲਿਟੀ ਤੋਂ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨੀ ਜੜ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨਿਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀਆਂ ਸੁਪੀਰੀਅਰ ਅਦਾਲਤਾਂ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਆਦਰ ਦੀ ਆਭਾ ਨੂੰ ਘੱਟ ਹੀ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਜਰਬੇ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੀ ਇੱਥੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਈ ਵਾਰ ਆਪਣੇ ਅੰਤਲੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਭਿਅੰਕਰ, ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਿਧਾਂਤਹੀਣ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਦੇ ਜ਼ਹਿਰ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾਈ ਜਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੂਤ ਦੇਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਵੇਗੀ।

ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਨ 'ਤੇ ਬਨਾਮ ਬੰਸੀ ਲਾਈ, ਐਮ.ਪੀ. ਈ.ਟੀ.ਸੀ. (S a n d h a w a l i a , J.) ਪ੍ਰਾਇਮਰੀ ਸਮੱਗਰੀ ਜਿਥੋਂ ਇਸਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਨਿਮਰ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਸੁਪੀਰੀਅਰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋਣਗੀਆਂ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਚੇ ਪੈਦਲ 'ਤੇ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਉੱਚ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨੂੰ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

ਤੱਕ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਪੂਰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

(60) ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ • iiii ਸਿਧਾਂਤ ਜਾਂ 3 ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਫਰਕ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਨਵੇਂ ਸਿਧਾਂਤ ਲਈ ਹੋਰ ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਹਾਲਸਬਰੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ (ਲਾਰਡ ਸਾਈਮੰਡਜ਼ ਦੀ ਸਾਰਾ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਵੋਲ. 8, ਭਾਗ I) ਨੂੰ ਨੋਟਿਓ ਲੀਘਿਆ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹਾਂ, ਬਿਨਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਘਟੀਆ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅੰਤਰ ਦੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸੰਦਰਭ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ। ਅਦਾਲਤਾਂ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਭੁਲੇਖਾ ਇਕੱਲੇ ਅੰਤਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇੰਗਲੈਂਡ ਵਿਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿਚ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਇਕ ਪ੍ਰੋਡੈਕਟ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧ ਰੂਪ ਵਿਚ ਨਿਰਾਦਰ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ (ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ) ਨਾਲ ਪਹਿਨੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਨਾਲ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਨਿਰਾਦਰ ਦੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਦੇਣ ਲਈ ਕੁਈਨਜ਼ ਬੈਂਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਿੰਗ ਦੇ ਅਧੀਨ ਘਟੀਆ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਕੇਤ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਿੰਦਕ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਜਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੂਤ ਬੁਲਾ ਕੇ ਸੱਟ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਆਚਰਣ ਨਾ ਹੀ ਮੈਨੂੰ Corpus Juris Secundum Vol. ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵੱਡੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। 17 ਜੋ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਘੱਟ ਆਧਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਐਕਟ 1926 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਐਕਟ 1971 ਸਮੇਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੇਂਦਰੀ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਨੋਟਿਓ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਜਿਹੀ ਲਾਈਨ ਖਿੱਚਣ ਦੀ ਵਾਰੰਟੀ ਹੋਵੇ। ਦਰਅਸਲ, ਸਕੀਮ ਅਤੇ ਕੰਟੈਂਟ ਆਫ ਕੋਰਟਸ ਐਕਟ 1971 ਦਾ ਫਰੇਮ: ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਝੁਠਲਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 10 ਦਾ ਭੌਤਿਕ ਹਿੱਸਾ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

"ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ।

ਹਰੇਕ ਹਾਈਕੋਰਟ ਕੋਲ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ, ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਵੇਗੀ

ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਅਭਿਆਸ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਕੋਲ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦਾ ਹੈ।"

ਉਪਰੋਕਤ ਸਾਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ, ਵਿਧੀ ਅਤੇ ਅਭਿਆਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਲਈ ਵੀ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਫਿਰ ਇਹ ਦਰਸਾਏਗਾ ਕਿ ਸੰਜੀਦਗੀ ਲੈਣ ਦੇ ਢੰਗ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਫਰਕ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 17, 18 ਅਤੇ 19 ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ ਵੀ ਇਹੀ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ) ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਅਪਮਾਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਅਤੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਥਿਤ ਅੰਤਰ ਲਈ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸਕੋਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਈ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਅਪੀਲ.

(61) ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਇਹ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚਕਾਰ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅੰਤਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 17 ਕਾਰਪਸ ਜੂਰੀਸ ਸੇਕੰਡਮ ਪੰਨਾ 8 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਸਾਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:

ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਇੱਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਸੂਈ ਜੈਨਰੀਸ ਹੈ ਇਸ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਰਾਧ ਵਜੋਂ ਹੋਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਾਣ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਸੰਗਠਿਤ ਸਮਾਜ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਨਿਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧ ਹਨ ਜੋ ਜਨਤਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਮੁੱਦਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਹੈ।

ਇਹ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਦਾ ਮੂਲ ਸਿਧਾਂਤ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰਾਂ ਦੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਵੀ ਛੱਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜ਼ਾਹਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਜਿਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਅਤੇ ਅਖੰਡਤਾ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ।

ਕਾਨੂੰਨ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਚਿੱਕੜ ਸੁੱਟਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤਮ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ਜਿਸਨੂੰ

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਣਹਾਨੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਪੱਧਰ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਸਚਾਈ ਜਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਇੱਕ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 499 ਦੇ ਅਪਵਾਦ 1 ਤੋਂ 499 ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਨਤਕ ਭਲੇ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਕੇਡਾ। ਇਸ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਂ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ, ਇਸਦੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਨਿਵਾਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਆਮ ਨਾਗਰਿਕ ਤੋਂ ਵੀ ਹੇਠਲੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਦੇ ਨਫਰਤ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਜਾਂ ਉਦੇਸ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨਤੀਜੇ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਕੇ ਵੀ ਕੰਬ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਿਚ, ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਘਿਣਾਉਣੇ ਜਾਂ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਲਈ ਸੱਚਾਈ ਜਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਰਾਹ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਟਹਿਰੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਟੋਪਟ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੁਝ ਮਾਮੂਲੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਤਾਣੇ-ਬਾਣੇ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਜਾਂ ਝਗੜੇ ਵਾਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਬਦਲਾਖੋਰੀ ਦੇ ਅਸਹਿਣਯੋਗ ਬੋਝ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕਾਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(62) ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਦੀ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਉਦਾਹਰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਇਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ਤਾ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਜਾਣਕਾਰ ਭਰਾ ਸ਼ਰਮਾ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰੇ ਸਟੈਂਡ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਗਏ ਸ਼ੱਕਿਆਂ ਕਾਰਨ, ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੌਰਾਨ ਸਬੂਤਾਂ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। . ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਸ਼ਰਮਾ ਜੇ. ਨੇ ਵੀ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਸੰਸਕਰਣ ਯਕੀਨਨ ਸੀ ਅਤੇ। ਕਿ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਭੀੜ ਵਿਚ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆਮ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ

ਅਦਾਲਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅੰਤਮ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂ ਘੱਟ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮਿਸਾਲੀ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਜਿਹਾਹ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਭਿਵਾਨੀ ਵਿਖੇ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕਤਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ

ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਇਆ ਸੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਭੀੜ-ਭੜੱਕੇ ਵਾਲੇ ਅਦਾਲਤੀ ਕਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਸ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਗਿਆ, ਇਹ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਸਲੀਲ ਅਤੇ ਬਦਨਾਮ ਵਿਵਹਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਜਾਅਲੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਫੇੜਫਾੜ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਨਿਆਂਇਕ ਰਿਕਾਰਡ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਕਬਿਤ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨਿਆਂਇਕ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਸ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਸਗੋਂ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਵੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੋ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਵੀ ਉਸੇ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਬੁਰਸ਼ ਨਾਲ ਕਲੰਕਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਕਜੁੱਟ ਹੋ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ, ਪ੍ਰੈਸ ਅਤੇ ਜਨਤਾ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦਾ ਵਿਆਪਕ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਇਆ। ਬਹਿਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਖੀਰ ਤੱਕ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਗਵਾਹ-ਬਾਕਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਸਟੈਂਡ ਨੂੰ ਝੂਠੀ ਗਵਾਹੀ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹੱਦਬੰਦੀ ਕਰਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਝੂਠੇ ਅਤੇ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦੇਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ।

ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵੀਰ ਸ਼ਰਮਾ ਜੇ. ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਗਵਾਹ-ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਸਹੁੰ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਟੈਂਡ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਜਿਹਾਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੈ) ਕਿ 24 ਅਗਸਤ ਨੂੰ, 1977 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 11.30 ਵਜੇ ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਗੁੜਗਾਓਂ ਮੰਚ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੋਖਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਕੱਚਾ ਸੌਦਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਦੋਵਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਮਿਲਾਇਆ ਸੀ। ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਦੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਸਮੱਸਿਆ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟਰੇਸੀ ਦੇ ਮੁਖੀ ਵਜੋਂ ਉਸ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਮੱਸਿਆ 'ਤੇ ਉਹ ਹਮਲਾਵਰ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਅਪਣਾਈ। ਜਵਾਬ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੰਬਰ 1. ਸ਼ਕੋ ਖੜੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਸਰਚ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ

11 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮਿਤੀ 10 ਅਗਸਤ, 1977 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। .

(63) ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਸ਼ਰਮਾ ਜੇ., ਨੇ ਇਹ ਦੇਖ ਕੇ ਗੱਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਅਸਲ ਅਭਿਆਸ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਿਵਾਏ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ? ਇੱਕ ਵਾਰ

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਜਾਣ ਤੇ, ਸ਼ਰਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਫਰਤ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦਾ ਮੂਲ ਸਿਧਾਂਤ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ,

(64) ਇਹ ਉਪਰੋਕਤ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਦਰ ਦੀ ਜਾਇਜ਼ਤਾ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਮੌਜੂਦਾ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਜਾਂ ਅਖੰਡਤਾ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਰਚੀ ਗਈ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਪਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਪੂਰਨ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਅਤੇ ਅਖੰਡਤਾ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਅਤੇ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਟਾਉਣ ਜਾਂ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦਾ ਰੁਝਾਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਜੋ ਜਨਤਾ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਤਬਾਹ ਹੋ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਜਨਤਕ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਣਾਉਣਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ, ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਘਾਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਮਾਨਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਕਦੇ ਵੀ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਜੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਬੇਮਿਸਾਲ ਹੋਣ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਬਦਨਾਮੀ. ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਸੱਚ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਮਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਸਾਰਥਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਘਟਾ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਇੱਕ ਛਪੇ ਹੋਏ ਮਜ਼ਾਕ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬਦਨਾਮੀ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਪੱਧਰ ਤੱਕ ਅਪਮਾਨਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਰਾਰਤ ਦਾ ਸ਼ਾਇਦ *ਯੇਟਸ* ਬਨਾਮ *ਲੈਸਿੰਗ* (6-ਏ) ਵਿੱਚ ਕੈਟ ਸੀਜੇ ਦੇ ਭਾਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

“ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀਆਂ ਸਥਾਪਿਤ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਪਤਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਦਬਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਜਨਤਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਤੁੱਛ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੂਠੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿੱਧਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ।

(6-ਏ) (1810) 5 ਜੋਹਨਸਨ 282.

ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਖਾੜ ਸੁੱਟਣ ਲਈ ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਸਰਵੋਤਮ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

(65) ਹੁਣ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਉਦਾਹਰਣ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਇਕ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਿਆ ਜਿਸ ਵਿਚ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿਚ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ^{ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ}। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਰੱਖਣ ਦੀ ਬਹੁਤਾਤ ਹੈ। *ਰਾਮ ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਅਗਰਵਾਲਾ* (7) ਵਿਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇਕ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਏ ਸਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰਦਿਆਂ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ:-

"* * * d₁y ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਵੀ ਕਿ ਮੈਨੀਫੈਸਟੋ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚ ਮੰਨਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮੈਨੀਫੈਸਟੋ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਅਦਾਲਤ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣਾ ਜਾਂ ਲਿਖਣਾ ਹੈ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣ ਮਰਿਆਦਾ ਨੂੰ ਘਟਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਅਪਮਾਨਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ - ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਸਬੂਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਉਪਰੋਕਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਤੇ ਨਿਰਣੇ ਨੂੰ ਕੇਐਲ ਗਾਬਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਐਫਬੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(66) ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਬਨਾਮ ਸ੍ਰੀ ਡੀ. ਸੇਸ਼ਾਗਿਰੀ ਰਾਓ, (8) ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਟੈਂਡ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪੀ. ਚੰਦਰ ਰੈਡੀ ਸੀਜੇ ਅਤੇ ਜਗਨਮੋਹਾ ਐਚ ਰੈੱਡੀ ਜੇ. ਦੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ: -

"ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਨਿਆਂਇਕ ਸੰਕਲਪਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਆਮ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਉਂਦੇ ਹਨ, ' ਅਤੇ ਇਹ ਬਹੁਤ ਖਤਰਨਾਕ ਹੈ

- (7) ਏਆਈਆਰ 1935 ਇਲਾਹਾਬਾਦ 38.
(8) (1959)1 ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ILR 1282.

ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ, ਨਿਆਂ ਦਾ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਕਰਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਜੋ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕੇ.ਐਲ. ਗਾਬਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ, ਕੇਰਲਾ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਟੀ. ਵੀ. ਜੌਹਨ, (9) ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਮੁਨਸ਼ਿਫ਼ਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸੁਪੀਰੀਅਰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਹੁਣ ਪਾਲੇਕਰ ਜੇ. ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਸ੍ਰੀ ਬਰਦਾਕਾਂਤ ਮਿਸ਼ਰਾ ਬਨਾਮ ਉੜੀਸਾ ਹਾਈ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, (10) ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣਾਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।) ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਤੋਂ ਹੇਠਲੇ ਤੱਕ ਨਿਆਂ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੁਆਰਾ - ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੁੜੇ ਕਾਰਜ ਸੌਂਪੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਅਤੇ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਜਾਂ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਡਰ ਜਾਂ ਪੱਖ, ਸਨੇਹ ਜਾਂ ਮਾੜੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਉੱਚ ਪੱਧਰੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਕਰਨ।

ਇਸੇ ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਾ ਅਈਅਰ ਜੇ. ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਮਕਾਲੀ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ: -

"♦ * * ਇਸ ਸੈਕਟਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੱਚਾਈ ਕੋਈ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ - ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹਿੰਸਕ ਉਲੰਘਣਾਵਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਮਨਾਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਵਜੋਂ ਮਨਾਹੀ ਹੈ।"

(67) ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਸਿਧਾਂਤ ਅਤੇ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਾਂਗਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਂ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਭਾਰਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉੱਤਮ ਅਤੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(9) ਏਆਈਆਰ 1965 ਕੇਰਲਾ 49. (10) ਏਆਈਆਰ 1974 ਐਸਸੀ 710।

(68)ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਮਨੋ ਜਾਂਦੇ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੇ.ਐਲ. ਗਾਬਾ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੀ ਬਾਈਡਿੰਗ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ ਇਸ ਉੱਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਤੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਮਾਨ ਦੀ ਤਾਜ਼ਾ ਕਾਰਵਾਈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਕਥਿਤ ਜਾਇਜ਼ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਕੇ।

(69)ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਬੋਲਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਥੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਸਬੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵੀਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਮੁਆਵੀਨਾਮਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜੇ. ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਐਕਟ, 1971 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 18 ਅਤੇ 19 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਅਸਲੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਪੀਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ. ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੇਰੇ - ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕੇਸ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਾਂ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸਬੂਤ ਨਾ ਤਾਂ ਮੰਨਣਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੈ।

(70)ਹੁਣ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਸਿੱਧਾ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਇਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਭਿਵਾਨੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਖੁਦ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। . ਇਹ ਤੱਥ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਸ਼ਰਮਾ ਜੇ., ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਸ਼ਾਇਦ ਥੋੜ੍ਹਾ ਗੁੰਮਰਾਹਕੁੰਨ ਹਨ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ (ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ) ਨਿਯਮ, 1974 ਬਣਾਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਿਯਮ 5(2J) ਅਤੇ ਨਿਯਮ 15(3) ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਦਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਆਚਰਣ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਦਾਲਤ। ਇਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਐਮੀਕਸ ਕਿਊਰੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰੀ ਐਸ.ਸੀ. ਮੋਹੰਟਾ, ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਹਰਿਆਣਾ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਡਿਊਟੀ

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

ਨਾਲ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਚੌ. ਦੇਵੀ ਲਾਈ, ਚੌ. ਧਰਮ ਸਿੰਘ, ਡੀ.ਆਈ.ਜੀ., ਸੀ.ਆਈ.ਡੀ., ਸ. ਰਾਜ ਸਿੰਘ; ਐਸ.ਪੀ.(ਵਿਗ.) ਅਤੇ ਸ. ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ, ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਆਫ ਪੁਲਿਸ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਦੂਰੋਂ ਵੀ ਜੁੜੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕਾਰਜਕਾਰਨੀ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਸ਼ਰਮਾ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਟਿੱਪਣੀ ਲਈ ਆਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸ਼ਰਤੀਆ ਮੁਆਫੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚੁਣਿਆ ਹੈ। ਦੁਹਰਾਉਣ ਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਨਾ ਤਾਂ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਰ ਵਜੋਂ ਲਿਆਉਣ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਵੀ ਦੂਰ ਤੋਂ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

(71) ਹੁਣ Nowvto ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਆਈਕੰਡਕਟ ਅਤੇ 3actionhofItheExecutive, ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਤੀਜੇ ਪੱਖ, ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਸ਼ਰਮਾ ਜੇ., ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਧੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਆਪਣੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: -

“* * * ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਨਿਪਟਾਰੇ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਅਤੇ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ, ਜੋ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਜੇਕਰ ਉਸ ਧਿਰ ਨੂੰ ਫਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਲੰਮੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਕੋਰਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਿਆਂ ਦਾ ਗੰਭੀਰ ਗਰਭਪਾਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਦੋ ਸੰਕਟਕਾਲੀਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਉਚਿਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਸਿਰਫ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਰਹਿਣਗੀਆਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ।”

ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਨਿਮਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਵਿਧੀ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਲਈ ਮਨਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਨੂੰ ਅਰਧ-ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅਣਸੁਣਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤੀ ਅਦਾਲਤਾਂ (ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ) ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਵੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ

ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦੀ ਦੂਰੋਂ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਰੰਟ ਨਾ ਦਿਓ। ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਆਂਇਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਪਾਰਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਆਂ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਨਿਯਮ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਧਿਰ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸੁਣੇ ਨਿੱਚਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਜਿਸਦਾ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਮਾਣ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਕਾਫ਼ੀ ਖੋਜ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਸਿਧਾਂਤ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਦੇ ਆਚਰਣ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣੇ ਜਾਣ ਦਾ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ 'ਤੇ ਆਏ ਨਤੀਜੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੀਮਤ ਹਨ। ਕੇਸ. ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿੱਥੇ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ. ਉਸ ਖਾਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਤੀਜੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ? ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਰ ਦੀ ਪੂਰੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਟੈਂਡ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦੀ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸੰਕੇਤ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਇਸਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਬਾਰੇ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਮਾੜੇ ਇਸ਼ਾਰੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਖਲਾਅ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਕਿਵੇਂ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਧਿਰ ਲਈ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਅਤੇ ਨਿੰਦਣਯੋਗ ਨਤੀਜੇ ਸਿਰਫ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਨ।

(72) ਹੁਣ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਜਾਣਕਾਰ ਭਰਾ ਸ਼ਰਮਾ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਅੰਤਮ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਿਵਾਨੀ ਵਿਖੇ ਮੁੱਖ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੱਖਪਾਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕੋਲ ਜਾਣ ਦੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਮੈਡੀਕਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕੱਚਾ ਸੌਦਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਥਾਰਟੀਆਂ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਆਚਰਣ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 1 ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਯੋਗ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਣ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਮਿਲਾਇਆ ਸੀ।

(730) ਇੱਥੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਵੱਡੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਹਨ; 9 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਭਿਵਾਨੀ ਵਿਖੇ ਇਸ ਅਹੁਦੇ ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਵਿਦਵਤਾ ਵਾਲੇ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਯਾਦ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ 3 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਰਚ ਵਾਰੰਟ ਉਸਦੇ ਪੂਰਵਜ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

5 ਅਗਸਤ, 1977 ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰਿਕਵਰੀ ਮੈਮੋ ਆਦਿ ਸਮੇਤ, ਉਸੇ ਦਿਨ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਭਿਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਸੀਡਬਲਿਊ 1 ਦਾ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ 10 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਵਾਰੰਟਾਂ ਨੂੰ

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਪੁਲਿਸ ਤੋਂ ਰਿਪੋਰਟ ਮੰਗਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰੰਟ ਤੁਰੰਤ ਵਾਪਸ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਪਲਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ CW 1/24 ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ। ਤਲਾਸ਼ੀ ਦੌਰਾਨ ਪੁਲਿਸ ਵੱਲੋਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਕਾਪੀ। ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਦਵਤਾ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪਿਛਲੇ ਕਾਗਜ਼ਾਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਤੋਂ ਇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਐਸਪੀ (ਵਿਗ.) ਨੇ ਇੱਕ ਪੈਰਾਵਾਈਜ਼ ਰਿਪੋਰਟ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਸੀਡਬਲਯੂ 1/22 ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੋਜ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੇਨਿਯਮੀ ਦੇ ਹਰ ਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਸੀ। ਨਿਵਾਸੀ ਪੰਡਿੱਟ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਬਦਸਲੂਕੀ। ਇਹ ਰਿਪੋਰਟ ਵਧੀਕ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ 11 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਡੀ. ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ 12 ਅਗਸਤ, 1977, ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਸੀਡਬਲਯੂ 1/26 ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਚਾਰ ਹੁਕਮ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੀ ਕਾਪੀ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਮੁਫਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਕਿ 23 ਪੰਨਿਆਂ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਕੁਝ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਅਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਾਪੀਰਿਸਟ ਨੂੰ ਇਸ ਪੂਰੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਕਾਪੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧੀਕ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਕਾਪੀਰਾਈਸਟ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਲੋੜੀਂਦੀ ਕਾਪੀ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ। ਉਸਨੇ 18 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੜਤਾਲ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਰੀਵਿਜ਼ਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ।

(74) CW 1/20 ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ SP (Vig.) ਨੇ ਅਗਸਤ, 1977 ਦੀ IQth ਨੂੰ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਭਿਵਾਨੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 93, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ, 1973 ਦੇ ਤਹਿਤ ਖੋਜ ਵਾਰੰਟ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੀ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਖੋਜ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਅਨੁਮਾਨ ਕਿਵੇਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। 1/26. ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ 23 ਅਗਸਤ, 1977 ਦੇ ਲਗਭਗ ਦੋ ਟਾਈਪ ਕੀਤੇ ਪੰਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੇ ਆਰਡਰ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ CW 1/5 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇਸ ਦਿਨ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਇਸ ਭਰੋਸੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੈਸ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲੇ ਲਈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ (ਨੰਬਰ 1) ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਚੀਫ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ, ਭਿਵਾਨੀ ਅਤੇ ਨੂੰ ਹਰ ਸੰਭਵ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਵਿੜ ਸਟੈਂਡ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ. ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਅਦਾਲਤੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ CW 1/9, CW 1/17 ਅਤੇ CW 1/11 ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਕੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਆਖਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਲਈ ਰਿਮਾਂਡ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੰ.1.

(75) ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਦਾਲਤੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਲਮੇਡ ਭਰਾ ਸ਼ਰਮਾ ਜੇ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਕੁਝ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਅਤੇ ਸਖਤ ਆਲੋਚਨਾ ਲਈ ਗਈ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਵੇਕ ਅਤੇ ਉਹ ਤਰਕਸੰਗਤ ਆਦੇਸ਼ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅੰਤਮਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਸ਼ਕ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਆਂਇਕ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਨ ਲਈ ਜਮਾਂਦਰੂ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਜੋ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲਾਰਡ ਹੋਬਹਾਉਸ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਜਾਂ ਗਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ, ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਆਂਇਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ, ਰੂਪ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਨਿਰਣੇ 'ਤੇ ਬੈਠਣ ਦੀ ਵਾਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ - ਅਦਾਲਤੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਲੇਖਕ ਦੇ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਪੀਲ, ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਨਿਗਰਾਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਿਧਾਂਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਸੀ.ਕੇ. ਡੈਫਟਰੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: -

“* * * ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਆਲੋਚਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗਲਤੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਆਲੋਚਨਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਬੇਈਮਾਨੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ

ਗਲਤੀਆਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਮਾਣਹਾਨੀ

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਹੀਤਾ ਅਤੇ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਕਰਕੇ ਹੈ! ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵੀਰ ਸ਼ਰਮਾ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਅੰਕ 'ਤੇ ਕੁਝ ਤਿੱਖੀ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ, ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਨਿਆਂਇਕ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦਰਜ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਇਸਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਲੋਚਨਾ ਲਈ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ।

(76) ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਸ਼ਰਮਾ ਜੇ. ਦੀ ਕਲਮ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਕੁਝ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਮੈਂ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਜੋ ਵਿਦਵਾਨ ਵਾਲੇ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ 'ਤੇ ਕੋਈ ਬੱਦਲ ਛਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਆਚਰਣ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਸਾਲੀ, ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨਜਨਕ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਲਈ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਹਮਦਰਦੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਣਸੁਖਾਵੀਂ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਰ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਅਨੁਸਾਰ ਆਪਣੇ ਨਿਆਂਇਕ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਆਪਣੇ ਨਿਆਂਇਕ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੌਰਾਨ ਵਿਹਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਿਸਾਲੀ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਭਟਕ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਇਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਗਾਹਕੀ ਲੈਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਉਹ 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 11.30 ਵਜੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਕੱਚਾ ਸੰਦਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਚਦਾ ਹੈ।

(77) Itxisrepresslyrso ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਮੇਰੇ ਜਾਣਕਾਰ ਭਰਾ ਸ਼ਰਮਾ ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਕੁਝ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਖੰਡਨ ਜਾਂ ਵਿਵਾਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯਾਦ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਸੀ, ਡਬਲਯੂ. 2 ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਬਦਨੀਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਸਹੂ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਅਤੇ ਮੌਕਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਹੈ

ਚੌ. ਦੇਵੀ ਲਾਲ, ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਚੌ. ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਡੀ.ਆਈ.ਜੀ., ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਐਸ.ਪੀ. (ਵਿਗ.) ਅਤੇ ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ, ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਤੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਖੋਜ ਜਾਂ ਆਲੋਚਨਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿੰਨੀ ਤਸੱਲੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਮਾੜੇ ਨਤੀਜੇ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਲੱਗੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੀ ਆਸ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕਬਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦਾਇਰ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖਿਲਾਫ ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(78*) ਜਵਾਬਦੇਹ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਪੂੰਜੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਹਥਕੜੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਚੀਫ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਥਕੜੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਰਾਏ ਦੇਣ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮੁੱਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਰੁਖ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹਾਲਾਤਾਂ (ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਹੋਣ ਕਰਕੇ) ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਖੋਜ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(79) ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਹਥਕੜੀਆਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਸ਼। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਦਲੀਲ ਦੇ ਕੋਰਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਸ਼ਰਮਾ ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧਿਆਇ 27 ਦੇ ਨਿਯਮ 19 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਗ III. ਹੁਣ ਅਧਿਆਇ 27 ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇਹ ਦਰਸਾਏਗਾ ਕਿ ਇਹ ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਤਾਲਾਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਨਿਆਂਇਕ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਲਾਕ-ਅਪ ਵਿਚਕਾਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਉਕਤ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਨਿਯਮ 1 ਅਤੇ 2 ਵਿੱਚ ਖੁਦ ਹੀ ਉਜਾਗਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੂਰੇ ਨਿਯਮ 19 ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਨਿਆਂਇਕ ਤਾਲਾਬੰਦੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 23 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਤੱਕ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਜੇ ਸੀਮਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ ਲਾਕ-ਅਪ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਜ਼ਮੀ ਉਪਬੰਧ,

ਇਸ ਲਈ, ਪੰਜਾਬ ਪੁਲਿਸ ਰੂਲਜ਼, 1933, ਵਾਲੀਅਮ ਦਾ ਨਿਯਮ 26.22 ਹੋਵੇਗਾ। III. ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ: -

“26.22(1) ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹਰ ਪੁਰਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ, ਰਿਮਾਂਡ ਜਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਉਹ ਸਿਹਤਯਾਬ ਜਾਪਦਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਅਯੋਗ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਉਮਰ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਵਿਰੋਧ, ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਵੇਲੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਹੱਥਕੜੀ ਲਗਾਓ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: -

(a) ਗੈਰ-ਜ਼ਮਾਨਤੀ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਾਲ ਦੀ ਕੈਦ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਹਨ।

(b) *****

(c) * * * * *

(d) *****

(e) ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਹਿੰਸਕ, ਅਸ਼ਲੀਲ ਜਾਂ ਰੁਕਾਵਟ ਵਾਲੇ ਹਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੜਕਾਉਣ ਲਈ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ।

(f) ਬਚਾਅ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਵੇਂ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਸੜਕ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਹਨ ਰਾਹੀਂ ਲਿਜਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਪ-ਨਿਯਮ (ਏ) ਉਪਰੋਕਤ ਉਪ-ਨਿਯਮ (ਏ) ਉਸ ਦੇ ਕੇਸ ਵੱਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ (ਈ) ਦੀ ਲਾਗੂਤਾ ਅਤੇ (f) ਨੂੰ ਵੀ ਨਕਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਨਿਯਮ 26.23 ਫਿਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਹਥਕੜੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਨਿਯਮ 27.12(2) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਹਟਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਨਿਯਮ 26.23 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਹਥਕੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਕਢਾਂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਹਟਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(80) ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਜ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਸਬੂਤ ਅਯੋਗ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੋਜਣ ਲਈ ਬੇਲੋੜਾ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ

ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੇਰਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਸਮੁੱਚੀ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਭਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਭੌਤਿਕ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਪੀੜਤ ਅਤੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸਮੁੱਚਾ ਆਚਰਣ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ। ਸਥਿਤੀ ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸਬੰਧਤ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਢੁਕਵਾਂ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਾਂਗਾ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਸੰਖੇਪ ਨਿੰਦਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

(81) ਜਦੋਂ ਕਿ (ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ) ਲਈ ਇਸਦੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੀ ਖੋਜ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਮੇਰੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਗੁਆ ਲਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਸਨ, 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 11.30 ਵਜੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹਿਆ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਉਸਨੇ ਠੰਡੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਕਥਿਤ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਅਤੇ ਜਾਤੀਗਤ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਦੇ ਕੇ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਥਿਤ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਧਿਰ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਕੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ। ਉਪਰੋਕਤ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ, ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲੇ ਜੋ ਅੰਤਮ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹਨ ਜੋ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਜ਼ਬਾਨੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਕੀ ਉਹ ਮਦਹਾਲੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਸੀ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਜਾਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ? ਕੀ ਉਹ ਮੈਕਨਾਟਨ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤੇ ਕੰਮ ਅਤੇ ਆਚਰਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਸਿਆਸੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੁਲਿਸ ਰਿਮਾਂਡ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਚਾਲ ਵਜੋਂ ਇਸ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਡਿਜ਼ਾਈਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਅਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿਰਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਲਾਘਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਜੇ ਸਿਰਫ ਚਿੜਚਿੜੇਪਣ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਹੋਣਾ ਜਾਂ ਗੁੱਸਾ ਖਰਾਬ ਕਰਨਾ ਇਕ ਬਚਾਅ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਇਕ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੋਖਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਦੀ ਬੇਚੈਨੀ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਚਿੜਚਿੜਾਪਣ ਅਤੇ ਗੁੱਸਾ ਘਟਣਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਕੁਝ ਕਥਿਤ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹੀ ਮਤਾ ਬਨਾਮ ਬੰਸੀ ਲਾਈ, ਐਮ.ਪੀ. ਆਇ (ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ, ਜੇ.) ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਦੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਇਰਾਦਿਆਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਂ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਮੈਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸ਼ਾਇਦ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(82) ਹੁਣ ਹੁਣ ਇਕ ਅਪੀਲ ਐਡਵਾਂਸਡ ਆਈਬੀਆਈਪੀ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 52 ਹੈ: iShri H.

ਭਾਰਦਵਾਜ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ ਮੂੰਹ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ! ਉਸਦਾ ਗਾਹਕ. ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ: -

"ਮੈਂ ਜੋ ਵੀ ਸੀਜੇਐਮ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ।"

ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਕਲਪਨਾ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਘਟਾਉਣ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਪਟਿਆ ਹੋਇਆ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਕਿ ਵਕੀਲ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਈ ਮੈਰੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਪ੍ਰਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਦੇ ਮੂੰਹ-ਮੱਥਾ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਤੈਅ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੈਤਿਕਤਾ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਹੁਣ ਐਡਵੋਕੇਟਸ ਐਕਟ, 1961 ਦੀ ਧਾਰਾ 49 (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਹੈ, ਕਿ ਬਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਅਤੇ ਰੋਕਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਨੁਚਿਤ ਜਾਂ ਤਿੱਖੇ ਅਭਿਆਸ ਲਈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਨਿਯਮ 4 ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਦਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਮੂੰਹ-ਟੁਕੜਾ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇਗਾ ਅਤੇ ਸੰਜਮੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਬੇਨਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਤਸੁਕ ਹਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚ ਕੇ ਅਤੇ ਅਸਥਿਰ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਨਿਰਣੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇਗਾ। ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਹਿਸ ਦੌਰਾਨ. ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਬਾਰ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸ਼ਾਇਦ ਚੈਰੀਟੇਬਲ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਐਡਵੋਕੇਟ ਲਈ ਅਜੇ ਵੀ ਅਨੁਚਿਤ ਅਤੇ ਮੁਆਫ਼ੀਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਐਡਵੋਕੇਟ ਦੀਆਂ ਡਿਊਟੀਆਂ ਕਿੱਥੇ ਹਨ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵੀ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਐਮ.ਵਾਈ. ਸ਼ਰੀਜ਼ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਨਾਗਪੁਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਿਮ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੜ੍ਹੇ ਪੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।, (11) ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ :-

"* * * ਉਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਪ੍ਰਤੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਗਾਹਕ ਪ੍ਰਤੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਟਕਰਾਅ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਬਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਉਚਾਰਨ ਦੁਆਰਾ ਜੜ੍ਹੇ ਪੁੱਟਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ

ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸਕੈਂਡਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਜਾਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਹਸਤਾਖਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਖੁਦ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹਨ।, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਲਈ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਲੈਣਾ ਕਿਸੇ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕੋਈ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉਸਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸਲਾਹ ਦੇਵੇ।"

ਆਈ

ਉਪਰੋਕਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਸੀਰਤ ਆਈ ਚੰਦਰ ਬਿਸਵਾਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ * ਸੁਰਿੰਦਰ ਮੋਹੰਤੀ (12) ਵਿੱਚ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਕੰਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਮੂੰਹ-ਟੁਕੜੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, - ਇੱਕ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ।

(83) ਸਿੱਟਾ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਇੱਥੇ ਇਹ ਜੋ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ, ਇਹ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਿਅਕ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

(84) ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਜਵਾਬਦਾਰੀਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮੁਆਫੀ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਲਈ ਭਗਤਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਥੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਹੁਤ ਹੀ ਥਾਈਂ ਹੀ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਤੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਟੈਂਡ ਇੱਕ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਨਿਰਾਦਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿੜ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਦੁਆਰਾ। ਅਸੀਂ, ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਸਬ ਜੱਜ, ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਬਨਾਮ ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਰਾਮਚੰਦ ਪਰਵਾਰ (13) ਵਿੱਚ ਵਿਵਿਅਨ ਬੋਸ ਜੇ. ਦੇ ਸੰਦਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਗਾਤਾਰ ਨਿਆਇਕ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਿਆ ਹੈ:

"ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਜਾਦੂਈ ਫਾਰਮੂਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਆਖਰੀ ਸੰਭਵ ਪਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਜਾਦੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਅਟੱਲ ਹੈ, ਰੋਕਣ ਲਈ. ਸਜ਼ਾ ਬੰਦ. ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਖਰੀ ਸੰਭਵ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਅਤਿਅੰਤ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ 'ਤੇ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹਮਲੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬਦਨਾਮ ਵਿਹਾਰ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ. , ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਜਾਦੂ ਦੇ ਫਾਰਮੂਲੇ ਨੂੰ ਲਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਜੱਜ ਦੇ ਚਿਹਰੇ 'ਤੇ ਮੁਆਫੀਨਾਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਦਾਨ ਤੋਂ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਸੱਚ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।"

ਮੁਆਫੀਨਾਮਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਿਰਾਂ 'ਤੇ ਸੁੱਟਿਆ ਜਾਣਾ ਕੋਈ ਵਾਧੂ ਅਪਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੁਲਮ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਅਸਲ ਪਛਤਾਵੇ ਦਾ ਸਬੂਤ, ਕਿਸੇ ਗਲਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗਲਤੀ ਦੀ ਮਰਦਾਨਾ ਚੇਤਨਾ, ਝਟਕੇ ਵਿੱਚ ਸੱਟ, ਅਤੇ ਗਲਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਅਜਿਹੀ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਦਿਲੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ। ਤਦ ਹੀ ਨਿਆਂ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਟੈਂਡਰਡ ਮੁਆਫੀਨਾਮਾ ਸਾਰੀ ਕਿਰਪਾ ਨੂੰ ਲੁੱਟ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਲਕਿ ਇਹ ਮੁਆਫੀਨਾਮਾ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: ਇਹ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

(13) ਏਆਈਆਰ 1940 ਨਾਗਪੁਰ 407

ਇੱਕ ਗਲਤੀ ਦਾ ਪੂਰਾ, ਸਪੱਸ਼ਟ, ਮਰਦਾਨਾ, ਇਕਬਾਲ ਕਰਨਾ ਜਿਸਦਾ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਉਤਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਹੱਥ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ 'ਤੇ ਕਾਇਰ ਕੰਬਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਉਸ ਨਫ਼ਰਤ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਡਰਪੋਕ ਅਤੇ ਗੁੱਡੇ ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਧਮਕਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਮਾਮੂਲੀ ਬੁਨਿਆਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕਣ ਤੋਂ ਝਿਜਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾਅ 'ਤੇ ਲੱਗਣ 'ਤੇ ਰੌਲਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਰੋਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। "

(85) ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਅ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਆਫ਼ੀ ਦੀ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਲਈ ਸੱਚਾ ਅਤੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇੱਕੋ-ਇੱਕ ਪਰੀਖਣ ਇੱਕ ਅਤਿਅੰਤ ਅਤੇ ਸੱਚਾ ਤਸੱਲੀ ਹੈ ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਬਾਹਰਲੇ ਸੈੱਟ 'ਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਈ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਤੱਥ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬੋਲਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਬੱਧ, ਨਿਰਾਦਰ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬੋਲਦਾ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ; ਕਿ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਸੱਚੇ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਸਨ; ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ਤਾ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁੜ ਕੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਉਹ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ, ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਮਜ਼ਾਕ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ।

(86) ਹੁਣ ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਧਾਂਤ ਅਤੇ ਤਰਕ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਪੂਰਵ-ਨਿਰਧਾਰਨ ਦੁਆਰਾ ਬਰਾਬਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਨਿਆਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਣ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਹੋਰ. ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨੀ ਰਾਮ, ਬਨਾਮ ਰਾਮਨਾਥ ਡੀਯੂਐਮ (14) ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਸੀ: -

“ਅਸੀਂ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮੁਆਫ਼ੀ ਮੰਗਣ ਦਾ ਇਹ ਸਹੀ ਤਰੀਕਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਿਕਲਪਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੁਆਫ਼ੀ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ। ਸਾਡੇ ਮਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਾਧਾਰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਉਸ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਮੁਆਫ਼ੀ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ, ਦੋਵੇਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਸੰਗਤ ਹਨ।

(14) ਏਆਈਆਰ 1955 ਰਾਜਸਥਾਨ 123.

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (Sandhwalia, J.)

ਮੇਰੇ ਸ਼ਰੀਫ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਨਾਗਪੁਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (15) ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੇ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਸ਼੍ਰੇਣੀਗਤ ਨਿਰੀਖਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਫੜਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।—

“ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੈਟਲ ਹੈ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਮੁਆਫੀ ਦੋਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਦੋਵੇਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਸੰਗਤ ਹਨ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਮੁਆਫੀਨਾਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਕਰਨ ਲਈ ਬਚਾਅ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਇਲਾਜ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਸਲ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ। ”

ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਸ਼ਰਤ ਚੰਦਰ ਬਿਸਵਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸੁਰੇਂਦਰ ਮੋਹੰਤੀ, ਸੰਪਾਦਕ “ਕਲਿੰਗਾ” ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (16) ਦੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਉਸੇ ਪਰਿਪੇਖ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ: -

“ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਪਛਤਾਵਾ ਮੁਆਫੀ 'ਤੇ ਮੁਆਫ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਮੁਆਫੀ ਦੋਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨਾ ਅਸੰਗਤ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਗਰਮ ਅਤੇ ਠੰਡੇ ਉਡਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ।

(87) ਇਸ ਲਈ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਰਤੀਆ ਮੁਆਫੀ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਰਿਆਣੇ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਪੱਖੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਸ਼ਰਮਾ, ਜੇ. ਨੇ ਇਸ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪਹਿਲੂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

(88) ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਛਤਾਵੇ ਜਾਂ ਅਸਲ ਪਛਤਾਵੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੁਝ ਤਕਲੀਫ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਘੱਟ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਸਿਰਫ਼ ਆਖਰੀ ਉਪਾਅ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਜ਼ਾ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਮਾਫੀ ਮੰਗਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਕਿ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਪਹਿਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਦੋਵਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਹੋਰ ਚਿੱਕੜ ਉਛਾਲਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ।

(15) (1955)1 SCR 757.

(16) ਏਆਈਆਰ 1969 ਉੜੀਸਾ 117 (ਪੰਨਾ 134 'ਤੇ)।

ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਪੱਖ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੇਗਾ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ

ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਟੈਂਡ ਲਿਆ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਮਰਿਆਦਾ ਅਤੇ ਮਰਿਆਦਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅੜੇ ਸਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਸਟੈਂਡ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਪਹਿਲੂ ਮੁੜ ਬੁਲਾਉਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। 14 ਅਕਤੂਬਰ, 1977 ਨੂੰ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ.1 ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ, ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਦੀ ਜਿਰਹਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ * ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਸਟੈਂਡ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ: -

“ਨੋਟ। -ਸ਼੍ਰੀ ਕੇ.ਐਸ. ਥਾਪਰ 10 ਅਤੇ 11 ਅਗਸਤ, 1977 ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੁਝ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਗਵਾਹ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਪਾਰਸਲ ਸੀ।

ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਟੈਂਡ ਦੀ ਪੈਰਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਪ੍ਰ. ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਸਰਚ ਵਾਰੰਟ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਸ਼੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਦੇ ਘਰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘੁਸਪੈਠ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ? •

A. ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਝੂਠ ਹੈ।”

(89) ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2, ਜਿਸ ਨੇ ਖੁਦ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਤੋਂ ਜਿਰ੍ਹਾ ਕੀਤੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਫਸਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਬਣਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਝੂਠੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 1 ਲਈ ਗਵਾਹ। ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵੀ *ਵਧੇਰੇ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਨਾਮ ਦੀ ਕੀਮਤ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਵੀ ਬਦਨਾਮੀ ਨੂੰ ਅੰਤ ਤੱਕ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬਖਸ਼ਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਕਤਲ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲੇ ਅਪਰਾਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਿੱਚ ਸੀ

ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੋਸ਼ਨ 'ਤੇ ਬੰਸੀ ਲਾਈ, ਐਮ.ਪੀ ਆਇ (ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ, ਜੇ.) ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਆਪਣੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾਂ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਲਈ ਝੂਠ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਾਲਸਾਜ਼ੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

(90) ਇਹ ਸਟੈਂਡ 2 ਸੀ.ਡਬਲਯੂ.2 ਐੱਸ. ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਭਿਵਾਨੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੇਰੇ 11-30 ਵਜੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਮੁੱਖ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕੋਲ ਮੰਚ 'ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਬੈਠ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੰਚ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਬਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਥ ਇਹ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਿੱਖ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਭਿਵਾਨੀ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਮੰਗ 'ਤੇ ਗਵਾਹ ਬਾਕਸ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ 25 ਅਕਤੂਬਰ, 1977 ਨੂੰ ਦੋਰ ਨਾਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਲੀਬ. -ਇਮਤਿਹਾਨ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨਾ ਸੀ: -

“ਨੋਟ। —ਜਦੋਂ ਸਵਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ ਨੂੰ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਕੇ.ਐਸ. ਥਾਪਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਗਵਾਹ ਵੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚਣ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਪਾਰਸਲ ਸੀ।”

(91) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਸਟੈਂਡ ਨੂੰ ਝੁਠਲਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਲਈ ਸਬੂਤ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ। RW1 ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਭਰਾ ਗਵਾਹ-ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਦ੍ਰਿੜ ਸੀ। ਨਵੰਬਰ 1977 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਹਿਸ ਦੇ ਪੜਾਅ ਤੱਕ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸਟੈਂਡ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਉੱਤੇ ਲਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਸਨ। ਦੋਨਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਝੂਠ, ਉਸ ਦੇ ਭਿਵਾਨੀ ਵਿਖੇ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਪੂਰੇ ਆਚਰਣ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਈਮਾਨੀ ਅਤੇ ਨਾ ਮੁਆਫੀਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੰਨ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ.1 ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮੰਚ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਇਹ ਸਬੂਤ ਉਚਿਤ ਹੋਣ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ।

(92) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਮੁਆਫੀ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਅਸਲ ਇਮਤਿਹਾਨ ਇੱਕ ਸੱਚੀ ਤਸੱਲੀ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਨਵੀਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੀ ਕੋਈ ਇੱਥੇ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਪਛਤਾਵਾ ਜਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਅਫਸੋਸ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਤਾਬੂਤ ਵਿੱਚ ਆਖਰੀ ਕਿਲ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ੍ਰੀ ਐਮ.ਸੀ. ਭੰਡਾਰੇ ਵੱਲੋਂ ਬਹਿਸ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਯਾਦ ਕਰਨ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਾਈਆਂ

ਗਈਆਂ ਸਨ। ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਐਮ. 5552/1977 19 ਨਵੰਬਰ, 1977 ਨੂੰ ਦੇਰ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ, ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ.2 ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 19 ਨਵੰਬਰ, 1977 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿਚ ਅਜੇ ਵੀ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਦੁਹਰਾਏ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਸਰਚ ਵਾਰੰਟ ਅਤੇ 12 ਅਗਸਤ, 1977 ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਕਬਿਤ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਘੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ, ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਵੀ ਇਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਕੀਤੀ ਸੀ।

(98) 25 ਨਵੰਬਰ, 1977 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਐਮ. 5672/1977 ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਹੁੰ ਚੁਕਾਏ ਗਏ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ, ਅਜੇ ਵੀ ਦ੍ਰਿੜ ਸਟੈਂਡ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੰਚ 'ਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਤੱਥ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 1 ਦੁਆਰਾ ਆਉਟ ਬਰਸਟ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੱਕ ਅਤੇ ਕਬਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ, ਦੋਵਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਕਸਾਰ ਸਟੈਂਡ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ। ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਅਪਰਾਧਿਕਤਾ ਅਤੇ ਝੂਠ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿੜਤਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਛਤਾਵੇ ਅਤੇ ਪਛਤਾਵੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਕੁਝ।

(94) ਸੱਚਮੁੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣ ਲਈ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤੱਖਲੇ ਦੇ ਘੱਟ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸੰਕੇਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਸਿਰਫ਼ ਗਲੇ ਦੇ ਰਵੱਈਏ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੇਵਕੂਫੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਬਾਨ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਵਾਂ 'ਜਵਾਬਦਾਰਾਂ' ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਲਏ ਗਏ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੇ ਇਕਸਾਰ ਸਟੈਂਡ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇੱਥੇ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਣ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸੇ ਨੂੰ 'ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ'।

(95) ਹੁਣ ਇਹ ਨਿਬੇੜਾ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਾਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੰਡਕਾਰੀ ਹੈ। ਦੀ ਇੱਕ ਕੈਟੇਨਾ ਹੈ

ਉਹ ਕੇਸ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਫੀ ਮੰਗਣ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਵਿੱਚ ਜਨਤਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ ਕੈਦ ਦੀਆਂ ਰੋਕਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਐਮ.ਜੀ. ਕਾਇਰ ਬਨਾਮ ਕੇਸਰੀ ਨਰਾਇਣ ਜੇਤਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (17), ਦੈਤ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਰਾਮਨਾਥ ਬੱਟ (14 ਸੁਪਰਾ), ਦਿ ਸਟੇਟ ਆਫ਼ ਬਿਹਾਰ ਬਨਾਮ ਐਸ.ਐਮ. ਅਬਦੁਲ ਸਮਦ, (18), ਫਸਟ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਡ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਾਲੀ ਚਰਨ, (19), ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ, ਕੇਰਲਾ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਟੀਵੀ ਜੌਨ (9 ਸੁਪਰਾ) ਅਤੇ ਸ਼ਰਤ ਚੰਦਰ ਬਿਸਵਾਲ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸੁਰੇਂਦਰ ਮੋਹੰਤੀ (16 ਸੁਪਰਾ)।

(96) ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਸਪੇਕ ਟੀਵ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ (4 ਸੁਪਰਾ) ਅਤੇ ਸੀ.ਕੇ. ਦਫਤਰੀ ਬਨਾਮ ਓ.ਪੀ. ਵਿਚ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (M. R. Sharma, J.)

ਸਜ਼ਾ ਨੀਤੀ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੀ ਮੋਹਰ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਗੁਪਤਾ, (6 ਸੁਪਰਾ) ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਨਾਲੋਂ ਹਲਕੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੇ ਲਈ, ਨਿਆਂਪਾਲਿਕਾ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹਿੱਤ, ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸ਼ਾਨ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਰੋਧਕ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਸ਼ਰਮਾ ਜੇ. ਨੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸੋਚਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਰਾਏ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਹੈ, ਮੈਂ ਰੁਪਏ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ। 1000 ਹਰ ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਦੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਸਾਈ ਕੈਦ।

(97) ਅਪਰਾਧਿਕ ਫੁਟਕਲ ਨੰਬਰ 5672, 5673, 5552, ਅਤੇ 5017 ਆਫ਼ 1977 ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਪ੍ਰੈਮ ਚੰਦ ਜੈਨ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਭਰਾ ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ, ਜੇ.

ਐਮ.ਆਰ.ਸ਼ਰਮਾ, ਜੇ

(98) ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਭਿਵਾਨੀ, ਨੇ 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਭਿਵਾਨੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਭੇਜੀ, ਜੋ ਕਿ 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। 1 ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਰਿਮਾਂਡ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ

(17) ਏਆਈਆਰ 1945 ਇਲਾਹਾਬਾਦ 67

(18) ਏਆਈਆਰ 1959 ਪਟਨਾ 183

(19) ਏਆਈਆਰ 1959 ਪੀ.ਬੀ. 627.

ਕਿ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੇ ਐਲਾਨ ਵਜੋਂ ਸਟਾਈਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ। ਬਿਆਨ ਸਾਬਕਾ. ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ PW 1/7 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

“ਮੈਂ ਅਸਥਮਾ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਮਰੀਜ਼ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹਾਈ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕੱਲ੍ਹ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜੋ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਉਹ ਰਾਜਨੀਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਹਨ। ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਮਰੀਜ਼ ਹਾਂ ਜੋ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਮਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਦੇਵੀ ਲਾਈ, ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ, ਹਰਿਆਣਾ, ਚੌ. ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਡੀ ਆਈ ਜੀ/ਸੀਆਈਡੀ, ਹਰਿਆਣਾ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਐਸਪੀ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ, ਹਰਿਆਣਾ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸ਼੍ਰੀ ਬਨਾਰਸੀ ਲਾਈ, ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਆਦਿ ਨੇ ਸ਼ਿਰਕਤ ਕੀਤੀ। ਕੱਲ੍ਹ ਮੇਰੀ ਮੈਡੀਕਲ ਜਾਂਚ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਖਾਰਜ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਸੀਜੇਐਮ, ਭਿਵਾਨੀ ਵੀ ਇਸ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਿਰ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮੌਤ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਾਰਸ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਐਚਆਰ ਭਾਰਦਵਾਜ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨਗੇ।

(99) ਰਿਪੋਰਟ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਰੌਲਾ ਪਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧੀ ਅਤੇ ਝੂਠਾ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਐਚ.ਆਰ ਭਾਰਦਵਾਜ਼ ਬਾਰੇ, ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜੋ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ: -

“ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਵੀ ਸ਼੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਿਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਸ਼੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਕੁਝ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਹਸਪਤਾਲ। ਸ਼੍ਰੀ ਐਚ.ਆਰ ਭਾਰਦਵਾਜ਼ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਸਾਥ ਦੇ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ 5 ਦਿਨ ਦਾ ਪੁਲਿਸ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇਣ ਲਈ ਕਹਿ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਲਿਖਤੀ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ ਝੂਠੇ ਅਤੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਸਨ। ” (100P ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਸ਼ ਅਸੀਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੂਠੇ ਅਤੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਅਗਾਊਂ ਸੂਚਨਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜੇਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਘਾਟ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਐਸ ਡੀ ਅਰੋੜਾ, ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ 1st ਕਲਾਸ, ਚਰਖੀ ਦਾਦਰੀ, ਭਿਵਾਨੀ ਵਿਖੇ ਕੈਪ ਉਪਲਬਧ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ। 1 ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੁਲਿਸ ਰਿਮਾਂਡ ਦੀ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਐਸ.ਡੀ. ਅਰੋੜਾ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਛੱਟੀ 'ਤੇ ਹਨ, ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕੋਲ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਰਿਮਾਂਡ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਸਿਰਫ 5 ਸਤੰਬਰ, 1977 ਤੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਨਾਲ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਭਿਵਾਨੀ, ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਸਾਬਕਾ. CW 1/2 ਮਿਤੀ 23 ਅਗਸਤ, 1977, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੈਸ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਵੇ ਜਿੱਥੇ ਲੋੜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮਾਹਰ ਡਾਕਟਰ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਰਡਰ ਸਾਬਕਾ ਸੀਡਬਲਯੂ 1/5 ਦੀ ਕਾਪੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਕਾਪੀ ਵੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ।

(101) 2 ਵੇਂ ਮਾਨਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤਹਿਤ ਇਹ ਮਾਮਲਾ 29 ਅਗਸਤ 1977 ਨੂੰ ਇਸ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਦੋ ਜਵਾਬਦੇਹੀਆਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚੱਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਐਕਟ, 1971 ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਇਹ ਵੀ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਕਾਪੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਕਲ ਵੀ ਉਕਤ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਦੋਵਾਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।

(102) ਉਸ ਦਿਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ, ਸ੍ਰੀ ਕੇ.ਐਸ. ਥਾਪਰ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਸਿਹਤ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੇਗਾ। ਇਸ ਅਜੀਬ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ

ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ; 19, 1977- ਸ਼੍ਰੀ ਐਚਆਰ ਭਾਰਦਵਾਜ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2, ਉਸ ਦਿਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ।

(103) ਉਸੇ ਦਿਨ, ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਜਵਾਬਦੇਹ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰ ਸਕਣ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਟੈਂਪਟ ਆਫ ਕੋਰਟਸ (ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ) ਰੂਲਜ਼, 1974 ਦੇ ਨਿਯਮ 15(3) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

(104) ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਜਵਾਬੀ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ 16 ਅਗਸਤ 1977 ਨੂੰ ਹਰਬੰਸ ਲਾਈ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ 1977 ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਫੁਟਕਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 3095 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਗਾਊਂ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਰਿਪੋਰਟ ਨੰਬਰ 106 ਮਿਤੀ 1 ਅਗਸਤ, 1977, ਥਾਣਾ ਸਦਰ ਭਿਵਾਨੀ ਦੇ ਦ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ 23 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਦੂਜਾ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

1977, ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਇੱਕ ਉਪਕਰਣ ਵਜੋਂ ਉਹ ਪੁਰਾਣੀ ਅਸਥਮਾ ਦਾ ਮਰੀਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਕਤ ਬੀਮਾਰੀ ਦਾ ਗੰਭੀਰ ਦੌਰਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਾਈ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਵੀ ਸੀ ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਡਾਕਟਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਧੀਨ ਸੀ। 23 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ-ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 2 ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 5 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਖੁੱਲੀ ਜੀਪ ਵਿੱਚ ਹਥਕੜੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਰੇਡ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਦੇਵੀ ਲਾਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਡਿਪਟੀ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਪੁਲਿਸ (ਸੀ.ਆਈ.ਡੀ.) ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਐਸ.ਪੀ. (ਵਿਜੀਲੈਂਸ) ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਝੂਠੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਹੱਥੀਂ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ। ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਐਸ.ਪੀ. (ਵਿਜੀਲੈਂਸ) 11 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ ਅਤੇ 23 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਬਨਾਰਸੀ ਲਾਈ, ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਆਫ ਪੁਲਿਸ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਚੈਂਬਰ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਉਸ ਤਰਫ਼ੋਂ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਡਾਕਟਰੀ ਸਹੂਲਤਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਸੱਲੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਭਿਵਾਨੀ, ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਮੰਚ 'ਤੇ ਦੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਥਕੜੀਆਂ ਪਾ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਚੈਂਬਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ

ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਨ 'ਤੇ ਬਨਾਮ ਬੰਸੀ ਲਾਈ, ਐਮ.ਪੀ. ਆਦਿ (ਐਮ.ਆਰ. ਸ਼ਰਮਾ, ਜੇ.)

ਹਿਰਾਸਤ ਲਈ। ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਹੁੰਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਸਿੱਖਿਅਕ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਅੱਗੇ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਬਿਆਨ ਬਾਰੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (M. R. Sharma, J.)

ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪੈਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਲੜੀ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਸੱਚੇ-ਸੁੱਚੇ ਖਦਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂ ਬਦਨਾਮ ਕਰਨ ਦਾ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਕੋਲ ਸੀ-

"ਸਾਰੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਸਤਿਕਾਰ ਅਤੇ ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਆਂਇਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਭਿਅਕ ਸਮਾਜ ਲਈ ਚਟਾਨ ਦਾ ਅਧਾਰ ਹੈ। ਬਿਆਨ ਕਰਤਾ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. 1) ਦਿਲੋਂ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਬਿਆਨ ਕਰਤਾ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1) ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵਿਦਵਤਾ ਵਾਲੇ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ, ਇਸ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਬਿਆਨਕਰਤਾ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1) ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ (ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਿਆਨ ਕਰਤਾ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. 1) ਇਸ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਦਾ ਹੈ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ-

"ਕਿ 11 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ, ਗਵਾਹ ਨੇ ਚੌਧਰੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਵਿਧਾਇਕ ਸ੍ਰੀ ਮਨਫੂਲ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਵੀ ਬਿਆਨਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ ਜੋ ਉਪਰੋਕਤ ਸਾਰੀਆਂ ਮਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ। ਬਿਨੈਕਾਰ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦਰਖਾਸਤ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਐਸ.ਪੀ ਵਿਜੀਲੈਂਸ, ਹਰਿਆਣਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਨਾਰਸੀ ਲਾਈ, ਐਸ.ਐਚ.ਓ ਭਿਵਾਨੀ ਸਿਟੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਦੋਸ਼ ਲਾਏ ਸਨ। ਬਿਆਨਕਰਤਾ ਨੇ ਦੁਪਹਿਰ 2.00 ਵਜੇ ਤੋਂ 3.00 ਵਜੇ ਤੱਕ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕੀਤਾ, ਦੁਪਹਿਰ 3.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਐਸ.ਪੀ. (ਵਿਜੀਲੈਂਸ) ਹਰਿਆਣਾ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਚੈਂਬਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਏ, ਇਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਮਿੰਟਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿਦਵਤਾ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਸ. ਵੀ ਬਾਹਰ ਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸਿਗਰਟ ਪੀਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਬਿਆਨ ਕਰਤਾ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ, ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇਣ ਲਈ ਉਸਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਏਪੀਪੀ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ

- ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਐਸ.ਪੀ. (ਵਿਜੀਲੈਂਸ) ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 6 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਤਲਾਸ਼ੀ ਵਾਰੰਟ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ।
- ਕਿ 12 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਵੀ ਬਿਆਨ ਕਰਤਾ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਐਸ.ਪੀ. (ਵਿਜੀਲੈਂਸ) ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ 12 ਅਗਸਤ 1977 ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਨਰਿੰਦਰ ਕੌਸ਼ਿਕ ਨੂੰ ਇਹ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਵਾਰੰਟ ਹੈ। ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ 6 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ 11 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ 22 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ।
- ਕਿ 23 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ, ਸਾਬਕਾ ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰੀ, ਹੁਣ ਮੈਂਬਰ, ਰਾਜ ਸਭਾ, ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਐਸ.ਪੀ. (ਵਿਜੀਲੈਂਸ) ਨੇ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਐਫਆਈਆਰ ਨੰਬਰ 320, ਮਿਤੀ 23 ਅਗਸਤ, 1977 ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ ਖੁਦ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਐਫਆਈਆਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ 23 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 7.40 ਵਜੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਪਿਛਲੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅਸਥਮਾ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹਨ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੇ ਮਰੀਜ਼ ਵੀ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਨੇ ਇਸ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਅਗਾਊਂ ਜ਼ਮਾਨਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਹ ਦਿਲ ਦਾ ਮਰੀਜ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਥਮਾ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਐਸ.ਪੀ. (ਵਿਜੀਲੈਂਸ), ਹਰਿਆਣਾ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਸ਼੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬੇਚੈਨ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਅਸਥਮਾ ਅਤੇ ਹਾਈ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿਆਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਕ ਮੁਖੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਲੋੜੀਂਦੀ ਡਾਕਟਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਸਥਾਨਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ।
- ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਤਹਿਤ ਬਿਆਨਕਰਤਾ ਨੇ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਦੁਪਹਿਰ 3.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ। ਮਨਫੂਲ ਸਿੰਘ ਐਡਵੋਕੇਟ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ। ਪੜ੍ਹਿਆ-ਲਿਖਿਆ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਬੈਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਸਿਗਰਟ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮੰਚ 'ਤੇ "ਵਿਲਜ਼" ਸਿਗਰਟਾਂ ਦੇ ਪੈਕੇਟ ਨਾਲ ਮੇਜ਼ 'ਤੇ ਪੈਰ ਪਸਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਗਵਾਹ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ, 'ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਬੇਸਬਰੇ ਹੋ?' ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭੇਜੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਬਿਨੈ ਪੱਤਰ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਾਮ 4.00 ਵਜੇ ਤੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਮੰਗੀ।

ਗਵਾਹ, ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਸ਼੍ਰੀ ਬਨਾਰਸੀ ਲਾਈ ਵੀ ਉਥੇ ਪਹੁੰਚੇ। ਵਿਦਵਾਨ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਚੈਂਬਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਏ। ਸ਼੍ਰੀ ਬਨਾਰਸੀ ਲਾਈ, ਇੰਸਪੈਕਟਰ, ਉਸ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਚੈਂਬਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਗਵਾਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬਾਹਰ ਰਿਪੋਰਟ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਗਵਾਹ ਸ਼ਾਮ 5.00 ਵਜੇ ਤੱਕ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਸ਼ਾਮ 5.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਬਿਆਨਕਰਤਾ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਉਸਦੇ ਚੈਂਬਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਆਏ ਅਤੇ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, (ਉਹ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਆਰਡਰ ਦੀ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ)। ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਿਆਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਉਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਬਿਆਨ ਕਰਤਾ ਨੂੰ 'ਖੁਨੀ ਮੂਰਖ' ਕਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪੁਨਰ ਚਿੰਨ੍ਹਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਬਿਆਨਕਰਤਾ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਉਪਬੰਧ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਿਆਨਕਰਤਾ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਸ਼ਾਮ 8.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਬਿਆਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਸ਼੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ। 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 10 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਬਿਆਨ ਕਰਤਾ ਮੁੜ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਪੀ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਸਿੱਖਿਅਕ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਕਾਪੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਿਆਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਦੀ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਭਿਵਾਨੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਮਾਰਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਨਿਆਂਇਕ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਬਿਆਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ। ਸਵੇਰੇ 11.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ, ਗਵਾਹ ਨੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਬਿਆਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, 'ਕਿਆ ਤਤੋ ਬਹਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ'। ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ 'ਤੇ, ਬਿਆਨਕਰਤਾ ਰੁਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ।

ਕਿ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੋਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਅਤੇ ਸਵੇਰੇ 11.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਹਥਕੜੀ ਲਗਾ ਕੇ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਭਿਵਾਨੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਕੋਰਟ ਰੂਮ 'ਚ ਭਾਰੀ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਹੌਲ ਕਾਫੀ ਗਰਮਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰੋਡਕਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਭਿਵਾਨੀ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਵਿਦਿਅਕ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਮੰਚ 'ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚੈਂਬਰ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚੈਂਬਰ ਵਿੱਚ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਬਿਆਨ ਕਰਤਾ ਨੇ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਤੋਂ ਪੁਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸੱਜਣ ਕੌਣ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਵਿਘਨ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਬਿਆਨ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸੱਜਣ 'ਡੀਸੀ ਸਾਹਿਬ' ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਬਿਆਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਹਿਸ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਏਪੀਪੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਦੇ ਬਿਆਨ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਉਪਰੰਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤੇ। ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਬਿਆਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਬਿਆਨਕਰਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੁਰਖ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮੰਚ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ ਵਿਘਨ ਪਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਨੇ ਆਪਣਾ ਬਿਆਨ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ, ਜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਲਾਭਦਾਇਕ ਉਦੇਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਪਣੇ ਗਾਹਕ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਬਿਆਨਕਰਤਾ ਨੇ ਕੋਈ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ

ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਜ਼ਿਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਟਿੱਪਣੀਆਂ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਤਾਰ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਅਣਉਚਿਤ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ^{ਕਰਦੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ।} ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਅਤੇ ਮਰਿਆਦਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮੰਚ 'ਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਲੱਤਾਂ ਪਸਾਰ ਕੇ ਸਿਗਰਟ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਾਫੀ ਪੱਖਪਾਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਮੁੜ ਮਾਰਕ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਚਲਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਦਿੱਲੀ ਦਾ ਵਕੀਲ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਆਨਕਰਤਾ

ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ 'ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਕੋਈ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਦੇ ਕਤਲ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਿਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਕੁਝ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਹਸਪਤਾਲ (sic)' ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਬਿਆਨ ਕਰਤਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਦਾਲਤ ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਪੱਖ ਪੂਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਵੱਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੁਲਜ਼ਮ ਨੂੰ ਪੰਜ ਦਿਨ ਦਾ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਪ੍ਰਤੀ ਕੋਈ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪੇਸ਼ੇ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਨਾ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਈ ਟਿੱਪਣੀ। ਡੀਪੀਸੀਐਮ ਨੇਟ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਲਈ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਟੈਂਡ ਦੇ ਵਕੀਲ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਾਣ ਅਤੇ ਮਰਿਆਦਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਅਤੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਪੱਖ ਦੇ ਵਕੀਲ ਤੋਂ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਵਰਗੇ ਰਾਜ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਹੋਵੇ। ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਬਾਰੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ। ਬਿਆਨ ਕਰਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੰਜਮ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਵਰਣਨਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਿਆਨ ਕਰਤਾ ਨਿਯਮਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਦੇ ਗਾਹਕਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਕੇਸ. ਬਿਆਨਕਰਤਾ ਨੇ - ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ/ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਕ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦਾ ਕੋਈ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਮਿਤੀ 29 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨੋਟਿਸ ਵਾਪਸ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਗਵਾਹ ਨੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਟਿੱਪਣੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, 25 ਅਗਸਤ, 1977 ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਖਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਟਾਈਮਜ਼ ਅਤੇ ਇੰਡੀਅਨ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਦੇ ਰਿਪੋਰਟਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ-

“ਜੇਕਰ, ਇਸ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਬਿਆਨਕਰਤਾ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰ. 2) ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਬਣਦੀ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ,

ਇਸ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਦਿਲੋਂ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਦਾ ਹੈ।”

(105)1 ਸਤੰਬਰ 26, 7, 1977 ਨੂੰ, s ਪ੍ਰੈਸਪੋਝੈਂਟਸ ਨੇ ਮੁਢਲੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਥਿਤ ਤੱਥ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 228 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਸੀ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਸਿਖਿਆ

ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਹਰਿਆਣਾ ਨੇ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਬਨਾਮ ਰੇਵਸ਼ੰਕਰ (20)

'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਰੇਵਸ਼ੰਕਰ ਨੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਚਾਰ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ: -

>

ਪਹਿਲਾ ਖੁਲਾਸਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ 12 ਅਕਤੂਬਰ 1958 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਐਨ.ਕੇ. ਅਚਾਰੀਆ ਸ੍ਰੀ ਉਮਾ ਸ਼ੰਕਰ ਚਤੁਰਵੇਦੀ ਦਾ ਪੱਖ ਪੂਰਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਦੂਜਾ ਖੁਲਾਸਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਕੁਝ ਵਿਚਾਰਾਂ ਤੋਂ, ਰੇਵਸ਼ੰਕਰ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਤੋਂ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਿਆਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਤੀਸਰਾ ਦੋਸ਼ ਵਧੇਰੇ ਗੰਭੀਰ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਉਮਾ ਸ਼ੰਕਰ ਚਤੁਰਵੇਦੀ ਦੁਆਰਾ ਚੰਦਰ ਮੁਖੀ ਬਾਈ ਦੇ ਕੁਝ ਗਹਿਣਿਆਂ ਬਾਰੇ ਰਚੀ ਗਈ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਰੇਵਸ਼ੰਕਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਸੁਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਰਚੀ ਗਈ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦਾ ਹੱਥ ਸੀ। ਗਹਿਣਿਆਂ ਦੀ ਚੋਰੀ ਦਾ ਝੂਠਾ ਮਾਮਲਾ ਚੌਥਾ ਦੋਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਉਮਾ ਸ਼ੰਕਰ ਚਤੁਰਵੇਦੀ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਰੁਪਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਗੰਗਾ ਰਾਮ ਰਾਹੀਂ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ 500।

(106) ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਟਰਾਇਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਾਨੂੰਨ, 1952 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 (2) ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਸ ਕੋਲ ਉਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਦੀ ਧਾਰਾ 228, ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਗਠਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ: -

“ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਗਲਤ ਸਨ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(20) ਏਆਈਆਰ 11959 ਐਸਸੀ 1 102.

ਧਾਰਾ 228, ਇੰਡੀਅਨ ਪੀਨਲ ਕੋਡ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਲਈ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੀਏ ਇਹ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਮੈਰਿਟ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਅਤੇ ਸਾਡੀ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।”

(107) ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈ ਗਈ ਮੁਢਲੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

(108) ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਜ਼ੇਐਮ, ਭਿਵਾਨੀ ਨੂੰ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਤਲਬ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਭਿਵਾਨੀ ਦੀ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਚੀਫ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਮੰਚ 'ਤੇ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਜਦੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਵੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ 4 ਅਕਤੂਬਰ, 1977 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਸਿੱਖਿਅਤ

ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ, ਹਰਿਆਣਾ, ਨੂੰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

(109) 4 ਅਕਤੂਬਰ, 1977 ਨੂੰ, ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਭਿਵਾਨੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਭਿਵਾਨੀ, ਦੇ ਬਿਆਨ ਕ੍ਰਮਵਾਰ CW 1 ਅਤੇ CW 2 ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(110) 5 ਅਕਤੂਬਰ, 1977 ਨੂੰ, ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਛੇ ਵਾਧੂ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਤਲਬ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਹੁੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਸਕਣ ਪਰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ (ਪੰਜਾਬ) ਦੇ ਨਿਯਮ 8 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) ਦੇ ਮਦੋਨਜ਼ਰ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ) ਨਿਯਮ, 1974, ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਵੀ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਤਰਫੋਂ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪ੍ਰਗਟਾਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 11 ਅਕਤੂਬਰ 1977 ਤੱਕ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ।

ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ, ਹਰਿਆਣਾ, ਨੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ-

- (11) ਸ੍ਰੀ ਟੀ.ਡੀ.ਖੇਤਰਪਾਲ, ਸਹਾਇਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਟਾਰਨੀ, ਭਿਵਾਨੀ;
- (2) ਸ੍ਰੀ ਜੈ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਰਮਾ, ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਆਈਲੰਡ ਕਲਾਸ (ਸਿਖਲਾਈ ਅਧੀਨ), ਭਿਵਾਨੀ;
- (3)) ਸ੍ਰੀ ਐਮ.ਪੀ. ਮਹਿੰਦੀਰੱਤਾ, ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਆਈਲੰਡ ਕਲਾਸ, ਕਰਨਾਲ;
- (4) ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿਆਮ ਖੋਸਲਾ, ਪੱਤਰਕਾਰ, ਦ ਡੇਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ, ਰੋਹਤਕ;
- (5) ਸ੍ਰੀ ਰਣਧੀਰ ਸਿੰਘ, ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਆਫ ਪੁਲਿਸ, ਭਿਵਾਨੀ;
- (6) ਸ੍ਰੀ ਆਰ ਐਸ ਗੁਪਤਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਭਿਵਾਨੀ।

(111) ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਭਿਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰ ਰਹੇ 8 ਵਕੀਲਾਂ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਸਮੇਤ 33 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ।

(112) ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਆਰ ਐਸ ਗੁਪਤਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਭਿਵਾਨੀ, ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿਆਮ ਖੋਸਲਾ, ਰੋਹਤਕ ਵਿਖੇ ਡੇਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ 12 ਅਕਤੂਬਰ, 1977 ਨੂੰ 25 ਅਕਤੂਬਰ, 1977 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ, ਭਾਵ, 25 ਅਕਤੂਬਰ, 1977 ਨੂੰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦੋਵਾਂ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਜਿਹੜਾ ਕੀਤੀ। .

(113) ਉਸੇ ਦਿਨ, ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਸ਼੍ਰੀ ਰਘਬੀਰ ਸਿੰਘ ਐਡਵੋਕੇਟ ਤੋਂ ਜਿਰ੍ਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਗਵਾਹ ਨੂੰ 1 ਨਵੰਬਰ, 1977 ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਹਰਿਆਣਾ ਦੁਆਰਾ ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਿਰਾਹ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਬਚਾਅ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੂੰ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਆਨ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, 23 ਨਵੰਬਰ, 1977 ਨੂੰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾਲ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਸੀ। 24 ਨਵੰਬਰ, 1977 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਵਿਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਖ਼ਬਰ ਦੀ ਕਾਪੀ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਰੱਖੇ।

ਟਾਈਮਜ਼ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਮਿਤੀ 25 ਅਗਸਤ, 1977। ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਬੰਦ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ।

(114) ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਵਿਵਾਦ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਵਿਦਿਅਕ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ "ਝੂਠੇ" ਅਤੇ "ਅਪਰਾਧਿਕ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। 1/7 ਮਿਤੀ 24 ਅਗਸਤ 1977 ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ। ਇਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਸਹੁੰ ਚੁਕਾਏ ਗਏ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਹਰਿਆਣਾ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਜੈ ਭਗਵਾਨ ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ.ਪੀ. ਮਹਿੰਦੀਰੱਤਾ, ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਦੂਜੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਖਲਾਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖੇ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਜੇਐਮ, ਭਿਵਾਨੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਟੀਡੀ ਖੇਤਰਪਾਲ, ਸਹਾਇਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਟਾਰਨੀ, ਭਿਵਾਨੀ ਦਾ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ, ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਹਲਫ਼ਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਦੋਸ਼ ਹਨ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਸਹੁੰ 'ਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਅਤੇ ਭਿਵਾਨੀ ਵਿਖੇ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਰਹੇ ਅੱਠ ਵਕੀਲਾਂ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਸ਼ਬਦ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸਟੈਂਡ ਵਧੇਰੇ ਯਕੀਨਨ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਹੇਠਾਂ ਦੱਸਿਆ: -

“ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਮਿਆਦ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਅਜੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਦਰਜ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਝੂਠਾ ਹਾਂ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਂ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਫਿਰ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ ਕਿ ਝੂਠੇ ਅਤੇ ਮੁਜਰਿਮ ਤੋਂ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਕੀ ਆਸ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੇ ਕੋਰਟ ਦੇ ਬਾਰ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਝਟਕਾ ਦਿੱਤਾ।

(115) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਗੇ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਿਹਤ ਦੀ ਮਾੜੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਉਹ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਅਜੇ ਆਪਣਾ ਮਨ ਬਣਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ 5 ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਰਿਮਾਂਡ 'ਤੇ ਭੇਜਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਗਾਰਡ ਦੇ ਕੁਝ ਮੈਂਬਰ ਵੱਲੋਂ ਜਵਾਬੀ ਡੈਟ ਨੰਬਰ 1 ੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਹ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਭੜਕ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲੇ

ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਧਿਰ ਸੀ। ਇਹ ਸਿੱਖੀ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਗੁਮਰਾਹ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਇੱਕ ਟੇਢਾ ਸੀ। ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਡਿਫਾਲਟ ਲਈ ਉਸ ਨਾਲ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਜ਼ਿਰਬੰਦੀ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

(116) ਤਿੰਨ ਕਿਸਮਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿੰਦਾ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਬੋਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਨਾਗਰਿਕ ਕਾਰਜਪਾਲਿਕਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗਲਤੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਵਾਰਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾਗਰਿਕ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਆਉਣਾ 'ਕੋਰਟ ਆਫ ਰਿਕਾਰਡ' ਦਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਫਰਜ਼ ਹੈ। ਦੂਜਾ, ਸਿਵਲ ਝਗੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਵਾਰ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, 'ਅਦਾਲਤ ਨਾ ਸਿਰਫ ਗਲਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣੀ ਬਲਕਿ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗਲਤ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਆਦਿ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੇ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ।

(117) ਅਮੈਰੀਕਨ ਜੁਰੀਸਪ੍ਰੂਡੈਂਸ ਵਾਲੀਅਮ 12 ਪੰਨਾ 392 ਵਿੱਚ, ਸਿਵਲ ਅਪਮਾਨ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧਿਕ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੋਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ! ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਨੂੰ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ। ਸਿਵਲ ਕਟੈਂਪਟ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਨਿੱਜੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਬਕਾ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਤੇ ਦੰਡਕਾਰੀ ਹਨ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਲੋਕ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਦੀਵਾਨੀ, ਉਪਚਾਰੀ ਅਤੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਚਰਣ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀਆਂ ਪਾਰਟੀਆਂ * ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਉਪਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

(118) ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਾਧਾਰਨ ਉਪਾਅ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇ, ਅਦਾਲਤ ਉਸ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਦਮ ਚੁੱਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਨੂੰਨੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਤੀਜਾ, ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਉਦੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਰਤ ਕੇ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਜੀਦਗੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਦਾਲਤ ਇੱਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਜੱਜ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਆਪਣੇ ਕਾਰਨ. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਮਹੂਰੀ ਸਮਾਜ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਆਪਾਲਿਕਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਪੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਨਾਗਰਿਕ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨਿੱਜੀ ਪਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਾਸਨ ਲਈ ਉਸਦਾ ਸਥਿਕਾਰ ਵਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਆਪਣੀ ਜਾਂ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ

ਨਤੀਜਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਧੀਨ ਨਿਆਂਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ, ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦੁਹਰਾਏ ਗਏ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਆਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਹੁੰਦਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਕਿ ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆ ਕੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਬੇਗੁਨਾਹੀ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(119) ਇਤਿਹਾਸ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜੋਸ਼ੀਲੇ ਸਹਾਰਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਸਦਾ ਬਹੁਤ ਹੱਦ ਤੱਕ ਖਾਤਮਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਕਿਸੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਬੇਅੰਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ। 1926 ਦੇ ਕਨੂੰਨ ਬੁੱਕ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 'ਤੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 12 ਲਿਆਂਦੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੀ ਸਾਧਾਰਨ ਕੈਦ ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਕਿ ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ. 2,000 ਜਾਂ ਦੋਵੇਂ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ (*ਇਨ ਰੀ ਲਾਲਾ ਹਰਕਿਸ਼ਨ ਲਾਲ* (21) ਸਮੇਤ ਕੁਝ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਧਾਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਬੇਅੰਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦੀ। 1937 ਦੇ ਅਦਾਲਤਾਂ (ਸੋਧ) ਐਕਟ ਨੰ. 12 ਨੂੰ 10 ਮਾਰਚ, 1937 ਨੂੰ ਗਵਰਨਰ ਜਨਰਲ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਐਕਟ (1926 ਦਾ ਨੰ. 12) ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਪ੍ਰਵਾਨ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ: -

ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ।”

ਸਬੰਧਤ ਬਿੱਲ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਤਤਕਾਲੀ ਮਾਨਯੋਗ ਕਾਨੂੰਨ ਮੈਂਬਰ ਸਰ ਨ੍ਰਿਪੇਂਦਰ ਨਾਥ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕਿਹਾ: -

“ਅਸੀਂ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ: ਅਸੀਂ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਇਸ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਾਰ

(21) ਏਆਈਆਰ 1937 ਲਾਹੌਰ 497 (ਐਫਬੀ)

ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ. ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਲਈ, ਸਬੰਧ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਅਜੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉੱਘੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਵੀ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਰਾਤਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ¹ ਹੈ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸੰਗਤ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜੱਜ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹੈ; ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਮਾਨਯੋਗ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਬਿੱਲ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵੱਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਨਾਲ। ਇਸ ਬਿੱਲ ਦਾ ਮਕਸਦ ਉਸ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਸਦਨ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਿੱਲ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਲਈ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। " (ਟੇਕ ਚੰਦ ਅਤੇ ਐਚ ਐਲ ਸਰੀਨ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ, 1949 ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੰਨਾ 111*)।

(120) ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਐਕਟ ਦੇ ਆਉਣ ਤੱਕ, "ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿੰਦਾ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਜੱਜਾਂ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਪਲਬਧ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਕਿ "ਅਪਮਾਨ" ਦਾ ਗਠਨ ਕੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਮਾਤਹਿਤ ਜੱਜ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਮਾਣਹਾਨੀ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਨਤਾ ਦਾ ਉਸਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਤੋਂ ਭਰੋਸਾ ਗੁਆ ਬੈਠਾ ਸੀ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਰਾਹ ਬਦਨਾਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧੀ ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਦਾ ਨਿਆਂ ਦੇ ਰਾਹ 'ਤੇ ਮਾਮੂਲੀ ਜਾਂ ਮਾਮੂਲੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸ਼ਰਤੀਆ ਮੁਆਫੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਮੁਆਫੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਥੀਸਿਸ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਮੁਆਫੀ ਇਕੱਠੇ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦੇ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ ਇਸ ਡਰ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਾਇਜ਼ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮੁਆਫੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਗੁਆ ਦੇਣਗੇ। ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਰੁੱਝੀਆਂ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚੁਣਦੇ ਸਨ।

(121) ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਉਚਿਤ ਨੋਟਿਸ ਲਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ 1971 ਦਾ ਐਕਟ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 (ਬੀ) ਅਤੇ (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਦੀਵਾਨੀ ਅਤੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪਮਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਅਤੇ 5 ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਸਹੀ ਰਿਪੋਰਟ ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖ ਆਲੋਚਨਾ ਦਾ ਗਠਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਅਪਮਾਨ ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਾਰੇ ਨੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਮਾਫੀ ਮੰਗੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸ਼ਰਤੀਆ ਹੋਵੇ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤਬਦੀਲੀ ਲਿਆਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

“ਕੁਝ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਦਰ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। —ਫਿਲਹਾਲ ਲਾਗੂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਤਸੱਲੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰਾਦਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਹੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਦਾ ਹੈ।”

(122) ਹੁਣ, ਹਰ ਅਪਰਾਧੀ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ! ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਹੀ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ ਅਦਾਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਵਿਅਕਤੀ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਵਿੱਚ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਬਾਅਦ ਜਿਸ ਦਿਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੀਮਾ ਦੀ ਇੱਕ ਪੱਟੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ।

(123) ਜੇਕਰ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੁਧਾਰਾਂ ਦੀ ਬਾਰੀਕੀ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਵੱਡੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਹੋਰ ਬੇੜੀਆਂ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਫਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ, ਜੋ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਹੈ, ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਸੰਜਮ ਨਾਲ ਅਤੇ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(124) ਬਾਰ ਵਿਚ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਸ਼ੀਲ ਦਲੀਲਾਂ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਵਿਰੋਧੀ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਪਮਾਨਤ ਹੈ, ਪਰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਵਿਸਥਾਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। *ਪਰਸਪੈਕਟਿਵ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨਜ਼* (ਪੀ) ਲਿਮਿਟੇਡ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ *ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ* (4 ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ।

“ਤੀਜੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤੱਥ ਹਨ।

ਸਹੀ ਸਨ ਜਾਂ ਸਹੀ ਡੇਟਾ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚਾਈ ਜਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਬਚਾਅ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਜਾਂ ਭਾਰਤੀ ਕੇਸ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਬਚਾਅ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ *ਬਥਿਨਾ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੈਡੀ ਬਨਾਮ ਸਟੇਟ ਆਫ ਮਦਰਾਸ* (5 ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਕੰਮਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਚਰਚਾ ਹੋਈ ਸੀ

ਪਰ ਇਹ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ, ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਪੁਰਦਗੀ ਨੂੰ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਿਰਾਦਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ ਚੰਗੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਵਜੋਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 'ਭਾਵੇਂ ਨੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ ਬਚਾਅ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ' ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਨੇਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿਚ ਬਚਾਅ ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ, ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਸਿਰਫ਼ ਅਕਾਦਮਿਕ ਹਿੱਤ ਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਲੇਖ ਵਿਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।
ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਮੁੱਖ ਦੋਸ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਅਤੇ ਗਲਤ ਸਨ।"

(125) ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਮਿਸਟਰ ਮਿਸਟਰ 1 ਥਾਪਰ ਨੇ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ, ਪਹਿਲਾਂ, ਇਹ ਰਿਕਾਰਡ ਕੋਰਟ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ, ਦੂਜਾ, ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ। ਨਿਰੀਖਣ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ। ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਚੰਗੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਬਿਆਨ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। . ਮੈਂ ਟੀਮ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਇਹਨਾਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਦੋਸ਼ ਦੀ ਸਰਵਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਇਸ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦਾ ਅਪਵਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਅਪਵਾਦ ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਲਿਆਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸਨੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ

ਸਪਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪੱਖੋਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਹਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਰਵਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਈ ਸ਼ਰੀਫ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਨਾਗਪੁਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (11 ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਘਿਨਾਉਣੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਕਿਸੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਂਚ ਹੋਣ 'ਤੇ ਘੱਟ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

(126) ਅਗਲਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ

ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧੀਆਂ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਨਿਪਟਾਰੇ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ। ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਜੇਕਰ ਉਸ ਧਿਰ ਨੂੰ ਫਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਲੰਮੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਕੇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਿਆਂ ਦਾ ਗੰਭੀਰ ਗਰਭਪਾਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਦੋ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਉਚਿਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਗੱਲ ਕਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਸਿਰਫ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਰਹਿਣਗੀਆਂ।

(127) ਮੈਂ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੈਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹਾਲਾਤੀ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਮਹੱਤਵ ਦੇਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

(128) ਇਸ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚਣ ਦਾ ਝੂਠਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ।

(129) ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ। 9 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਵਿਦਿਅਕ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫ਼ਸਰ ਦਾ ਇਸ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਤਬਾਦਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਦੋਸ਼ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਲਗਭਗ 2500 ਫਾਈਲਾਂ ਪੈਂਡਿੰਗ ਸਨ।

500 ਫਾਈਲਾਂ ਦਾ ਆਦਰਸ਼। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੰਬਿਤ ਸਾਰੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਨੇੜਿਓਂ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣੀ ਉਸਦੇ ਲਈ ਅਸੰਭਵ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕੇਸ ਵੱਲ ਇੰਨਾ ਧਿਆਨ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ ਜੇ ਕੰਮ ਦਾ ਬੋਝ ਇੰਨਾ ਭਾਰੀ ਨਾ ਹੁੰਦਾ। ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੇ ਕਿਸੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਸਰਚ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ, ਕਰਤੱਵਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਪੁਲਿਸ ਅਫ਼ਸਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੇਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਚੈਬਰਾਂ ਵਿਚ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਹੋਰ ਸਰਕਾਰੀ ਕਾਰੋਬਾਰ। ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹੀਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਿੰਡ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ 5 ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਪੁਲਿਸ ਰਿਮਾਂਡ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦੇਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਨਿਆਂ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਕੰਮ ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ.ਡੀ. ਅਰੋੜਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਹੈ। ਚਰਖੀ ਦਾਦਰੀ, ਜਿਹੜਾ ਭਿਵਾਨੀ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕਿਉਂਕਿ

ਸ੍ਰੀ ਅਰੋੜਾ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਕਾਰਨ ਖੁਦ ਕੇਸ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਐੱਮ.ਸੀ. ਭੰਡਾਰੇ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਮੁੱਖ ਨਿਆਂਇਕ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸੰਜਮ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਦਿਮਾਗ ਨਾਲ ਕੇਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ।

(130) ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕਾਰਜਪਾਲਿਕਾ ਨਾਲ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ, ਜਿਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲੇ, ਉਸਦੇ ਮਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਘਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਆਧਾਰਾਂ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ।

(131) ਆਪਣੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦਾ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਭਰਿਆ ਰਵੱਈਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਝੂਠੇ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਅਫਸਰਾਂ ਨੂੰ ਹੱਥੀਂ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਸੀਡਬਲਯੂ 2, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਭਿਵਾਨੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਧਰਮ ਸਿੰਘ, ਡੀਆਈਜੀ (ਸੀ, ਆਈ, ਡੀ), ਹਰਿਆਣਾ, ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਐਸਪੀ (ਵਿਜੀਲੈਂਸ), ਹਰਿਆਣਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਬਨਾਰਸੀ ਲਾਈ, ਥਾਣਾ ਭਿਵਾਨੀ ਸਦਰ ਦੇ ਐਸ.ਐਚ.ਓ. ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਨੇ ਸੀਡਬਲਯੂ 2 ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਜਿਰਾਹ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਡਿਪਟੀ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅੱਠ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ 28 ਜੂਨ 1977 ਨੂੰ ਵੀ

ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹੀ ਮਤਾ ਬਨਾਮ ਬੰਸੀ ਲਾਲ, ਐਮ.ਪੀ. ਆਦਿ (ਐਮ.ਆਰ. ਸ਼ਰਮਾ, ਜੇ.) ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਾਣੀਪਤ ਦੇ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਸ੍ਰੀ ਐਚ.ਆਰ. ਗੋਇਲ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸ ਨਿਆਂਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੇਸ ਲੀਬਤ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਸਹੁਰਾ ਦੂਰੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਆਰਡਰ ਦਾ ਅੰਤਮ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਡਬਲਯੂ 2/1 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਹੀ ਮੌਜੂਦਾ ਬਨਾਮ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ (22) 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

"ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਹਿਮ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਨਿਯਮ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣ ਦੀ ਨਸੀਹਤ ਦੇ ਨਾਲ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

ਇਸ ਗਵਾਹ ਨੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਪੂਰਵ ਭੇਜੇ ਗਏ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਉੱਤਰਦਾਇਕ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਖਾਸ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ 5 ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ-

ਸ੍ਰੀ ਦੇਵੀ ਲਾਲ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ (ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ II) ਨਾਲ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਤੱਥ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਵਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਕਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ।

ਜਦੋਂ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਵੀ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਕਾਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(132) ਪੁਲਿਸ ਥਾਣਾ ਭਿਵਾਨੀ ਸਦਰ ਵਿਖੇ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਨੰਬਰ 106 ਮਿਤੀ 1 ਅਗਸਤ 1977 ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਰਬੰਸ ਲਾਲ ਵੱਲੋਂ ਉਸਨੂੰ ਅਗਾਊਂ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।, ਜੇ., ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਆਦਿ (23) ਦੇਖੋ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜ ਨੇ ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਤੇ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਹਕੀਕਤ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 23 ਅਗਸਤ 1977 ਨੂੰ ਐਸ.ਐਚ.ਓ, ਭਿਵਾਨੀ ਸਿਟੀ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਆਪਣੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਲਈ ਮੰਗ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭਿਵਾਨੀ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਕਤ ਥਾਣੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਨੰਬਰ 320 ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸੇ ਦਿਨ ਉਸਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 4 ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 5.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਸਦਰ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ, ਭਿਵਾਨੀ ਵਿੱਚ, 1000 ਦੇ ਬਾਹਰੋਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। © ਟਾਊਨ ਪਰ ਰਸੀਦ 'ਤੇ ਸਵੇਰੇ 7 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਥਾਣਾ ਸਿਟੀ, ਭਿਵਾਨੀ ਵਿਖੇ ਵਾਪਸ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ

(22) ਸੀ.ਆਰ. 1972 ਦਾ 0.6, 11 ਫਰਵਰੀ, 1972 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

(23) ਕਰੋੜ ਮਿਸ. 77 ਵਿੱਚੋਂ 3095, 16 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਕੁਝ ਟੈਲੀਫੋਨ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੱਥਕੜੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਜੀਪ ਵਿੱਚ ਪਰੇਡ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਵੀ ਖੰਡਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼, ਜਿਲਦ III, ਦੇ ਨਿਯਮ XIX, ਚੈਪਟਰ 27, ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਹੱਥਕੜੀ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ। ਅਧੀਨ:-

"ਪੁਲਿਸ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਸਮੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਧੀਨ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਹੱਥਕੜੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹ ਵਾਜਬ ਉਮੀਦ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕੈਦੀ ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਗੇ, ਜਾਂ ਘਰ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।"

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਉੱਘੇ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਾਹੌਲ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਨਾਅਰੇਬਾਜ਼ੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ - ਨਾਅਰੇਬਾਜ਼ੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਲੋਕ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਅਮਨ-ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਏ ਜਾਣ ਸਮੇਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਤੋਂ ਹੱਥਕੜੀਆਂ ਲਾਹ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

(133) ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੁਰਾਣੀ ਅਸਥਮਾ ਦਾ ਮਰੀਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸੇ ਬਿਮਾਰੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਗੰਭੀਰ ਦੌਰਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਹਾਈ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਵੀ ਸੀ ਅਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਡਾਕਟਰੀ ਦੇਖਭਾਲ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਉਸਦੀ ਬਿਮਾਰ ਸਿਹਤ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੁਝ ਸਬੂਤ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਇਹ ਕੇਸ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਇਸ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਡੇਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਿਆਮ ਖੇਸਲਾ ਨੇ CW 4 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬੀ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕਰਨ ਅਤੇ ਭਿਵਾਨੀ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਉਸਦੀ ਸਿਹਤ ਦਾ ਹਾਲ ਜਾਣਨ ਲਈ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਉਤੇਜਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਬਿਮਾਰ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਭਿਵਾਨੀ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(134) ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹਾਂਗਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਵਾਲਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਹੈ।

ਜੇ ਕਿ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜੁਰਮਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਅਗਲੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਫੋਟ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਤੋਂ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਬੁਨਿਆਦੀ ਮਨੁੱਖੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਰੋਧ ਦਿਖਾਉਣਾ

ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਆਜ਼ਾਦ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹਰ ਨਾਗਰਿਕ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਦਰਜੇ ਦਾ ਅਪਰਾਧੀ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦਖਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ ਸਮੇਤ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮੈਡੀਕਲ ਸਹੂਲਤਾਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ 23 ਅਗਸਤ, 1977 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ CW 1/2 'ਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਐਸਪੀ (ਵਿਗੀ ਲਾਂਸ) ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਪੋਰਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਮੈਡੀਕਲ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਕਿਸੇ ਬਿਮਾਰੀ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਉਸਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਡੀਕਲ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਬਾਨੀ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ; ਪੁਲਿਸ ਅਫਸਰਾਂ ਨੂੰ ਸਹੂਲਤਾਂ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਅਜਿਹੀ ਰਾਹਤ ਲੈਣ ਲਈ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੜਕਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੱਲੋਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਰਿਪੋਰਟ ਹੀ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ ਦੇ ਢੁੱਕਵੇਂ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮਿਜ਼ਾਜ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਜੁਰਮ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਲੂਕ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਚਿੜਚਿੜਾ ਅਤੇ ਉਤੇਜਿਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਈ

(135)ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਸਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਲੂਕ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

(136)3 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਤਤਕਾਲੀ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਰੰਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਅਤੇ 5 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਾਰੰਟ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 1 ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਵਾਰੰਟ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸੂਚਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। 10 ਅਗਸਤ, 1977 ਦੀ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਸੀਡਬਲਯੂ 1/24 ਵਿੱਚ, ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਕਿਹਾ: -

“ਕਿ 4 ਅਗਸਤ, 1977 ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਪਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਗਈ ਸੀ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਰਚ ਵਾਰੰਟ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਖੋਜ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਪਾਲਣਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ

ਖੋਜ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਰਦ ਅਤੇ ਔਰਤ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਅਤੇ ਇਹੀ 4 ਅਗਸਤ ਨੂੰ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ ਅਤੇ 5 ਅਗਸਤ, 1977 (sic) ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਪੁਲੀਸ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਏ ਸਾਮਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਮਾਨ ਨੂੰ ਭਾਰੀ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਸੁੱਟੀਆਂ ਗਈਆਂ; ਅਲਮਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਪਏ ਹਨ- ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵੀਆਈਪੀਜ਼ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਜੇ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਘਰ ਦੀਆਂ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸਜਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਤਲਾਸ਼ੀ ਵਾਰੰਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 5 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਤਲਾਸ਼ੀ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਤਲਾਸ਼ੀ ਦੇ ਵਾਰੰਟਾਂ ਦੇ ਲਿਹਾਜ਼ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਤਲਾਸ਼ੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਸ਼ਰੇਆਮ ਬਦਨਾਮੀ ਅਤੇ ਮਨਘੜਤ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ ਐਸ.ਪੀ.ਵਿ.ਜੀ. ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਨਾਰਸੀ ਲਾਲ ਐਸ.ਐਚ.ਓ.: ਸਿਟੀ ਭਿਵਾਨੀ ਨੇ ਕਈ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲੇ ਲਿਆਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਅੰਦਰ ਵੜਨ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੁਲਿਸ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਹਦੂਦ ਵਿੱਚ ਡੇਰੇ ਲਾਏ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਵੀ ਹਨ। ਉਹ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਕੋਨੇ-ਕੋਨੇ ਵਿੱਚ ਘੁੰਮਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਨਿੱਜਤਾ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਘਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਲਗਾਤਾਰ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਮਦਰਦਾਂ ਦੀ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਆਵਾਜਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕ ਰਹੇ ਹਨ।

ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਐਸ.ਪੀ. ਵਿਜੀਲੈਂਸ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਬਨਾਰਸੀ ਲਾਲ ਲਗਾਤਾਰ ਆਉਂਦੇ-ਜਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਜਵਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਘਰ ਡੇਰੇ ਲਾਏ ਜਾਣ। ਉਪਰੋਕਤ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਪ੍ਰਤੀ ਬਦਲੇ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਬਦਸਲੂਕੀ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਉਹ ਝੂਠੇ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਜਨਤਕ ਰਿਕਾਰਡ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਬੇਇੱਜ਼ਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਟ ਮਾਰਨ ਅਤੇ ਤਸੀਹੇ ਦੇਣ ਦੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਕੱਲ੍ਹ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਡੇਰੇ ਲਾਈ ਬੈਠੇ ਪੁਲਿਸ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸ੍ਰੀ ਸੁਮੇਰ ਚੰਦ ਐਸ.ਆਈ., ਰਾਮ ਨਰਾਇਣ ਨੰਬਰ 586 ਅਤੇ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਨੰਬਰ 62 ਦੇ ਨਾਮ - ਦਰਖਾਸਤਕਰਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਲੋਂ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ।

¹151 ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੋਸ਼ਨ 'ਤੇ ਬਨਾਮ ਬੰਸੀ ਲਾਲ, ਐਮ.ਪੀ. ਆਦਿ (ਐਮ.ਆਰ. ਸਰਮਾ, ਜੇ.)

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, 8 ਅਗਸਤ, 1977 ਦੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਕ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਚੰਦ ਰਾਮ ਨੰਬਰ 620 ਘਰ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿਚ ਟਹਿਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਹੋਰ ਪੁਲਿਸ ਕਰਮਚਾਰੀ ਕਮਪਾਊਂਡ ਵਿਚ ਆਰਾਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਭਿਵਾਨੀ ਪਹੁੰਚੇ। ਤੜਕੇ 2.00 ਵਜੇ ਇਹ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਜਵਾਨ ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਸਮੇਂ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਬੇਰੋਕ-ਟੋਕ ਘੁੰਮਦੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਚੌਧਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਝੂਠੇ ਸਬੂਤ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ 'ਤੇ ਤੁਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਬੰਸੀ ਲਾਲ, ਐਮ.ਪੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਨਾਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਇਸ ਮਾਣਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਰਚ ਵਾਰੰਟਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਾਰੰਟਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(137) ਅੰਤ ਵਿਚ ਇਹ ਅਰਦਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਮੰਗੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ - ਵਿਚੋਲਗੀ ਨਾਲ ਵਾਰੰਟ ਵਾਪਸ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ। ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿਦਿਅਕ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ: -

“ਏਪੀਪੀ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕੱਲ੍ਹ, ਭਾਵ 12 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ।

(138) ਇਹ ਹੁਕਮ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਨੂੰ ਘਰਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਆਮ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਘਰ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕੋਈ ਨਾਰਾਜ਼ਗੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। 1 ਵਾਰੰਟ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਧਾਰਾ 165, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਨਾਗਰਿਕ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੁਝ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਨਾਮ ਮੁਹੰਮਦ ਸ਼ਾਹ, (24) ਵਿੱਚ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ਨ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਉੱਤੇ ਧਾਰਾ 353, ਆਈ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ-¹ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ। ਜਦੋਂ ਬਾਣੇਦਾਰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣ ਗਿਆ ਤਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਿਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਡਾਂਗਾਂ ਨਾਲ ਵਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ / ਸਿੱਖਿਅਤ ਟਰਾਇਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਜ਼ਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 165 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।

(24) ਏਆਈਆਰ 1946 ਲਾਹੌਰ 456।

ਸਿਟੋ ਵਜੋਂ, ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰਾਜ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮਾਰਟਨ, ਜੇ., ਜਿਸ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਨਿਰਣਾ ਲਿਖਿਆ : -

ਚੈਪਟਰ VII, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ, ਖੋਜ ਅਤੇ ਦਾਖਲੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਆਮ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਪੜਚੋਲ, ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਗੋਪਨੀਯਤਾ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਇੰਦਰਾਜ਼ ਜਾਂ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਕਿਲ੍ਹਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਗਾਰਡਾਂ ਦੀ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਭਾਰਤੀ ਦਾ ਘਰ ਵੀ ਉਸਦਾ ਜ਼ਨਾਨਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀਆਂ ਔਰਤਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਿਵਾਜ ਅਨੁਸਾਰ ਅਜਨਬੀਆਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਪਨਾਹ ਅਤੇ ਪਨਾਹ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 165, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ, ਨੂੰ ਖੋਜਾਂ ਦੇ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਪਵਾਦ ਵਜੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕੁਝ ਅਸਧਾਰਨ ਸੰਕਟਕਾਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਧਿਕਾਰ ਲਈ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਖੋਜ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਅਤੇ ਸੀਮਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮ ਜਨਤਾ ਦੇ ਉਹ ਮੈਂਬਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਹ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

(139) ਭੰਡਾਰੀ, ਜੇ., (ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਵਜੋਂ) *ਐਂਟਿਕ ਬਨਾਮ ਕੈਰਿੰਗਟਨ*,
(25) ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਕੈਮਡਨ ਸੀਜੇ ਦੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਾਲ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ : -

"ਮਹਾਨ ਅੰਤ, ਜਿਸ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ, ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਧਿਕਾਰ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਅਟੱਟ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਸਮੁੱਚੇ ਭਲੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਖੋਹਿਆ ਜਾਂ ਘਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਮਾਮਲੇ ਜਿੱਥੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਨ। ਦੁੱਖ, ਫਾਂਸੀ"

(25) 95 ਈ.ਆਰ. 807.

ਜ਼ਬਤ, ਟੈਕਸ, ਆਦਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਵਰਣਨ ਹਨ; ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਆਮ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ, ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਆਮ ਭਲੇ ਲਈ, ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੋ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੰਗਲੈਂਡ, ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਹਰ ਹਮਲਾ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਮਿੰਟ ਦਾ ਹੋਵੇ, ਇਕ ਅਪਰਾਧ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਆਦਮੀ ਮੇਰੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਨੁਕਸਾਨ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ: ਜੇ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਹਰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਘਾਹ ਨੂੰ ਕੁਚਲਣ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪੈਰਾਂ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਲਈ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਿੱਟੀ 'ਤੇ, ਜੇ ਉਹ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮੁਆਫ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਾਇਦਾਦ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ; ਜੇ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਉਚਿਤਤਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪਾਠ, ਜਾਂ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਬਹਾਨਾ ਨਹੀਂ ਲੱਭਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਚੁੱਪੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਆਰਪੀਯੂਐਸਐਫ਼ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ।”

ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਅੰਤ ਵੱਲ; ਉਸਨੇ ਦੋਖਿਆ: -

“ਧਾਰਾ 165 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਆਮ ਵਸਤੂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਲਈ ਇੱਕ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਖੋਜ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਲਈ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਹੈ।”

(140) ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੀਆਂ ਸਲਾਘਾਯੋਗ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

(141) ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ ਕਿ ਵਿਦਿਅਕ ਚੀਫ਼ ਜੂਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟਰੇਸੀ ਦੇ ਮੁਖੀ ਵਜੋਂ ਉਸ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਸਮੱਸਿਆ 'ਤੇ ਉਹ ਹਮਲਾਵਰ ਰੁਖ ਨਹੀਂ ਅਪਣਾਇਆ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦੇ ਘਰ ਦੀ ਨਿੱਜਤਾ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਦਰਖਾਸਤ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਤੱਥ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਮੌਕੇ ਅਤੇ ਥਰੀ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਕੇ ਰਿਪੋਰਟ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸਥਾਨਕ ਸਹਿ-ਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਸਹੀ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ! ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਪਾਰਟੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਉਪਲਬਧ ਉਪਚਾਰਾਂ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈ ਸਕਦਾ ਸੀ।

(141 ਏ) 11 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ, ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ ਐਸ.ਪੀ. (ਵਿਜੀਲੈਂਸ) ਨੇ ਸਿੱਖਿਅਕ ਚੀਫ਼

ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਲਾਅਨ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲਈ ਨਵੇਂ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਜ਼ਮੀਨ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਬਾਰਸ਼ਾਂ ਕਾਰਨ ਇਹ ਲਾਅਨ ਉਸ ਦੇ ਸਿੱਖਿਅਕ ਪੂਰਵਜ-ਇਨ-ਆਫਿਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖੋਜ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਵਾਰੰਟਾਂ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਨਹੀਂ ਪੁੱਟੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਮੀਂਹ ਪੈਣ ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ ਪੁੱਟਣੀ ਸੌਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਵੱਖਰੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਪਰ ਅਸਲੀਅਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਇਸ ਅਰਦਾਸ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। 12 ਅਗਸਤ ਨੂੰ 1977, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਰੀਨ ਡੇਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੇ ਵਕੀਲ ਰਾਹੀਂ ਇਕ ਹੋਰ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਦਰਖਾਸਤ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਕ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਤਲਬ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ 3 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਖੋਜ ਵਾਰੰਟਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ 11 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਸਮਾਨ ਵਾਰੰਟਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 11 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਸਰਚ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 12 ਅਗਸਤ, 1977 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਭੁਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ੰਕਾ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਦੂਸਰਾ ਸਰਚ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਸਬੂਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮਿਤੀ 10 ਅਗਸਤ 1977 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਸ੍ਰ. ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ? ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਏਜੰਸੀ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ 11 ਅਤੇ 12 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ 12 ਅਤੇ 18 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਪੱਤਰ ਲਏ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰੋ, ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਤਲਾਸ਼ੀ ਦਾ ਨਵਾਂ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 11 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਾਰੰਟ ਨੂੰ 22 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਪੁਲਿਸ ਸੁਪਰਡੈਂਟ (ਵਿਜੀਲੈਂਸ) ਦੁਆਰਾ ਹੇਠ ਲਿਖੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਨਾਲ -

“ਖੋਜ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਬਰਾਮਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਇਆ।”

(142) ਰਿਪੋਰਟ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ ਕਿ ਕਿਉਂ? ਵਾਰੰਟ ਜੋ ਕਿ 12 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, 22 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਦੇਰ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਹਨ ਜੋ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ।

(143) 23 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਉਸਦੀ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸਾਬਕਾ. CW 1/2 ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਸਿਹਤ ਦੀ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਮਦੇਨਜ਼ਰ ਲੋੜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੈਸ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ

ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਆਫ ਪੁਲਿਸ (ਵਿਜੀਲੈਂਸ) ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਜਿੱਥੇ 'ਈਸੀਜੀ ਅਤੇ ਬਲੱਡ ਪ੍ਰੈਸ਼ਰ ਮਾਪਣ ਵਾਲੇ ਯੰਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਉਪਲਬਧ ਸਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ, ਵਿਦਵਾਨ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ, ਉਸਨੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕਹੀ ਗਈ ਗੱਲ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਸਿਹਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ, ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਇਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿਦਵਾਤਾ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਭਿਵਾਨੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਰੰਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਾਬਕਾ. ਤਰਕ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਰਖਾਸਤ ਦਾ ਵੀ ਦੇਰ ਸ਼ਾਮ ਤੱਕ ਨਿਪਟਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਹਨਾਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਬਾਰੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੰਸਕਰਣ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਉਸਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਪੈਰਾ ਨੰ. 7 ਅਤੇ 8 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

(144) ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਸਕਰਣ ਵਧਾ-ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਪਰ ਫਿਰ ਦੇਖਣਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ।

(145) ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕਿ ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 11.30 ਵਜੇ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਸਟੇਜ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ ਲੈਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜ਼ਬਾਨੀ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤੀ ਦੋਵੇਂ ਸਬੂਤ ਵਿਰੋਧੀ ਹਨ। ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੰਚ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਬਿਆਨ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇਮਤਿਹਾਨ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ 23 ਅਗਸਤ 1977 ਨੂੰ ਵੀ ਭਿਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਡਾ ਸੀ

ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਤਾਂ ਭੀੜ ਦੇ ਵਧਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਅਮਨ-ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਉਹ ਸਵੇਰ ਦੀ ਸਭਾ ਦੌਰਾਨ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਕੱਢਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਉਸਦਾ ਆਪਣਾ ਆਚਰਣ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਮੰਚ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਿੱਤੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿਚ ਇਸ ਤੱਥ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਦੇ ਸਨ। ਉਪਲਬਧ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਖੋਜ ਦੇਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿ ਹੋ, ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਿੱਟਾ ਦਿਓ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਬੂਤ ਬਰਾਬਰ ਸੰਤੁਲਿਤ ਹੋਣ ਤਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦਾ ਲਾਭ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਮੈਂ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਰੁਖ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਉਸ ਨੂੰ।

(146) ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਮੇਰਾ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਸਿਹਤ ਉਦਾਸੀਨ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ 1 ਅਗਸਤ, 1977 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ ਨੰਬਰ 106 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਕਾਲ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਭਿਵਾਨੀ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ ਕਿ ਮੁੱਖ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਸ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤ ਕਰਨ ਲਈ ਝੁਕੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਡਾਕਟਰੀ ਸਹੂਲਤਾਂ ਦੇਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕੋਲ ਜਾਣ ਦੀ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਸਹੂਲਤਾਂ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈਆਂ ਗਈਆਂ। ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ੀ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਕ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਵੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੱਚਾ ਸੌਦਾ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਸੰਚਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉਤੇਜਿਤ ਦਿਮਾਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਤਰਕਸੰਗਤ ਫੈਸਲੇ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਦੋਵਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਮਿਲਾਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਭੜਕ ਉੱਠਿਆ।

(147) ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ

ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਕ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਲੋੜੀਂਦਾ ਤਜਰਬਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਲਈ ਇਹ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਐਵੀਡੈਂਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਬਿਆਨ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਚਰਿੱਤਰ ਤਾਂ ਹੀ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਸਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ^ ਕੀ ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ? ਮੌਤ ਦਾ ਦੂਤ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ ਨੱਚ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਬਹਾਦਰੀ ਦਾ ਕੰਮ ਸੀ ਜਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦਾ ਕੰਮ? ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣਾ ਗੁੱਸਾ ਗੁਆ ਬੈਠਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਭਗਵਦ ਗੀਤਾ ਦੇ ਪਾਠ 63, ਅਧਿਆਇ 2 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ, ਉਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਕਿਰਿਆਵਾਂ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਬਣ ਗਈਆਂ-

ਕ੍ਰੋਧਾਦ੍ ਭਵਤਿ ਸੰਮੋਹ ॥

sammohat smrti — ਵਿਕ੍ਰਮਾਹ

smrti-bhransad ਬੁਧੀ-naso

ਬੁਧੀ-ਨਾਸਤ ਪ੍ਰਾਣਸਯਤਿ

ਅਨੁਵਾਦ

ਕ੍ਰੋਧ ਤੋਂ, ਭਰਮ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਭੁਲੇਖੇ ਤੋਂ ਯਾਦ ਦਾ ਭੁਲੇਖਾ ਪੈਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਯਾਦਾਸ਼ਤ ਉਲਝ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਬੁੱਧੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਬੁੱਧੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਮੁੜ ਪਦਾਰਥਕ ਸਰੋਵਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

(ਭਗਵਦ ਗੀਤਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੈ- ਉਸਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕਿਰਪਾ ਏਸੀ ਪੰਨਾ 150. ਭਗਤੀਵੇਦਾਂਤ ਸਵਾਮੀ

ਪ੍ਰਭੂ

ਪਛਾ I)

ਟੀ

ਉਸ ਮਨ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕੁਦਰਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧੀ ਅਤੇ ਬੁਠਾ ਦੱਸ ਕੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਰੋਧ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੇਜ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਰਿਆ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪ੍ਰੀਜ਼ਾਈਡਿੰਗ ਅਫਸਰ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉੱਪਰ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸੇਵਾਦਾਰ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੁਆਫੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ

15
8

I.L.R. Punjab and Haryana

(1978)2

ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (M. R. Sharma, J.)

ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਦੀ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਵਿਰੁੱਧ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਹਨ: -

ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਐਚ.ਆਰ ਭਾਰਦਵਾਜ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਕੋਈ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਵੀ ਕਤਲ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਿਰ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਹੀ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਲੈਸ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਐਚ.ਆਰ ਭਾਰਦਵਾਜ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਪੱਖ ਪੂਰ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ 5 ਦਿਨ ਦਾ ਪੁਲਿਸ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਲਿਖਤੀ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਵਹਾਰਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਝੂਠੇ ਅਤੇ ਕਾਲਪਨਿਕ ਸਨ।

(148) ਸ੍ਰੀ ਆਰ.ਐੱਸ.ਗੁਪਤਾ, ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਭਿਵਾਨੀ, CW 3 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਹੇਠਾਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ: -

“ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਗੌਰਖ ਨਾਥ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਲਿਆਂਦਾ ਸੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 2 ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਵਰਤੀ ਗਈ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਦਾ। ਹੋਈ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਭਾਰਦਵਾਜ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਸਾਥ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਭਾਰਦਵਾਜ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੌਰਖ ਨਾਥ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ।

(149) ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰ. 2 'ਤੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਦਵਾਨ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਭਿਵਾਨੀ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਸ੍ਰੀ ਆਰ.ਐੱਸ. ਗੁਪਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਖਿਆ ਡੀਸੀਓਨਜ਼ ' ਜੱਜ 1W f an1, the ^ ore > ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਸਟੈਂਡ ਦੀ ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਕਾਨੂੰਨੀ ਪੇਸ਼ੇ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਸੀ

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (R. N. Mittal, J.)

ਇਸ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨਾ ਉਸਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਉਸਨੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਦੀ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਵੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ-1 ਦੀ ਮੁਆਫੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੁਆਫੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਗੇ।

(150) ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਨਿਯਮ ਦੋਵਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।

(151) ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਟਿੱਪਣੀ ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਚੌਧਰੀ ਵਿਰੁੱਧ ਇਸ ਕੇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਦੇਵੀ ਲਾਈ, ਸ਼੍ਰੀ ਧਰਮ ਸਿੰਘ, ਡਿਪਟੀ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜਨਰਲ ਆਫ ਪੁਲਿਸ (ਸੀ.ਆਈ.ਡੀ.), ਹਰਿਆਣਾ, ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਜ ਸਿੰਘ, ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਆਫ ਪੁਲਿਸ (ਵਿਜੀਲੈਂਸ), ਹਰਿਆਣਾ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਬਨਾਰਸੀ ਲਾਈ, ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਨਾ ਤਾਂ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ। ਕੀ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਿਰ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(152) The magnimity no of myr learned>brother SS. ਐਸ.ਐਨ ਸੈਂਡ ਵਾਲੀਆ, ਜੇ. ਸਿਆਣਪ ਵਾਂਗ ਬੇਅੰਤ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਮੇਰੀਆਂ ਅਨੇਕ ਕਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਕੁ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਚਾਹੇ ਮੈਂ ਇਸ ਕੰਮ ਵਿਚ ਸਫਲ ਹੋਵਾਂ ਜਾਂ ਨਾ, ਮੈਂ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਲਈ ਸੁਹਿਰਦ ਯਤਨ ਕਰਾਂਗਾ! ਉਸ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਨੂੰ.

ਸ਼-

ਰਾਜਿੰਦਰ ਨਾਥ ਮਿੱਤਲ, ਜੇ.

(153) ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾਵਾਂ ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਅਤੇ ਸ਼ਰਮਾ, ਜੇ.ਜੇ. ਕੁਝ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਲੇ ਅੰਤਰ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਜੋੜਨਾ ਚਾਹਾਂਗਾ।

(154) ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਹਿਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਚਾਰਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ . ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਂ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਲੈਣ ਅਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕਿ ਕੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਭਰਾ ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ, ਜੇ. ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ।

I.L.R. Punjab and Haryana

ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਭਰਾ ਸਰਮਾ ਜੇ., ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਵਟਾਂਦਰੇ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਨਿਰਾਦਰ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ, ਜੇ. ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰ ਸਹਿਤ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਾਮੂਲੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਮੁਆਫੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਨਰਮੀ ਵਾਲਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਹੋਰ ਵਿਸਤਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।

(155) ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ, ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਭਿਵਾਨੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਸਨ। ਮੇਰੇ ਦੋਵੇਂ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ, ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਹੋਰ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਇਹ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹਨ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੈਂ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ।

(156j) ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਆਫੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਵਿਚ ਕੁਝ ਅੰਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਚਰਚਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।

(157) ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਸਾਲ 1926, 1952 ਅਤੇ 1971 ਦੇ ਅਦਾਲਤੀ ਅਵਮਾਨ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਸੰਬੰਧੀ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਤਿੰਨਾਂ ਐਕਟਾਂ ਵਿੱਚ, ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਤੱਕ ਦੀ ਕੈਦ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਤੱਕ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ। 2,000/- ਜਾਂ ਦੋਵੇਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਐਕਟਾਂ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਣ 'ਤੇ ਸਜ਼ਾ ਮੁਆਫ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। **1971 ਐਕਟ ਵਿੱਚ**, ਸਜ਼ਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ, ਉਪਬੰਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:।

"ਮਾਫੀ ਮੰਗਣ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਯੋਗ ਜਾਂ ਸ਼ਰਤ ਹੈ ਜੇਕਰ ਦੋਸ਼ੀ ਇਸ ਨੂੰ ਸੱਚਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ"।

ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ 1971 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਯੋਗ ਮੁਆਫੀ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਮੁਆਫੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮੁੜ-ਮੁੜ ਅਤੇ ਤੌਹੀਨ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਨਜ਼ਰੀਆ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ

ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਬਨਾਮ ਬੰਸੀ ਲਾਲ, ਐਮ.ਪੀ. ਆਦਿ (ਆਰ. ਐਨ. ਮਿੱਤਲ, ਜੇ.) ਜੁਰਮ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨਾਲ, ਸ਼ਰਤੀਆ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਣ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮੁਆਫੀ ਯੋਗ ਜਾਂ ਸ਼ਰਤ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇ, ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਬਹਿਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕੇਸ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

(158) ਮੈਂ ਹੁਣ ਕੁਝ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਮਸ਼ਹੂਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ 23 ਅਗਸਤ 1977 ਨੂੰ ਥਾਣਾ ਸਦਰ ਭਿਵਾਨੀ ਦੀ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਸੇ ਥਾਣੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਐਫਆਈਆਰ ਨੰਬਰ 106 ਆਫ 1977 ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਤਫ਼ਤੀਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਉਥੇ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਤ ਭਰ ਉਥੇ ਨਜ਼ਰਬੰਦ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। 23 ਅਗਸਤ 1977 ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਿਮਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਧੀਆ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਭਾਵ 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਜੀਪ ਵਿੱਚ ਹੱਥਕੜੀਆਂ ਪਾ ਕੇ ਥਾਣੇ ਤੋਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਟਾਈਮਜ਼, ਮਿਤੀ 25 ਅਗਸਤ, 1977 (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਸੀ.ਡਬਲਯੂ. 2/2) ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਭਿਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਮਾਹੌਲ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਿਹਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ:-

“ਦਿਨ ਭਰ ਦਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਤਣਾਅ ਉਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 9.30 ਵਜੇ ਭਿਵਾਨੀ ਸਿਟੀ ਥਾਣੇ ਵਿੱਚ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਦੇ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਦੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹੱਥਕੜੀ ਲਾ ਕੇ ਹੇਠਾਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ।

ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ, - ਖਾਦੀ ਦਾ ਕੁੜਤਾ ਅਤੇ ਪਜਾਮਾ ਪਹਿਨੇ, ਪਿਛਲੇ 24 ਘੰਟਿਆਂ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਉਲਝੇ ਹੋਏ ਦਿਖਾਈ ਦਿੱਤੇ। ਨਿਊਜ਼ਮੈਨਾਂ ਅਤੇ ਕੈਮਰਾਮੈਨਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਦੇਖ ਕੇ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਉਦਾਸ ਹੋ ਗਿਆ।

ਥਾਣੇ ਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਜੀਪ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਥਾਣੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ 500 ਦੀ ਭੀੜ ਨੇ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਪੱਖੀ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਨਾਅਰੇ ਲਾਏ।

ਥਾਣੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਅਤੇ ਰਸਤੇ ਵਿੱਚ ਭੀੜ ਨੂੰ ਦੇਖਦਿਆਂ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਲ ਨੂੰ ਕਰੀਬ 2 ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੂਰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਤੱਕ ਪੈਦਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੀ ਯੋਜਨਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। ਦੂਰ

ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਜੀਪ ਸਵੇਰੇ 9.40 ਵਜੇ ਕਚਹਿਰੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੀ ਤਾਂ ਉਥੇ ਇਕੱਠੀ ਹੋਈ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਥਕੜੀ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਜੀਪ ਤੋਂ ਉਤਰ ਗਏ।

ਉਪਰੋਕਤ ਰਿਪੋਰਟ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ, ਤਬੀਅਤ ਪੱਖੋਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਜੀਪ ਵਿੱਚ ਥਾਣੇ ਤੋਂ ਹਥਕੜੀਆਂ ਪਾ ਕੇ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਿਊਜ਼ ਆਈਟਮ ਦੇ ਨਾਲ, ਇੱਕ ਜੀਪ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਛਾਪੀ ਗਈ ਹੈ। ਫੋਟੋ ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਸਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿੰਨੀ ਸਕੱਤਰੇਤ ਦਾ ਨੀਹ ਪੱਥਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਅਦਾਲਤਾਂ ਸਥਿਤ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿਆਮ ਖੋਸਲਾ (ਸੀਡਬਲਯੂ 4) ਨੇ 'ਦਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ' ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਿਪੋਰਟ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਸੀਡਬਲਯੂ 4/1) ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਦੱਸਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਨੀਹ ਪੱਥਰ ਉਸ ਨੇ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਿਆਮ ਖੋਸਲਾ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ:-

“ਇਹ ਕਿਸਮਤ ਦੀ ਵਿਡੰਬਨਾ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਉਸ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਮੁਲਜ਼ਮ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਦਾ ਨੀਹ ਪੱਥਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 1975 ਵਿੱਚ ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਵਜੋਂ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਨਿਆਂਇਕ ਕੰਪਲੈਕਸ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ ਪਿਛਲੇ ਹਫ਼ਤੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਦੇਵੀ ਲਾਇ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। , ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ”।

ਖ਼ਬਰ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇੱਕ ਫੋਟੋ ਵੀ ਛਾਪੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਹੱਥਕੜੀ ਲਗਾ ਕੇ ਘੁੰਮਦੇ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਦੋਹਾਂ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸੁਰਖੀਆਂ ਵਿੱਚ ਛਪੀ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ ਦਾ ਪੰਜਾਬ, ਹਰਿਆਣਾ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਸਰਕੂਲੇਸ਼ਨ ਹੈ; ਅਤੇ ਉੱਤਰੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਟਾਈਮਜ਼। ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਖ਼ਬਰ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(159) ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਇਝਵਾਨੀ ਦਾ ਵਸਨੀਕ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਵਕੀਲ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਰੁਤਬੇ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਏ, ਜੋ ਤੱਥ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਦੀ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰੀ ਅਤੇ ਹਥਕੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭਿਵਾਨੀ ਦੀਆਂ ਗਲੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸ ਦੀ ਪਰੇਡ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਭਰ ਵਿੱਚ ਵਿਆਪਕ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਮਾੜੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(160) ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਚੰਗੀ ਸਿਹਤ ਦਾ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ ਮਾਣ ਰਹੇ ਸਨ। ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਟਾਈਮਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ CW 2/2 ਅਤੇ CW 4/1) ਵਿੱਚ 24 ਅਗਸਤ, 1977 ਦੀਆਂ ਖ਼ਬਰਾਂ ਛਾਪੀਆਂ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਨੂੰ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਭਿਵਾਨੀ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਥਾਨਕ ਹਸਪਤਾਲ। ਸ਼ਾਮ 5.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉਹ ਮਾਮੂਲੀ ਤਾਪਮਾਨ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ੍ਰੀ ਰਘਬੀਰ ਸਿੰਘ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ 25

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc. (R. N. Mittal, J.)

ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸ੍ਰੀ ਸ਼ਾਮ ਖੋਸਲਾ (ਸੀ. ਡਬਲਯੂ. 4) ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ ਜਦੋਂ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਗਿਆ। ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਸਿਹਤ. ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਡਾ. ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਐਲ.ਸੀ. ਕਾਜਲਾ ਦੇ ਮਿਤੀ 15 ਸਤੰਬਰ, 1977 ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਮੰਗਣ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਨੂੰ ਭਿਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਆਈਐਚਡੀ ਦਾ ਇੱਕ ਐਪੀਸੋਡ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਭਾਵ 15 ਸਤੰਬਰ 1977 ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਆਰਾਮ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

(161) ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ, ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜੀ ਗਈ ਰਿਪੋਰਟ 29 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਸੂਚੀਬੱਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਕੇ.ਐਸ. ਥਾਪਰ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਦੀ ਸਿਹਤ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਅਗਲੀ ਤਰੀਕ 'ਤੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਪੇਸ਼ੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਰੀਬ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅਰਸੇ ਦੌਰਾਨ ਕੇਸ ਦਰਜਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵਾਰ ਮੁਲਤਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਿਹਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਪੇਸ਼ੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(162) ਉਪਰੋਕਤ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਸਿਹਤ ਦਾ ਆਨੰਦ ਨਹੀਂ ਮਾਣ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਾਨਸਿਕ ਪੀੜਾ ਵਿੱਚ ਸੀ। 23 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹੋਈ। ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਰਿਹਾ, ਜਿਸ ਨੇ, ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ, ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।, ਇਹ ਵੀ ਵਰਨਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ, ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਬਨਾਰਸੀ ਲਾਈ, ਪੁਲਿਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ, 23 ਅਗਸਤ, 1977 ਨੂੰ, ਭਾਵ, ਇੱਕ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੇਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਚੈਂਬਰ ਵਿੱਚ ਮਿਲੇ ਸਨ।. ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ (ਬਨਾਰਸੀ ਲਾਈ) ਦੀ ਬਦਲੀ ਸਿਰਸਾ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਸ੍ਰੀ ਬਨਾਰਸੀ ਲਾਈ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦੇਣ ਆਏ ਸਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(163) ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਾਰੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਇਆ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ

ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਚਾਲ-ਚਲਣ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਪਮਾਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਨ੍ਹਾਂ ਘਟੀਆ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ, ਸ਼ਰਮਾ, ਜੇ. ਨੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਮਾਮੂਲੀ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਨਜਿੱਠਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ।

(164) Conviction forit contemptn is noti punitive vordvindictive b ਉਦੇਸ਼. ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਹਿਮ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਛਤਾਵੇ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਬੰਸੀ ਲਾਈ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਵਕੀਲ, ਹਰਿਆਣਾ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰੱਖਿਆ ਮੰਤਰੀ ਰਹਿ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਜ਼ਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ, ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਅਤੇ ਸਿਆਸੀ ਕਰੀਅਰ 'ਤੇ ਸਥਾਈ ਧੱਬਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਧਾਰਾ 12 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਅਧੀਨ ਉਸਦੀ ਮੁਆਫੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕਰਦਾ/ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਕੋਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ/ਕਰਦੀ।

(1650 ਮਿਸਟਰ ਭਾਰਦਵਾਜ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2, ਜੋ ਕਿ ਕਾਫ਼ੀ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਹੈ, ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਧੇਰੇ ਮਾਣ ਨਾਲ ਸੰਚਾਲਨ ਕਰੇਗਾ ਪਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਉਸ ਦੀ ਇਹ ਸਜ਼ਾ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਕਰੀਅਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਧੱਬਾ ਬਣੇਗੀ। , ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨੰਬਰ 1 ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਮੈਂ ਲੈ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਸ਼ਰੀਫ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜਾਂ ਵਿਚ ਨਿਆਂਇਕ ਉਦਾਹਰਣ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਨਾਗਪੁਰ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਹੋਰ , (15 ਸੁਪਰਾ) ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

"ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਰ ਦੇ ਸੀਨੀਅਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਭਾਰੀ ਸਜ਼ਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਕਰੀਅਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਧੱਬਾ ਹੈ"।

ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਨਮਾਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ। ਇਸਲਈ, ਮੈਂ ਦੋਵਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੁਆਫੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.

(166) ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਲੋਚਨਾਤਮਕ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਸ਼ਰਮਾ, ਜੇ. ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ

ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਵਾਧੂ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਵੀ ਪੜਚੋਲ ਕੀਤੀ ਜੋ ਮਿੱਤਲ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਦੋਵਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼

Court on its own motion v. Bansi Lai, M.P. etc.(Surinder Singh, J.)

ਕੀਤੀ ਮੁਆਫੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਰਮਾ, ਜੇ. ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਲਈ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਗਏ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ। ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਣਾ ਜਾਂ ਉਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨਾ ਵਿਅਰਥ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਤਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਵੀ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਅਰਥਾਤ, ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੈ। ਉੱਚ ਅਤੇ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਂ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਮੈਂ ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਮਿੱਤਲ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਅਪਣਾਵਾਂਗਾ, ਜੇ.ਜੇ. ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਬੰਧਤ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ, ਉਸ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ, ਨਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਉੱਥੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੁਆਫੀ ਸਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

fe^* 4S'

(167) ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕਿ ਕੀ ਦੋਵਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਚੀਫ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਭਿਵਾਨੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ 1 ਸਿੱਟੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ।

(168) ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗਣ ਦੇ ਟੈਂਡਰ ਨਾਲ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ ਪਰ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਐਕਟ, 1971 ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਫੀ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿ ਇਹ ਯੋਗ ਜਾਂ ਸ਼ਰਤ ਹੈ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਕਾਨੂੰਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੁਣ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਅਪਰਾਧੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤੱਥ ਜਾਂ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਕਥਿਤ ਘਟਨਾ ਦੌਰਾਨ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਮੌਕੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਦੇ ਸੀਮਤ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ।

(169) ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਰਮਾ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਿੱਤਲ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਦੇਖੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਫੜਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜ਼ਰਮਾਨਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ। ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਸਿਹਤ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਜੁਡੀਆਂ ਕਈ ਹੋਰ ਸਥਿਤੀਆਂ

ਘਟਨਾ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਉਸੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ, ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਾਫੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਾਂਗਾ।

ਆਰਡਰ.

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ

(170J) ਦੋਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਸਰਬਸੰਮਤੀ ਨਾਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਐਕਟ 1971 ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ ਹਨ।

(171) ਬਹੁਮਤ ਨਾਲ (ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਅਤੇ ਜੈਨ ਜੇ., ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ) ਦੋਵਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੁਆਫੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਐਨ.ਕੇ.ਐਸ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ— ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪ੍ਰਭਾਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ

16
8

I.L.R. Punjab and Haryana

(1978)2

32676 ILR—ਸਰਕਾਰ ਪ੍ਰੈਸ, (UT), Chd.